

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

Yazar:

Yazar: Ali Rıza Ricali Tahranî

Türkçe

2009-08-20 11:34:43

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

Yazar: Ali Rıza Ricali Tahranî

Çeviri: Ferman KIZMAZ

Edit: Fahrettin ALTAN

GİRİŞ

Ehlibeyt ekolüne göre, masum İmam'da bulunması gereken sıfatlardan biri de, halkın en alimi ve şeriatı en iyi bilen olmasıdır. Öyle ki kendi zamanında O'ndan daha bilgili birisi tasavvur edilemez.

İmamların bu ilimlerinin kaynağı ve Onların bu ilimleri nasıl elde ettikleri hususunda Şia alimleri şöyle demişlerdir: İmalar bu ilimlerini üç yoldan elde etmektedirler:

Birinci yol: Kur'ân-ı Kerim'den istifade ile elde edilen bilgilerdir. İmam Sadık (a.s) konuyla ilgili olarak şöyle buyurmuştur: "Halk arasında ihtilafa sebep olan bütün konuların asılları ve kökleri Allah'ın kitabındadır, ancak halk bunları algılayamıyor." [1]

Müminlerin emiri Ali (a.s) da şöyle buyurmuştur: "Kur'ân'ı konuşturun, ama Kur'ân size konuşmaz. Ben size ondan haber verebilirim. Geçmiş ve geleceğin ilmi bu semavi kitapta mevcuttur. Sizin ile ilgili hükümler, ihtiyaç duyduğunuz konular ve üzerinde ihtilafa düştüğünüz konuların tefsiri bu kitapta mevcuttur. Eğer benden soracak olsanız, size öğretim." [2]

Âl-i Sam'ın kölesi Abdüla'la şöyle diyor:

İmam Sadık (a.s)'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Allah'a andolsun ki, ben Allah'ın kitabını başından sonuna kadar, elimin içi gibi biliyorum. Gök, yer, geçmiş ve

geleceğin haberleri bu semavi kitapta mevcuttur. Yüce Allah şöyle buyuruyor: "...ve biz sana her şeyi beyan eden kitabı indirdik." [3]

İkinci yol: Allah Resulünün sözlerinden ve O Hazretten, sırayla İmamlara miras olarak yetişen sayfeler ile elde edilen bilgilerdir. Peygamber-i Ekrem (s.a.a), Ali (a.s)'a şöyle buyuruyor: "Ya Ali! Allah, seni kendime yakınlaştırmamı ve ilmimi - onu koruyasın diye- sana öğretmemi emretmiştir."

Sonra şu ayet nazil oldu: "... Ve belleyici kulaklar bellesin diye..." O zaman Ali (a.s)'a buyurdular: "O belleyici kulaktan maksat sensin." [4]

Hiz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur: "Göğsümde öyle ilimler gizlidir ki, eğer sizlere açıp söylesem, derin bir kuyunun dibinde hareket eden ip gibi titreşip durursunuz." [5]

Gerçi Emir'ül-Müminin Ali (a.s) "Belleyici kulak" idi ve Peygamber (s.a.a)'ın sözlerini yazmaya da ihtiyacı yoktu. Ancak Hiz. Resul (s.a.a) kendinden sonraki İmamlara miras kalsın diye, O'na yazmasını buyurdular.

Üçüncü yol: Gayb alemi ile irtibat ve ilham yoluyla elde edilen bilgilerdir. Nitekim İmam Musa Kazım (a.s) şöyle buyurmuştur: "Bizim ilmimiz, geçmiş, gelecek ve yeni ilimler olarak üç kısımdır.

Geçmiş ilimler bize tefsir olunmuştur, gelecekle ilgili ilimler bizim için yazılmıştır ve yeni ilimler ise bizim kalp ve kulaklarımıza ilka olunmaktadır. İlimlerimizin en üstünü bu çeşit ilimdir. Ama nübüvvet, Hiz. Muhammed (s.a.a)'den sonra sona ermiştir." [6]

Haris b. Muğayre şöyle diyor: İmam Sadık (a.s)'a; "Sizin ilminiz hangi yolla hasıl oluyor?" diye sorduğumda şöyle buyurdular: "Allah Resulü (s.a.a) ve Ali (a.s)'dan miras olarak bize yetişmiştir."

Dedim: "Biz, sizin kalbinize ilka ve kulaklarınıza ilham olduğunu duymuşuz."

Buyurdular: "Veya bunlar..." (yani, biz bu yolla da olaylardan haberdar oluyoruz.) [7]

Elbette bazıları, mütevatir haberlerde, İmamların ilimlerinin Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den onlara miras olarak yetiştiğini, dolayısıyla onların gaipten haberlerinin de Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın mucizelerinin bir cüz'ü olarak değerlendirilmesi gerektiğini ve eğer onlara da ilham olunduğunu ve gaybı bildiklerini söylersek, o zaman İmamların sonuncusunun ilminin, evvelinkinden (dolayısıyla Peygamber (s.a.a)'ın ilminden) daha fazla olması gerekeceğini düşünebilirler.

Cevaben şöyle deriz: Bir takım diğer mütevatir haberler de vardır ki, İmamların her birinin ilmi, her Cuma gecesi, her kadir gecesi, hatta her saat içinde gaybi ilhamlar

ve meleklerin sözlerini duyma yoluyla vb. şeylerle arttığını vurgulamaktadırlar. İmamların fazlalaşan bu ilimleri öncelikle Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'e, sonra sırasıyla İmam zaman (a.f)'a sunulana kadar diğer İmamlara ulaştırılır.

O halde İmamların verdikleri gaybî haberler, O'nlara verilen yeni ilimler vasıtasıyla olabilir. Dolayısıyla bunlar, İmamların kendilerine ait bir takım kerametlerdir. Buna ek olarak, Allah Resulünden onlara yetişen ilimlerin çoğu öz ve muhtasar idi, onların teferruatı, kendilerine verilmiş olan bu ilimlerle hasıl olmuştur. Nitekim İmam Sadık (a.s) naklettiğimiz son rivayette buna değinmişlerdir.

Zürare'nin rivayetine göre İmam Bakır (a.s) da şöyle buyurmuştur: "Eğer ilimlerde artış olmasaydı, biterdi."

Zürare arz ediyor: "Sizin ilminize Resulullah (s.a.a)'ın bilmediği bir şey ekleniyor mu?!"

Hazret buyuruyor: "Bizim ilmimize yeni bir şey eklenecek olursa, önce Allah Resulüne, sonra bizlere yetişinceye kadar bir biri ardınca bütün imamlara sunulur." [8]

İmam Sadık (a.s) buyurmuştur: "Bir ilim Allah tarafından verilmek istenirse, sonraki İmam öncekilerden daha alim olmaması için ilk önce Resulullah (s.a.a)'e, sonra Müminlerin emiri Ali (a.s)'a, daha sonra bir biri ardınca diğer İmamlara sunulmaktadır." [9]

Buna binaen, gerçi İmamlara vahiy gelmiyor, lâkin onlar ilhamın en yüce mertebelerine sahiptirler. Nitekim Hasan b. Abbas, İmam Rıza (a.s)'a şöyle yazdı: "Kurbanın olayım, resul, nebi ve imamın farkı nedir?"

Hz. İmam (a.s) cevabında şöyle yazdı: "Onların farkları şudur: Resul o kimsedir ki, Cebrail ona geliyor, Cebrail'i görüyor, kelamını duyuyor ve ona vahiy nazil oluyor. Bazen de rüya aleminde, Hz. İbrahim (a.s)'ın rüyası gibi ona vahyediliyor. Ama nebi, bazen meleğin kelamını duyuyor, bazen de onu görüp fakat sesini duymuyor. Ama İmam, meleğin sesini, kelamını duyuyor fakat onu göremiyor." [10]

GAYB NEDİR?

Gayb, şühudun karşısı bir kelimedir. Perde arkası ve gizlilik anlamındadır. Genel ve özel iki anlamı vardır.

Gaybın genel anlamı; insanın zahiri his ve görüşünden gizli olan her hakikattir. Buna binaen, cahil bir insanın idrakinin ötesinde olan bir gerçeği, onun için "gayb" hesap edebiliriz. Örneğin: Yaratılış aleminde ve tabiatıta bize örtülü olarak yaratılmış bir takım sırlar gibi.

Gaybın özel anlamı ise; bir takım gerçekler ve tabiat alemi ahvalinin perdesi ardında saklı bazı hakikatlerdir. Allah'ın zatı, melekler, ruhlar, kıyamet günü ve halleri, Cennet, Cehennem, Kâim (Hz. Mehdi -a.f-)’in kıyamı ve İsa (a.s)’ın nüzulü gibi. Kur’ân’da ve İslam alimlerince “gayb” namı ile zikredilenlerin hepsi bu gruptandırlar.

Bunlar hissedilir cinsten olmadığından onların ispatı için mefhumlara, ilmi ve akli delil ve burhanlara ihtiyaç vardır veya gaybı bilen peygamberler veya ilahî evliyalar vasıtasıyla o dünyadan haberdar oluyoruz.

Acaba Gayb İlmi Yalnızca Allah’a mı Mahsustur?

Bazı kimseler, ya garaz veya bazı ayetlere yüzeysel baktıklarından yolu kaybetmişlerdir. Diyorlar ki: “Gayb ilmi yalnızca Allah’a mahsustur, hatta Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bile gaipten bir şey bilmiyordu.” Şu ayeti de delil getiriyorlar: “Gayb’ın anahtarları Allah’ın yanındadır. Allah’tan başkası onlardan habersizdir.”[11]

Bir ayette de Resulüne şöyle buyurmaktadır: “De ki: Ben size Allah’ın hazineleri benim yanımdadır, demiyorum. Ben gaybı da bilmem.”[12]

“O halde neden gayp ilmini Hz. Peygamber ve İmamlara nisbet veriyoruz?” diyorlar.

Elbette mutlak gayb, Allah’a aittir ve insanların hislerinden gizli olan olaylar, Hak Teala’ya aşikardır. Zira bu mülk ve mevcudat aleminde meydana gelen her hadise, melekut aleminde daha kamil ve mükemmel bir şekilde meydana gelmiştir ve bu cihanın kendisi ve onun düzeni, öteki yüksek alemden alınmış bir suret hükmündedir.

Şairane bir deyimle: Bu cihan köpük gibidir ve öteki cihan derya misali. Nitekim ayet-i kerime şöyle buyuruyor: “Her şeyin mülk ve melekutu elinde olan Allah münezzehdir.”[13]

Demek ki Allah-u Teala, gizli ve aşikar olan her şeyi biliyor ve O’nun için, zaman açısından geçmiş, gelecek veya hazırda olmanın bir anlamı yoktur. Zira her şeyin bilgisi, yaratılmadan önce, yaratıldıktan sonra ve yaratılışı anında Allah için birdir. Burada konunun açıklık kazanması ve gaybı sadece Allah’a mahsus bilen ve diğerlerinden nefyeden kimseler için birkaç konuya değinmek istiyoruz.

KUR’ÂN’DA GAYB İLMİ

Kur’ân’daki ayetlere dikkatle baktığımızda, gayb ilmi ile ilgili ayetlerin üç kısma ayrıldığını görürüz:

1) Gayb ilmini yalnızca Allah (c.c)’a ait bilen ayetler. Nitekim şöyle buyuruyor: “Göklerin ve yerin gaybı (sırrı) yalnız Allah’a aittir”[14] Yine Resulullah’a şöyle buyurmaktadır: “De ki: Göklerde ve yerde, Allah’tan başka kimse gaybı bilmez.”[15] Ve bundan önce zikredilen ayetler.

Hafız şöyle diyor:

Gaybın sırrını kimse bilmiyor hikaye okuma,

Hangi mahrem kalp bu hareme yol bulmuş?

2) Allah’ın, gayb ilmini kendi zatında münhasır kılmadığı ayetler. Allah Teala bir ayette şöyle buyuruyor: “O görüleni de görülmeyeni de bilir; çok büyüktür, yücedir.”[16] Yine buyuruyor: “Sonra da görüleni ve görülmeyeni bilen Allah’a döndürüleceksiniz.”[17]

3) Evliyaullah’ın da gayb ilmini muhtasar olarak bildiklerini gösteren ayetler de şunlardır:

“Allah gaybı bilendir ve hiç kimseyi gaybına (sırlarına) muttali kılmaz; ancak kendi rızası ile bir resulünü haberdar edebilir ve Allah onun önünden ve arkasından gözcüler salar.”[18]

Yine şöyle buyuruyor: “Allah size gaybı bildirecek değildir. Fakat Allah elçilerinden dilediğini seçer-ayır eder.”[19]

Kur’ân’ın mesajını tam anlamıyla idrak edebilmek için, konuyla ilgili bütün ayet ve rivayetlerin arasını bulmak zorundayız. Zira onlardan bazıları gayb ilmini Allah’tan başkasından nefyetmekte, bazıları ise ispat etmekte. Bu iş için çeşitli yollar vardır. Şimdi onlardan bazılarına değiniyoruz:

a) Gayb ilmini Allah’a münhasır kılan ayetlerden maksat, zatî ve istiklâlî olan gayb ilmidir. Allah’tan gayrısı için de mümkün sayılan gayb ilmi ise, arazî ve gayr-i istiklâlî olan (kendi gücüne dayalı olmayan) gayb ilmidir.

Binaenaleyh, Allah Teala’dan gayrı herkesin bildiği şey, O’ndan taraf ve O’nun öğretimi iledir. Bu izaha (ayetlerin arasını bulmaya) en güzel şahit, az önce zikrettiğimiz Cin suresindeki ayetlerdir.

b) Gayb aleminin sırları iki kısımdır: Bir kısmı zât-ı mukaddes-i İlahiye mahsustur ki, O’ndan başka kimse onları bilemez. Örneğin: Kıyamet kopmasına ait ilim ve Hz. Mehdi (a.s)’ın kıyamının ne zaman gerçekleşeceğine dair ilim.

Nitekim Emir’ul-Müminin Hz. Ali (a.s), kendisine; “Ya Emir’el-Müminin! Sizin gaypla ilgili ilminiz var mı?” diye soran birisine şöyle buyurmaktadır: “Gayb ilmi, sadece

kıyamet ilmi ve şu ayette zikredilen ilimlerdir:

“Kıyametin ne zaman kopacağına ait ilim Allah’a mahsustur, yağmuru indiren O’dur, ana rahminde olanı (mahiyetini) bilen O’dur. Hiç kimse yarın ne yapacağını ve nerede öleceğini bilmemektedir.”

İmam (a.s) sonra şöyle izahatta bulunuyor: “Allah Teala annelerin rahimlerinde olanları bilmektedir; kız mı, erkek mi, çirkin mi, güzel mi, cömert mi, cimri mi, saadet ehli mi, şaki mi, cennet ehli mi, cehennem ehli mi? Bunlar gayb ilimidir ki, Allah’tan gayrisi bilemez.”

Bir kısım gayp alemine ait ilimler de vardır ki, Allah Teala onları peygamberlere ve has kullarına öğretmiştir. Hz. Ali (a.s) sözünün devamında şöyle buyuruyor: “Bundan başka bir takım ilimler de vardır ki, Allah Teala onu Peygamberine öğretmiş ve O da bana öğretmiştir.”[20]

Binaenaleyh, tafsili (ayrıntılı) ilim ve işlerin cüz’iyatından haberdar olmak, Allah’a aittir ve bazen bazı insanların gayba ait icmali bilgilere sahip olmaları da mümkündür. Bu bilgiler de yine Allah tarafındandır.

c) Bu iki çeşit ayet ve rivayetlerin arasını bulmak için diğer bir yol da şudur: Gaybın sırları iki yerde yazılıdır: Biri levh-i mahfuzdadır ki, Allah’tan başka kimse ondan haberdar olamaz ve herhangi bir değişim ve tahavvül onda vuku bulmaz. Diğeri ise levh-i mahv ve ispattır ki, muktezeyat (gerekenler) ilmidir.

Bu sebepten dolayı değişim ve dönüşüme uğrayabilir. Bunun için İmam Seccad (a.s) şöyle buyurmuştur: “Eğer Kur’ân’da bir ayet olmasaydı, ben geçmişte olan ve kıyamete kadar da vuku bulacak olan her olaydan haber verirdim.”

Birisi; “O, hangi ayettir?” dediğinde şöyle buyurdular: “Allah buyuruyor ki; “Allah dilediğini siler, (dilediğini de) sabit bırakır ve ümm’ül- kitap (kitapların aslı) O’nun yanındadır.” [21]

d) Bu çeşit ayet ve hadislerin arasını bulmanın diğer bir yolu da şudur: Enbiya ve evliyanın gaybi ilimleri, fiili ilimler değil, infialî (tesir kabul eden) ilimlerdir. Yani onlardan hiçbirisi bilfiil her zamanda ve her hakikat hususunda gayb ilmine sahip değillerdir. Onlar irade ettikleri zaman, Allah Teala, onlara öğretmektedir.

Elbette bu irade de Allah’ın rızası dahilinde gerçekleşmektedir. O halde sadece Allah’ın ilmi fiili ilimdir. Yani Allah’ın ilmi, mevcudatın varlık sebebidir ve mevcudat O’nun ilminde müessir ve mucit değillerdir. Dolayısıyla İmamların gaybi ilimlerinin olmadığını gösterecek ayet ve rivayetlerin anlamı, gaybe ait fiili ilimlerinin olmayışıdır.

Gayba ait ilimlerinin olduğunu gösteren ayet ve rivayetlerin anlamı da, gaybı, ilm-i

infialî yoluyla bilmelerinin mümkün oluşudur. Bu iddianın delili, İmam Sadık (a.s)’ın buyurmuş olduğu şu hadistir: “İmam bir şeyi bilmek istediği zaman, Allah onu O’na öğretiyor.” [22]

Bu zikredilen yollardan elde edilen şey şudur ki, yüce Allah, mutlak gayb ilminin sahibidir ve her şeyi kuşatıcıdır. Allah’tan gayrisi ise gayb ilmini O’ndan öğrenmişlerdir. Diğer bir değişle; birinci hüküm gereği, mutlak gayb, Allah’a aittir, ama ikinci derecede, Allah’ın, gaip ilminin bir miktarını seçkin kullarına bildirmesinin de hiçbir sakıncası yoktur. Nitekim şöyle buyurmuştur: “İşte bunlar (Meryem’in kıssası) sana vahyettiğimiz gayp haberlerindendir.”[23]

Buna ilaveten, Peygamber ve İmamların, her dönemde halkın sorunlarını çözebilmek ve gelecekte daha değişik şartlarda varolacak insanlara faydalı ve yeterli programlar uygulayabilmek için, en azından gaybi ilimlerden bir miktarını bilmeleri ve bir takım sırlardan haberdar olmaları gerekir.

Bir göz açıp kapama miktarı bir zamanda, Seba kraliçesinin tahtını Hz. Süleyman’ın yanında hazır eden Asif b. Berhiya cüz’i bir ilme sahipti. Allah (c.c) onun hakkında şöyle buyuruyor: “Kitaptan bir ilmi olan kimse ise: Ben onu (tahtı) gözünü açıp kapamadan sana getiririm, dedi. Süleyman onu yanında hazır görünce: Bu, Rabbimin fazlındandır, dedi.” [24]

Ama kitap ilmine sahip olan Ali b. Ebî Talib (a.s), sahip olduğu ilimle, olağanüstü birçok işler yapabilir. Allah Teala O’nun hakkında şöyle buyurmuştur: “De ki: Allah ve kitap ilmi yanında olan kimse, benimle sizin aranızda şahit olarak yeter.” [25]

Ebu Said-i Hodri şöyle diyor: Allah Resulünden, “Yanında kitap ilminden (bir miktar) olan kimseden maksat kimdir?” diye sordum.

Buyurdular ki: “O, kardeşim Süleyman b. Davud’un vasisi Asif b. Berhiya’dır.”

Dedim: “Yanında kitap ilmi -nin tamamı- olan kimseden maksat kimdir?”

Buyurdular: “O, kardeşim (ve vasim) Ali b. Ebi Talib’dır.” [26]

Diğer yandan Allah-u Teala da şöyle buyuruyor: “Biz sana her şeyi beyan eden Kur’ân’ı indirdik.”[27]

O halde böyle bir kitabın ilmine vakıf olan bir kimsenin, gayp sırlarından da haberdar olması gerekir.

İRFANİ MUKADDİME

Ayet ve rivayetlerden anlaşıldığı üzere, insan dünyadan göçtüğünde, dünyevi hicap ve mahdudiyetler ortadan kalkar ve her şey gerçekleri ile görülür. Nitekim

Allah Teala şöyle buyuruyor: “Bugün senden perdeleri kaldırdık ve basiret gözün daha açık oldu”[28]

Bu, tabîî ölüme oranla icbarî ve kaçınılmazdır. Zira “Her nefis ölümü tadacaktır”[29] Bazı kimseler de vardır ki, onlar icbarî ölüm ile öldürülmeden önce nefsî istek ve gururlarını öldürüyor ve kendilerini Hz. Ali (a.s)’ın; “Öldürülmeden önce ölünüz”[30] sözünün mısradaki yapıyorlar.

Yani icbarî ölümle öldürülmeden önce kendilerini, nefsanî heveslerini öldürmek ve şeytanı bukağa çekmek suretiyle ihtiyarî ölümle öldürüyorlar.

İnsanı Allah ile buluşmaya götüren ölüm, hayvaniyetten ölüp, insaniyetle dirilmektir. O halde böyle bir insan, icmalen ve izn-i İlahi ile, belki de tafsilen (ayrıntılarıyla) gayb aleminden haberdar olabilir. Emir’ül-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyor: “Dünyevi perdeler kalkacak olsa da, yakinim artmaz.” [31]

Yine şöyle buyuruyor: “Beni kaybetmeden benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva makamında oturursam, Tevrat ehline Tevrat hükmüyle, İncil ehline İncil’le ve Zebur ehline Zebur’la ve Kur’ân ehline de Kur’ân’la fetva veririm.

Öyle ki, eğer Allah Teala o kitapları konuşturacak olursa şöyle derler: Ali (a.s) doğru söyledi ve sizlere bizde olduğu şekliyle fetva verdi.”[32]

Ali’den başka kim, sorun bana, diyebilir

Şüphesiz ilim madeni olur ve Ali’yi inkar.

Şunu da belirtmek gerekir ki, gerçi Hz. Fatıma (a.s), nebi ve imam değildi, ama İmamlar gibi O da velayet makamına sahipti ve bu makamda onlardan hiçbir farkı yoktu (çünkü hepsi bir nur idi). İşte bundan dolayı Hz. Resul-ü Ekrem (s.a.a), Hz. Ali ile Hz. Fatıma’yı birbirine denk ve layık eş olarak nitelemiştir.

Şüphesiz Hz. Fatıma (a.s) gaybî ilimleri biliyor ve bazen gayb aleminden haberler de veriyordu. İnşallah ileride bunlardan bazılarını zikredeceğiz.

Bu ayet ve rivayetler, gayb alemiyle irtibatın mümkün oluşunu göstermektedirler. Ama bu irtibat gerçekleşmiş mi, gerçekleşmemiş mi bu ayrı bir konudur. Peygamber (s.a.a)’ın ve Ehlibeyt İmamlarının gaipden haber vermeleri, kerametleri ve mucizeleri hakkında pek çok hadis ve rivayetler vardır. Biz bu hadis ve rivayetleri, on dört bölümde on dört masumdan naklettik.

Zaten bu yolla, o yüce şahsiyetlerin imamet ve velayetleri de sabit olmaktadır.

“Rabbimiz!, bizden kabul buyur. Şüphesiz sen, işiten ve bilensin.”

İmam Hasan Askerî (a.s)‘ın doğumu,

Şehrîver ayının on üçü, H. Ş. 1374.

DIPNOTLAR

[1] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 605

[2] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 61

[3] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 229

[4] - El-Mizan Tefsiri, c. 19, s. 396

[5] - Nehc’ül-Belağ, 5. Hutbe. s. 57

[6] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 264

[7] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 264

[8] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 255

[9] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 255

[10] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 176

[11] - En’am: 59

[12] - En’am: 50

[13] - Yasin: 83

[14] - Hud: 123

[15] - Neml: 65

[16] - Ra’d: 9

[17] - Cum’a: 8

[18] - Cin: 26-27

[19] - Âl-i İmran: 179

- [20] - Nehc'ül-Belağa, 128. Hutbe
- [21] - Ra'd: 39; Tefsir-i Numune, c. 25, s. 149
- [22] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 258
- [23] - Hud: 49
- [24] - Neml: 40
- [25] - Ra'd: 43
- [26] - El-Mizan, c. 11, s. 387
- [27] - Nahl: 89
- [28] - Kâf: 22
- [29] - Âl-i İmran: 179
- [30] - Mefatih'ul-Gayb, s. 629
- [31] - Gurer'ul-Hikem, s. 142, Fasıl, 752
- [32] - Yenabi'ul-Mevedde, c. 1, s. 71

BİRİNCİ BÖLÜM

PEYGAMBER-İ EKREM (S.A.A)'İN GAYBİ HABERLERİ

HZ. PEYGAMBER (S.A.A)'İN KISACA BİYOGRAFİSİ

İsmi: Muhammed, Ahmed (s.a.a).

Lakabı: Hatem'ul-Enbiya, Resulullah (s.a.a).

Künyesi: Ebu'l-Kasım.

Baba ve anasının adı: Abdullah-Amine.

Doğum yeri ve yılı: Rebi'ul-Evvel ayının 17'sinde (Miladi 571), Cuma günü şafak vakti Mekke'de doğdu.

Nübüvvet dönemi: Kırk yaşında, Receb'in 27'sinde peygamberliğe seçildi. Peygamberliği on üç yıl Mekke'de ve on yıl da Medine'de olmak üzere 23 yıl sürmüştür.

Rihlet zamanı ve yeri: Hicretin 11. yılı Sefer ayının 28'inde, 63 yaşında Medine-i Münevvere'de dünyadan göçmüştür.

Mezar-ı şerifi: Medine'de Mescid'ün-Nebi'nin yanında.

Hazretin yaşam dönemini üç döneme taksim etmek mümkündür:

1) Nübüvvet öncesi dönem -40 yıl-

2) Nübüvvet ve Mekke'de put perestlerle mücadele dönemi -13 yıl-

3) Mekke'den Medine'ye hicret, İslam hükümlerinin icrası, İslam hükümetinin istikrarı ve İslam dininin yayılması ve neşri için çaba ve gayret dönemi. -Yaklaşık 10 yıl-

1-GELECEKTEN HABER VERMESİ

Süleym b. Kays, bir hadiste İbn-i Abbas'tan şöyle naklediyor:

Zigar'da (Basra'ya yakın bir yer ismi) Hz. Ali (a.s)'ın yanına vardım. O Hazret bir mektup çıkararak şöyle buyurdular: "Ey İbn-i Abbas! Bu, öyle bir mektuptur ki, Allah Resulü onu bana dikte etti ve ben de kendi elimle yazdım."

Arzettim: "Ya Emir'el-Müminin! Onu oku."

Hazret o mektubu okudu ve o mektupta, Peygamber (s.a.a)'ın vefatından, Hz. Hüseyin (a.s)'ın şahadetine kadar vuku bulacak bütün olaylar ve O'nu öldürecek olan şahsın, O'na yardım edenlerin, ve O'nunla birlikte şehit olacakların adları yazılı idi.

Okuduklarından bir kısmı, kendisine neler yapılacağı, Hz. Fatıma (a.s)'ın nasıl şehit edileceği, Hz. Hasan (a.s)'ın Allah yolunda nasıl öldürüleceği ve halkın ona nasıl ihanet edecekleri ve ahitlerini bozacakları hakkındaydı. Sonra mektubu dürdü ve kıyamet gününe kadar olacak şeyleri okumadı ve onlar öylece kaldı.

O mektuptan okuduğu miktarda Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın hilafetleri ve onların her birinin öldürülmeleri, hakemeyn olayı, Muaviye'nin hilafeti, Şiilerden öldürülecek olanlar, halkın Hz. Hasan (a.s)'a yapacakları, Yezid'in hilafeti ve Hz. Hüseyin (a.s)'ın şahadetine kadar olan bütün olaylar yazılı idi...[1]

2-HZ.PEYGAMBER (S.A.A)'İN YAŞAM SÜRESİ

İbn-i Abbas şöyle diyor:

Bir gün Ebu Süfyan (Müslüman olduktan sonra) Allah Resulünün huzuruna gelerek arzetti:

“Ya Resulellah! Senden soru sormak istiyorum.

Peygamber (s.a.a) cevabında: “Ne sormak istediğini ben sana söyleyeyim mi?”

Ebu Süfyan: “Evet, ya Resulellah!

Peygamber (s.a.a): “Benim ömrümün kaç yıl olacağını sormaya geldin.”

Ebu Süfyan: “Evet, ya Resulellah!”

Peygamber (s.a.a): “Ben, altmış üç yıl yaşayacağım.”

Ebu Süfyan: “Şahadet ediyorum ki sen doğru söylüyorsun.”

Peygamber (s.a.a): “Dilde şahadet ediyorsun ama kalbinde inancın yoktur.”[2]

3-HZ. FATIMA (A.S)’IN MUSİBETLERİ VE VEFATI

İbn-i Abbas’tan şöyle rivayet edilmiştir:

Allah Resulünün vefatı yaklaştığında o kadar ağladı ki, göz yaşları sakalını ıslattı. Dediler: “Ya Resulellah, bu ağlayışınızın sebebi nedir?”

Buyurdular: “Evlatlarım için ağlıyorum ve ümmetimin benden sonra onlara yapacaklarına ağlıyorum. Adeta kızım Fatima’ya zulmettiklerini görüyorum. Ve O; “Babacığım!” diye feryat ediyor ve ümmetimden bir kişi bile ona yardım etmiyor.”

Fatıma (a.s) bu sözleri duyunca ağladı. Hz. Resulullah (s.a.a) buyurdu: “Ağlama kızım.”

Fatıma (a.s) arzetti ki, “Senden sonra bana ne yapacaklarına ağlamıyorum, senden ayrılacağıma ağlıyorum ya Resulellah!”

Hazret buyurdular: “Sana müjdelers olsun, çok yakında bana kavuşacaksın. Ehlibeyt’im içinde bana ilk kavuşacak olan sensin.”[3]

4- MASUM İMAMLARIN İSİM VE SAYILARINDAN HABER VERMESİ

İmam Cafer Sadık (a.s), değerli babalarından, O2nlar da Hz. Muhammed (s.a.a)’den, O da Cebrail’den, Cebrail de Allah Teala’dan şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

“Her kim Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed (s.a.a)’in benim kulum ve resulüm olduğuna ve Ali b. Ebi Talib’in benim halifem olduğuna ve Ali b. Ebi Talib’in evlatlarından olan İmamların benim hüccetlerim olduğuna şahadet etse, onu kendi rahmetimle cennette götürür ve kendi affımla cehennem ateşinden

kurtarırım.

Ona cennet hurilerini mubah eder ve onun için kerametimi gerekli kılarım; onun üzerine nimetimi tamamlar ve onu halis kullarımdan sayarım. Eğer bana seslense cevabında lebbeyk derim; beni çağırrsa icabet ederim; benden bir şey talep etse ona bağışlarım; sessiz kalsa onunla konuşurum; kötü durumda olsa rahmet ederim; benden kaçsa onu isterim; bana dönüş yapsa kabul ederim; rahmet kapımı çalsa yüzüne açarım.

Her kim benden başka bir ilah olmadığına ve benim birliğime şehadet etmezse veya bana şehadet edip de Muhammed'in benim kulum ve resulüm olduğuna şehadet etmezse veya buna şehadet edip de Ali b. Ebi Talib'in benim halifem olduğuna şehadet etmezse veya buna şehadet edip de Ali b. Ebi Talib'in evlatlarından olan İmamların benim hüccetlerim olduğuna şehadet etmezse, muhakkak ki benim nimetlerimi inkar etmiş, azametimi küçük saymış, ayetlerimi, kitaplarımı ve peygamberlerimi inkar ederek kafir olmuştur.

Eğer o kimse bana yönelse, rahmetimi ondan gizler ve istediğini ona haram ederim; beni çağırrsa sesine kulak vermem; dua etse icabet etmem ve bana ümit etse ümidini boşa çıkarırım. Bu, benden taraf onun cezasıdır ve ben kullarıma zulmedici değilim."

Sonra Cabir b. Abdullah Ensari kalkıp arzetti: "Ya Resulellah, Ali b. Ebi Talib'in soyundan gelecek İmamlar kimlerdir?"

Buyurdular: "Cennet gençlerinin efendisi olan Hasan'la Hüseyin'dir. Ondan sonra Ali b. Hüseyin (Zeyn'ul-Abidin)'dir. Ondan sonra Muhammed b. Ali (Bakır)'dır. Sen ey Cabir, onu göreceksin ve benim selamımı ona ileteceksin.

Sonra Cafer b. Muhammed (Sadık), sonra Musa b. Cafer (Kazım), sonra Ali b. Musa (Rıza), sonra Muhammed b. Ali (Taki), sonra Ali b. Muhammed (Naki), sonra Hasan b. Ali (Askeri), ondan sonra da hak üzere kıyam edecek olan ümmetimin Mehdi'sidir. O, yeryüzünü, zulümle dolduktan sonra adaletle dolduracaktır."

"Ey Cabir! Onlar benim halifelerim, vâsilerim, evlat ve itretimdirler. Kim onlara itaat etse bana itaat etmiştir; kim onlara isyan etse bana isyan etmiştir; kim onları inkar etse, beni inkar etmiştir. Allah-u Teala onların yüzü suyu hürmetine gökleri düşmekten korur ve onların hatırı için yerin, üstünde olanları sarsmasına (fırlatıp atmasına) mani olur."[4]

5-EHLİBEYT (A.S)'İN BAŞINA GELECEK OLAN MUSİBETLERDEN HABER VERMESİ

İbn-i Abbas rivayet ediyor:

Peygamber-i Ekrem (s.a.a), Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin (a.s), O'nun önünde

gittikleri bir sırada ağlayarak şöyle buyurdular:

“Ben ve onlar, Allah katında halkın en değerlileriyiz ve yeryüzünde bana onlardan daha sevimli biri yoktur.

Ali b. Ebi Talib’e gelince; O benim kardeşim ve nefsimdir. O bana doğru geldiğinde, ümmetimin O’na yapacağı hıyaneti hatırladığımdan dolayı ağladım.

Öyle ki O, benim velâyet ve hükümet makamımdan mahrum kalacaktır. Halbuki Allah Teala bu makamı benden sonra O’na has kılmıştır. Ondan sonra da ayların en üstünü olan Ramazan ayında kafasına gelecek bir darbe ile sakalı kana boyanana dek durumu hep böyle olacaktır.

Fatıma’ya gelince; alemdeki kadınların hanımefendisi ve serveridir. Benden sonra O’na yapılacak olanlara ağladım. Adeta görüyorum ki, O’nun evine baskılar yapılmış, saygısızlığa uğramış, hakkı elinden alınmış, mirasından mahrum edilmiş, kaburga kemiği kırılmış, rahmindeki çocuğu düşmüş ve “Ya Muhammed!” diye feryat ediyor, ama kimse O’na cevap vermiyor (yardımına koşmuyor). O yardım diliyor, ama kimse yardımda bulunmuyor.

O, benden sonra sürekli gamlı, kederli ve ağlama halinde olacak, sonunda ise hastalanacak ve Rabbim O’nu bana mülhak edecektir. O Ehlibeytimden bana kavuşacak ilk kişidir.

Hasan’a gelince; O benim oğlum, evladım ve gözümün nurudur. O’na baktığımda, benden sonra O’nun başına gelecek olan olay ve haksızlıkları hatırladım. Bu zulüm ve haksızlıklar, düşman tarafından zehirleninceye kadar devam edecektir.

Hüseyin’e gelince; O da bendendir ve benim oğlumdur. Onu gördüğümde, benden sonra başına gelecek olayları hatırladım. Adeta O’nu, benim haremime sığınmış bir halde görüyorum, ama O’na sığınma hakkı tanımıyorlar.

Ben O’nu rüya aleminde bağrıma basıyor ve O’na benim hicret yerim olan Medine’den göçmesini emrediyorum ve O’nu şahadetle müjdeliyorum. O şahadet mahalli olan Kerbela (gam ve bela) çölüne doğru hareket ediyor, Müslümanlardan bir grup O’na yardımda bulunuyorlar. O’na bir okun isabet ettiğini ve atından yere düştüğünü ve daha sonra koyunun başının kesildiği gibi mazlum bir şekilde başının bedeninden ayrıldığını görüyorum.”[5]

6- HZ. ALİ (A.S)’İN VASİLİĞİ VE AYŞE İLE SAVAŞINDAN HABER VERMESİ

Abdullah b. Mes’ud şöyle diyor:

Peygamber (s.a.a)’e arzettim: “Ya Resulellah! Siz vefat ettiğinizde kim size gusül verecek?”

Buyurdu: “Her peygambere onun vasisi (halifesi) gusül verir.”

Arzettim: “Sizin vasiniz kimdir?”

Buyurdu: “Ali b. Ebî Talib’dir.”

Arzettim: “Sizden sonra ne kadar yaşayacak?”

Buyurdu: “Otuz yıl; aynı Hz. Musa (a.s)’ın vasisi Yuşa b. Nun gibi. O da Hz. Musa (a.s)’dan sonra, otuz yıl ömür sürdü ve (Şuayb (a.s)’ın kızı ve Hz. Musa’nın hanımı olan) Safura ona karşı ayaklandı ve; “Ben önderliğe senden daha layığım” dedi.

Yuşa onunla savaştı, onu esir aldı, esir aldığı sırada ona karşı iyi davrandı. Ali de onunla (Ayşe’yle) savaşarak onu esir edecek ve ona karşı iyi davranacak. Allah onun hakkında şöyle buyurmuştur: “Evlerinizde oturun ve eski cahiliye adetinde olduğu gibi açılıp saçılmayın.”[6] Allah-u Teala’nın (eski cahiliyetten) maksadı, Şuayb kızı Safura’nın yaptıklarıdır.”[7]

7-HZ. ALİ (A.S)’A KARŞI HALKIN VEFASIZLIKLARINDAN HABER VERMESİ

Peygamber-i Ekrem (s.a.a), Hz. Ali (a.s)’a hitaben şöyle buyurdular:

“Ya Ali! Bu cemaat senin imamet ve hilafet işini bozacaklar, hilafeti kendileri üstlenecekler ve senin hakkında benim sözümünden çıkacaklar. O zaman Allah’ın emri ininceye kadar, sana sabrı tavsiye ediyorum.

Uyanık ol! Çok yakında onlar sana vefasızlık gösterecekler. O zaman kanını akıtmaya yeltenmemeleri için sana yol bulmalarına izin verme (yani sabret); çünkü bu ümmet benden sonra sana hıyanet edecekler. Bu haberi Cebrail Rabbimden bana getirdi.”[8]

8- NAKİSİYİN, MARİKİYİN VE KASİTİYİN’DEN HABER VERMESİ

Emir’ul-Müminin Ali (a.s) buyuruyor:

Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Çok yakında ahdinden dönen, sapıklıkta olan ve dinden çıkanlarla savaşacaksınız.”

Sordum: “Ya Resulellah! Nakisin (ahdinden dönenler) kimlerdir?”

Buyurdular: “Talha, Zübeyr ve Ayşe’dir. Hicaz’da seninle biat edecekler, Irak’ta ise ahitlerinden dönecekler. Ne zaman böyle yaparlarsa onlarla savaş. Zira onlarla savaşmak zemin ehli için temizliktir.”

Arzettim: “Kasitin (sapıklar) kimlerdir?”

Buyurdular: “Muaviye ve yarenleri.”

Dedim ki: “Dinden çıkanlar kimlerdir?”

Buyurdular: “Zu’s-Sedye’nin adamlarıdır. Onlar öyle kimselerdir ki, ok yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar. Öyleyse onları öldür; çünkü onların öldürülmesi zemin ehli için bir rahatlık ve genişliktir (huzurdur); onlara çabucak yetişen bir azap ve senin için de kıyamet günü Allah indinde bir ücret ve sevap vardır...”

Ya Ali! Sen benim ahdimi gözececek ve benim gibi savaşıacaksın, ümmetim de seninle muhalefet edecekler.”[9]

9-İMAM ALİ (A.S)’IN ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

İmam Rıza (a.s) babalarından naklen şöyle buyuruyor:

“Resulullah (s.a.a) (Şabaniyye Hutbesi’nde) Ramazan ayının faziletlerini beyan ettikten sonra ağladı. Hz. Ali (a.s): “Ya Resulellah! Sizi ağlatan nedir?” diye sorduklarında şöyle buyurdular:

“Ya Ali! Bu ayda başına gelecek olaydan dolayı ağlıyorum. Adeta senin, Rabbin için namaz kılarken, gelmiş geçmişlerin en bedbahtı ve Salih (a.s)’ın devesini katledenlerin dost ve kardeşi olan şahsın tahrik edilerek başına bir darbe indirdiğini, sakalını başının kanıyla kana boyadığını görür gibiyim.”

Ali (a.s) arzetti: “Acaba bu amel, dinimin sağlıklılığında (korunmuş olduğu bir halde) mi vuku bulacaktır?”

Resulullah (s.a.a); “Evet, dininin sağlıklılığında vuku bulacaktır” buyurdular.[10]

10- İMAM HASAN (A.S)’IN SULHUNDAN HABER VERMESİ

Rivayet edildiğine göre, bir gün İmam Hasan (a.s) Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’ın yanında ve halka karşı oturduğu bir sırada Hazret. şöyle buyurdular:

“İşte bu oğlum (Hasan) öyle bir efendidir ki, Allah-u Teala bunun sebebiyle, Müslümanlardan iki grubun arasında sulh icat edecektir.”[11]

11-İMAM HÜSEYİN (A.S)’IN ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

Abdülmuttalib’in kızı Safiye şöyle rivayet ediyor:

Hüseyin (a.s) doğduğunda onu Hz. Peygamber (s.a.a)’ın yanına götürdüm. Hazret dilini Hüseyin’in ağzına yaklaştırdı, Hüseyin de emmeğe başladı. Ben Resulullah (s.a.a)’ın ona süt ile bal verdiğini tahmin ettim.

Resulullah (s.a.a) onu, iki gözünün arasından öptükten sonra bana verdi.
Peygamber (s.a.a) ağladığı halde üç defa şöyle buyurdular: “Allah seni katledecek topluma lanet etsin.”

Arzettim: “Anam babam sana feda olsun! Kimler onu öldürecekler?”

Buyurdular ki: “Ümeyye oğullarından bir grup kimse -Allah onları rahmetinden uzak etsin- onu öldürecekler.”[12]

12-İMAM HÜSEYİN (A.S)’İN MAHŞERDE BAŞSIZ HAŞROLACAĞI HABER

Resulullah (s.a.a)’den rivayet olunduğuna göre şöyle buyurmuştur:

“Kıyamet günü olduğunda, Fatıma bir grup kadınlarla gelecek ve ona; “Cennete gir” denilecek.

Diyecek ki: “Benden sonra oğluma ne yapıldığını bilmedikçe cennete girmeyeceğim.”

Ona mahşer sahrasının ortasına bakması söylenecek. Mahşer sahrasına baktığında, Hüseyin’in başsız bir bedenle durduğunu görecektir. Onu görür görmez öyle bir feryat edecek ki, onun feryadından dolayı ben ve melekler de feryat edeceğiz.”[13]

13-İMAM ZEYN’UL-ABİDİN (A.S)’DAN HABER VERMESİ

İbn-i Abbas, Resul-ü Ekrem (s.a.a)’den şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Kıyamet günü bir münadi; “Zeyn’ul-Abidin (ibadet edenlerin ziyneti) nerededir?” diye nida edecek. Adeta, oğlum Ali b. Hüseyin b. Ali b. Ebi Talib (Zeyn’ul-Abidin)’in, büyük bir vakar ve sükunetle mahşer ehlinin saflarını yararak geldiğini görüyorum.”[14]

14- İMAM BAKİR (A.S)’DAN HABER VERMESİ

Ebu Halid Kabulî şöyle diyor:

Cabir b. Abdullah-i Ensari, Mescid’ün-Nebi’de oturuyor ve sürekli şöyle diyordu: “Ya Baqir’ul-Ulum (ilimleri yaran-açıklayan)! Ya Baqir!”

Medine halkı Cabir’in sayıkladığını zannediyorlardı. Cabir (onların bu düşüncelerine karşı şöyle) diyordu: “Allah’a andolsun ki, ben sayıklamıyorum, lâkin Resulullah (s.a.a)’den şöyle buyurduğunu duydum:

“Ey Cabir! Benim Ehlibeytimden adı benim adım, siması benim simam gibi olan birisini görmeye muvaffak olacaksın. O, ilmi yaracak (derinliklerine inerek onu

açıklayacak).

İşte Peygamber (s.a.a)'in bu sözleri beni böyle konuşmaya sürüklüyor.”[15]

15-İMAM RIZA (A.S)'IN ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

Ebu Selt-i Herevî, İmam Rıza (a.s)'dan naklettiği bir hadiste şöyle diyor: İmam Rıza (a.s), Me'mun'a şöyle buyurdu: “Allah'a andolsun, babalarımın nakledildiğine göre, ben senden önce zehirlenerek öldürölüp dünyadan gideceğim. Gök ve yerdeki melekler bana ağlayacaklar. Garip bir memlekette, Harun Reşid'in kenarında defnedileceğim.”

Me'mun ağlayarak arzetti ki: “Ey Allah Resulünün oğlu! Ben hayatta olduğum halde kim seni öldürebilir veya sana kötölük yapabilir?”

Hazret cevabında şöyle buyurdular: “Eğer beni öldürecek olanın kim olduğunu söylemek istersem söylerim (yani, sen benim katilim olacaksın).”[16]

16-İMAM MEHDİ (A.S)'DAN HABER VERMESİ

Cabir b. Abdullah Ensari, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Mehdi benim evlatlarımdandır. Adı benim adım, künyesi benim künyemdir. Suratı, herkesten daha çok bana benzemektedir. Gaybete çekilecek, (gaybeti çok sürdüğünden) halk şaşkınlıkta kalacak ve birçok gruplar sapıtacaklar.

İşte o zaman gayb perdesi arkasından parlak bir yıldız gibi zuhur edecek ve yeryüzünü zulümle dolduğu gibi adaletle dolduracaktır.”[17]

17-MASUM İMAMLARIN MEZARLARI

Hiz. Ali (a.s), Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'den kendisine şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Allah'a andolsun ki, sen Irak'ta öldürölcek ve orada defnedileceksin.”

Hiz. Ali (a.s) diyor: Arzettim ki: “Ya Resulellah! Bizim kabirlerimizi ziyaret eden, onları onaran ve onları koruyanlar için ne gibi fazilet ve özellikler vardır?”

Buyurdu: “Ey Ebe'l-Hasan! Allah Teala, senin ve evlatlarının mezarlarını, cennet yerlerinden bir parça yer ve cennet alanlarından bir alan karar kılmıştır. Allah Teala, soylu ve seçkin kulların kalplerini size yönelik kılmıştır.

Bundan dolayı sizin yolunuzda bütün zorluklara katlanıyor, Allah ve Resulüne yakın olmak kastı ile sizin kabirlerinizi onarıyor ve onları çokça ziyaret ederler...”[18]

18-AMMAR-İ YASİR'İN ŞAHATETİNDEN HABER VERMESİ

Ammar, Hz. Peygamber (s.a.a)'den kendisine şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

“Ey Ammar! Yakın bir zamanda benden sonra bir takım fitne ve imtihanlar olacak. Böyle olduğunda Ali ve O'nun hizbini takip et. Ey Ammar! Sen benden sonra Ali'yle birlikte iki grupla savaşıacaksın. Sonra seni mütecaviz ve zalim bir grup öldürecektir. Dünyadan aldığın en son azık, bir miktar süt olacaktır.”[19]

19-EBUZER-İ GİFARİ'NİN SÜRGÜN HABERİ

Ali b. İbrahim Kummi şöyle diyor:

Ebuzer, Osman'la tartıştığı bir sırada dedi ki: Habibim Resulullah (s.a.a) bana şöyle buyurdular:

“Ey Ebuzer! Sana; “Şehir veya köylerden hangisinde kalmayı daha çok seviyorsun?” diye soracakları zaman durumun nasıl olacak? Sen diyeceksin ki: “Allah'ın ve Resulünün haremi olan Mekke'de, ömrümün sonuna kadar ibadetle meşgul olmak istiyorum.” Sana denilecek ki: “Hayır, sende o keramet yok!”

Sonra denilecek ki: “Şehirlerden kendisinde kalmak istediğin şehir veya köy hangisidir?” Sen diyeceksin ki: “Kendisinde Müslüman olarak yaşamadığım ve bu yüzden de sevmediğim yer Rebeze'dir.” O zaman senin Rebeze'ye sürülmeni emredecekler.”

Arzettim: “Ya Resulellah! Bu olay gerçekleşecek mi?”

Buyurdular: “Evet, canım elinde olan Allah'a andolsun ki, bu olay gerçekleşecektir.”[20]

20-UVEYS (VEYSEL) KARANİ'DEN HABER VERMESİ

Bir gün Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular:

“Karan[21] tarafından bir cennet esintisi geliyor. Ah! Ne kadar Uveys Karani'yi görmek istiyorum. Kim onunla görüşecek olursa selamımı ona iletсин. Beni görmeden, bana iman etmiş ve halifem Emir'ul-Müminin Ali b. Ebi Talib'in yanında yer alarak Siffin savaşında şehit edilecektir.”[22]

21-MUTE SAVAŞI VE CAFER'İ TAYYAR'IN ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

Cabir b. Abdullah şöyle diyor:

Cafer b. Ebi Talib'in (Hz. Ali (a.s)'ın kardeşi) Mute savaşında şehit olduğu gün,

Resulullah (s.a.a) Medine’de idi. Sabah namazından sonra minbere çıkarak şöyle buyurdular: “Şimdi Müslüman kardeşleriniz müşriklerle çarpışmaya girdiler.”

Her birinin hamle ve saldırısını söylüyordu. Komutan Zeyd b. Harise’nin şehit olduğunu ve sancağın düştüğünü söyledi. Sonra Cafer’in sancağı alarak ileri atıldığını buyurdular.

Sonra Cafer’in şehit olduğunu ve sancağın tekrar yere düştüğünü, sonra da sancağı Abdullah b. Revaha’nın aldığını ve Müslümanlardan filan kimselerin ve kafirlerden de filancaların öldürüldüklerini haber veriyordu. Sonra buyurdular: “Abdullah şehit oldu, sancağı Halid b. Velid aldı ve kaçtı ve Müslümanlar da kaçtılar.”

Sonra minberden aşağı inerek Cafer’in evine gitti, Cafer’in oğlu Abdullah’ı istedi, kucağında oturttu ve elini başına çekti. Abdullah’ın annesi Umeys kızı Esmâ şöyle dedi: “Ya Resulellah, elinizi onun başına, bir yetimin başına çeker gibi çekiyorsunuz.”

Hazret cevabında; “Cafer bugün şehit oldu” buyurarak göz yaşlarını tutamadılar.

Sonra şöyle buyurdular: “Şehit olmadan önce elleri kesildi ve Allah kesilen elleri karşılığında ona yeşil zümrülden iki kanat verdi. O şimdi cennette meleklerle istediği yere uçuyor.”[23]

22-İSLAM FETİHLERİNDEN HABERLER

Bera b. Azib şöyle diyor:

Resulullah (s.a.a) (Ahzab savaşında) hendek (çukur) kazılmasını emretti. Çukuru kazarken onun bir yerinde büyük ve sert bir taş ortaya çıktı. Kazma hiçbir şekilde tesir etmiyordu. Sonra Allah Resülü (s.a.a) gelerek kazmayı eline alıp “bismillah” diyerek taşa bir darbe vurdu. Bu darbeye taşın üçte birini kırdı. Bunun üzerine; “Allah-u Ekber! Şam’ın anahtarlarını bana verdiler. Allah’a andolsun ki, şu anda oranın kırmızı saraylarını görüyorum” dedi.

Yine “bismillah” diyerek o taşa bir darbe daha vurdu. Bu defa da taşın diğer üçte birini parçaladı. Bunun üzerine şöyle buyurdu: “Allah-u Ekber! Fars (memleketinin) anahtarlarını bana verdiler. Andolsun ki, Medain’in beyaz saraylarını gördüm.”

Üçüncü darbeyi indirdiğinde taşın geri kalanını da parçaladı ve buyurdu: “Yemen’in anahtarlarını da bana verdiler ve ben buradan San’a şehrinin kapılarını görüyorum.”[24]

23-AHİR ZAMAN MÜ’MİNLERİNDEN HABER VERMESİ

Ali b. Ebi Talib (a.s) şöyle buyuruyor:

“Peygamber-i Ekrem (s.a.a) uzun bir vasiyetinde bana hitaben şöyle buyurdular:

“Ya Ali! İman açısından halkın en hayret verici olanları ve yakın açısından da en büyük insanlar, ahir zamanda gelecek olan kimselerdir. Onlar Peygamberi görmemişler ve İmam da onlardan gizlidir. Bununla birlikte onlar beyaz sayfalara nakış olunmuş siyah hatlar vasıtasıyla (yazılı belgelerle) iman ederler.”[25]

24- MEYSEM-İ TEMMAR

Meysem-i Temmar, Beni Esed kabilesinden bir kadının kölesi idi. Sonra Hz. Ali (a.s) onu satın alarak azat etti. İmam (a.s) ona; “İsmin nedir?” diye sordu.

Meysem: “Salim.”

İmam (a.s): “Resulullah bana, Acem diyarında babanın seni, “Meysem” diye çağırdığını haber vermişti.”

Meysem: “Allah ve Resulü doğru buyurmuşlardır; sen de doğru buyurdun.”

İmam (a.s): “Resulullah (s.a.a)’in seni adlandırdığı o isme dön ve Salim’i bırak.”

O da o isme (Meysem) döndü ve künyesini Ebu Salim bıraktı. Nakledildiğine göre Meysem öldürüldüğü yıl, hac amellerini yaptıktan sonra Ümmü Seleme’nin yanına vardı. Ümmü Seleme ona; “Sen kimsin?” diye sordu. O da cevabında; “Ben Meysem’im” dedi.

Bunun üzerine Ümmü Seleme şöyle buyurdu: “Allah’a andolsun ki, Resulullah’tan, geceleri senin hakkında Ali’ye çokça tavsiyede bulunduğunu duyuyordum.”[26]

25-ŞEYTANIN ŞÜPHEYE DÜŞÜRMESİ

İmam Cafer-i Sadık (a.s)’dan şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“Bir kişi Resulullah (s.a.a)’in huzuruna vararak; “Ya Resulellah! Ben münafık oldum” dedi.

Hazret buyurdular: “Allah’a andolsun ki, sen münafık olmamışsın. Eğer münafık olsaydın, yenilgiye uğradığın şey hakkında benimle konuşmaya gelmezdin. Hazır düşman (Şeytan) yanına gelerek; “Seni kim yaratmıştır?” dedi. Sen de cevabında; “Allah yaratmıştır” dedin. Tekrar sana; “Peki Allah’ı kim yaratmıştır?” diye sordu.”

Resulullah (s.a.a)’in yanına gelen şahıs arzetti ki: “Seni hak üzere mebus kılana andolsun ki, durum buyurduğun gibiydi.”

Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: “Şeytan tasarruf edebilsin diye amelleriniz yönünden geldi, ama size musallat olamadı. İşte sizi haktan döndürebilmek ümidiyle bu yönden geldi. Böyle olduğunda sizden her biriniz yalnızca Allah’ı ansın .”[27]

26-ZÜBEYR’İN GELECEĞİNDEN HABER VERMESİ

Rivayet edildiğine göre, Resulullah (s.a.a), Ali (a.s)’ı Zübeyr ile birlikte Beni Saide Sakife’sinde görünce buyurdu: “Ya Zübeyr! Ali’yi seviyor musun?”

Zübeyr arzetti: “Beni, Ali’yi sevmekten ne alıkoyabilir ki?”

Hazret buyurdular: “Ali ile savaşacağın ve O’na zulümde bulunacağın zaman halin nasıl olacak?!”[28]

27- EBU SÜFYAN’IN KALBİNDE OLANI HABER VERMESİ

Nakledilen rivayete göre, Ebu Süfyan kendi kendine (Peygamber hakkında) şöyle dedi:

“Eğer Allah sana karşı bana güç verir ve benim için mümkün olursa, karşıda Medine’yi atlı ve piyade birlikle dolduracak ve eserini yok edeceğim.”

Peygamber-i Ekrem (s.a.a), hutbe okuduğu bir sırada, hutbeye ara verip şöyle buyurdular:

“Ey Ebu Süfyan! Yaşadığım müddetçe yapamayacaksın, ölümünden sonra da senden daha şaki olan, senden önce davranacak, senden ve ailenden gerçekleşmesi beklenen de yerine gelecek.

Sen kendi kendine nasıl istiyorsan öyle düşün ve bil ki, sen benim nurumu söndüremezsin, benim hatırlanma ve zikrimi de kesemeyeceksin. Sizin için de bu işlerin devamı olmayacaktır.”[29]

DIPNOTLAR

[1] - İsbat’ul-Hudat, c. 1, s. 521

[2] - Münthehe’l-A’mal, c. 1, s. 30

[3] - Muntehe’l-A’mal, c. 1, s. 100

[4] - Kemal’ud-Din, c. 1, s. 258

[5] - Emalî-yi Şeyh Saduk, 24. Meclis, h. 2, s. 112

- [6] - Ahzab: 32
- [7] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 27
- [8] - Hisal-ı Saduk, 12. bab, 2. hadis, s. 461,
- [9] - Hisal-ı Saduk: c. 2, b. 70, s. 572, h. 1
- [10] - Uyun-u Ahbar'ur-Rıza, c. 1, s. 3, b, 27
- [11] - Keşf'ul-Ğumme, c. 1, s. 519
- [12] - Emali-yi Saduk, 27. Meclis, s. 136, h. 5
- [13] - Luhuf-u Seyyid b. Tavus, s. 139
- [14] - Muntehe'l-Amal, c. 2, s. 4
- [15] - Menakıb-i İbn-i Şehraşub, c. 4, s. 196
- [16] - İsbat'ul-Hudat, c. 1, s. 498
- [17] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 287, 4. hadis.
- [18] - İsbat'ul-Hudat, c. 1, s. 487
- [19] - İsbat'ul-Hudat, c. 2, s. 4
- [20] - İsbat'ul-Hudat, s. 2, s. 1412
- [21] - Karan; Necd halkının hac amellerine oradan başladığı bir yerin ismidir.
- [22] - İsbat'ul-Hudat, c. 1, s. 518
- [23] - Müntahe'l-Amal, c. 1, s. 31
- [24] - Emali-yi Saduk, 51. Meclis, s. 312, 13. hadis
- [25] - Men La Yehzuruh'ul-Fakih, c. 1, s. 269
- [26] - İsbat'ul-Hudat, c. 2, s. 109
- [27] - İsbat'ul-Hudat, c. 1, s. 429
- [28] - İsbat'ul-Hudat: c. 2, s. 95
- [29] - İsbat'ul-Hudat: c. 2- s. 173

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler
HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

İKİNCİ BÖLÜM

HZ. FATİMA-İ ZEHRA (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

HZ. FATİMA (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

İsmi: Fatıma

Meşhur lakapları: Zehra, Sıddika, Kubra, Tahire, Raziye, Merziyye, Havra'un
İnsiyye, Betul, Muhaddese, Zöhre.

Künyesi: Ümmü'l-Hasaneyn, Ümmü Ebiha, Ümmü'l-Eimme.

Baba ve annesi: Hz. Muhammed (s.a.a), Hatice (a.s).

Doğum yeri ve yılı: Bisetin 5. yılı, Cemadiy'es-Sani'nin 20'sinde Cuma gününün
şafak vakti Mekke'de dünyaya geldi ve Hicretin 2. yılında ise Hz. Ali (a.s)'la
evlendi.

Şahadet yeri ve zamanı: Hicretin 11. yılı Cemadiy'el-Ula'nın 13'ünde veya
Cemadiy'es-Sani'nin 3'ünde 18 yaşında iken Medine'de şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Medine'de üç mekandan birindedir: Peygamber (s.a.a)'in kabrinin
yanında, Baki mezarlığında, Mescid'un-Nebi ile Peygamber (s.a.a)'in kabri
arasında.

Yaşam dönemi ikiye ayrılabilir:

1- Babası Resulullah (s.a.a) ve eşi Ali (a.s) ile geçirdiği dönem.

2- Toplumsal ve siyasi açıdan çok önemli olan babasının ölümünden sonra
geçirdiği birkaç aylık dönem.

1- HZ. FATİMA (A.S)'IN İLMİ DERECEŚİ

Ammar-i Yasir şöyle diyor:

Bir gün Hz. Fatıma (a.s), Hz. Ali (a.s)'a hitaben şöyle dedi: "Yakına gel de geçmişte
vaki olanları, halihazırda bulunanları ve gelecekte kıyamete kadar vuku bulacakları
sana haber vereyim!"[1]

2-ŞAHADET ZAMANINI HABER VERMESİ

Umeys kızı Esmâ şöyle diyor:

Hiz. Fatıma (a.s) hastalandığında ben bakıcılığını yapıyordum. Bir gün onu her zamankinden daha iyi gördüm. Hiz. Ali (a.s) bir iş için dışarı çıkmıştı. Hiz. Fatıma (a.s) bana; “Su getir gusledeyim” dedi.

Su getirdiğimde, guslettikten sonra; “Bana yeni elbiseler getir” buyurdu.

Elbiselerini getirip O’na verdim. O da onları giydi. Daha sonra; “Yatağımı odanın ortasına ser” dedi.

Ben de öyle yaptım. O, kıbleye yönelik olarak uzandı, elini yüzünün altına koydu ve buyurdu: “Ey Esmâ! Ben şimdi tertemiz olduğum bir halde dünyadan ayrılacağım, kimse yüzümü açmasın.”[2]

Bu sözü buyurduktan sonra gözlerini dünyaya kapadı.

3- ÖMRÜNÜN SON ANLARINDAN HABER VERMESİ

Hiz. Fatıma (a.s) hayatının son anlarında bir sırrı Hiz. Ali (a.s)’a açtı, şahadetinden ve ömrünün son anlarından haber verdi ve ekledi:

“Ey Ebe’l-Hasan! Şimdi uykuya dalmıştım, Allah Resulünü, beyaz mercan ve incilerle yapılmış olan bir sarayda gördüm. Beni görünce buyurdu: “Kızcağızım, acele bana gel, seni çok özledim.”

Ben de sabırsızca; “Babacığım, Allah’a andolsun ki, ben seni daha çok özlemişim” dedim. Bu esnada babam buyurdu: “Sen bu akşam bizim yanımızda olacaksın. Ali can! Allah Resulünün vaadi doğrudur ve O ahdine vefalıdır.”[3]

4-İMAM HÜSEYİN (A.S)’IN ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

Hiz. Fatıma (a.s) bazı şiirlerinde, iktisadi zorluklardan ve İmam Hüseyin (a.s)’ın Kerbela’da şahadete erişeceğinden haber veriyor:

“Evlatlarım dün geceyi aç olarak sabahladılar,

Onların küçüğü[4] savaş meydanında öldürülecektir.

Kerbela’da yavrumu hileyle şehit edecekler,

Onun katillerine yazıklar olsun.”[5]

5- GELECEKTEKİ ACI OLAYLARDAN HABERDAR OLMASI

Hiz. Fatıma (a.s), Allah Resulünün ömrünün son anlarında, Hazretin; “Evlatlarıma

ağlıyorum” sözünü duyunca şiddetle ağladı. Allah Resulü O’nun ağladığını görünce; “Kızım ağlama, sakın ol” buyurdular.

Hız. Fatıma (a.s) şöyle dedi: “Babacığım, senden sonra bize ne yapacaklarına ağlamıyorum, senden ayrılacağıma ağlıyorum.”[6]

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hız. ALİ B. EBİ TALİB (A.S)’IN GAYBİ HABERLERİ

Hız. ALİ (A.S)’IN KISACA BİYOGRAFİSİ

İsmi: Ali (a.s).

Meşhur lakapları: Emir’ul-Müminin, Murtaza, Haydar.

Künyesi: Ebu’l-Hasan, Ebu Turab.

Baba ve annesi: Ebu Talib, Esed kızı Fatıma.

Doğum yeri ve yılı: Bi’setten on yıl önce, Recebin ayının 13. günü Kabe’nin içinde doğmuştur.

İmamet dönemi: Otuz yıl. Bu sürenin dört yıl dokuz ayında hükümet etmiştir.

Şahadet yeri ve yılı: Hicretin 40. yılı Ramazan ayının 19. günü Kufe Mescidi’nin mihrabında, en şaki kimsenin (İbn-i Mülcem’in) darbesiyle Ramazan’ın 21. gecesi 63 yaşında iken şahadete erişmiştir.

Mezar-ı şerifi: Necef-i Eşref’te.

Yaşam dönemi dörde ayrılabilir:

- 1- Çocukluk dönemi (yaklaşık on yıl).
- 2- Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’le geçirdiği dönem (yaklaşık yirmi üç yıl).
- 3- Hilafet mesnedinden uzaklaştırıldığı dönem (yaklaşık yirmi beş yıl).
- 4- Hilafet dönemi (yaklaşık dört yıl, dokuz ay).

1-NEHREVAN SAVAŞI

Rafi b. Seleme diyor ki:

Nehrevan savaşında Ali (a.s) ile birlikteydim. O Hazret oturduğu bir sırada, bir atlı

geldi ve selam verdi. Hazret selamın cevabını aldı ve kendisine; “Neden bana, Emir’ul-Müminin lakabıyla değil de ismimle hitap ettin?” diye sordu.

Adam dedi: “Evet, şimdi nedenini söyleyeyim; Sıffin’de Hakemeyn olayına kadar hak üzere idin. O iki hakemi tayin ettikten sonra senden bizar oldum ve seni müşrik diye adlandırdım. Sonra kimin velayetini kabul edeyim diye şaşkınlık içerisinde kaldım.

Allah’a andolsun ki, senin hidayet üzere mi, yoksa sapıklık üzere mi olduğunu bilmek, benim için dünya ve içindeki her şeyden daha değerlidir!”

Hazret buyurdular: “Anan yasında ağlasın! Yanıma gel de sana hidayet ve sapıklığı açıklayayım.”

O adam gelip Hz. Ali (a.s)’ın yanında durdu. O anda bir süvari hızlıca Hazretin yanına gelerek şöyle dedi: “Ey Müminlerin emiri! Sizi fetih ve zaferle müjdeliyorum, gözün aydın olsun. Allah’a andolsun ki, Haricilerin hepsi öldürüldüler.”

Hazret: “Nehrin önünde mi, arkasında mı?”

Süvari: “Nehrin önünde.”

Hazret: “Yalan söyledin! Taneleri yaran ve beşeri yaratan Allah’a yemin olsun ki, onlar nehirden geçmediler ki öldürülsünler de.”

O adam: Ali’nin hak olduğuna basiretim arttı” dedi.

Ayrı bir süvari daha geldi, birincisinin dediği gibi dedi ve Hazret de aynı cevabı verdi.

O şüphe içerisinde olan adam şöyle dedi: Hz. Ali’ye hamle edip başını kılıçla uçurmak istedim. Daha sonra, ter içinde iki süvari daha gelerek şöyle dediler: “Ey Müminlerin emiri! Gözün aydın olsun, seni fetih ve zaferle müjdeliyoruz. Allah’a yemin ederiz ki, bütün Hariciler öldürüldüler.”

Hazret: “Nehrin arkasında mı, önünde mi?”

Süvariler: “Nehrin arkasında öldürüldüler. Zira nehirden Nehrevan’a geçmek isteyince, su atların göğüslerine çıktı, bundan dolayı geri döndüler ve öldürüldüler.”

Hazret: “Siz doğru söylediniz.”

Bu durumu gören şüphe içerisinde olan adam, atından aşağı inerek Hz. Ali (a.s)’ın elinden ve ayağından öptü.

Hazret şöyle buyurdular: “Bu, hakkı tanıman için sana bir nişanedir.”[1]

2- BASRA’NIN SU ALTINDA KALACAĞINDAN HABER VERMESİ

Emir’ul-Müminin Ali (a.s) Basra ehline şöyle buyurdular:

“Allah’a andolsun ki, şehrinizi su kaplayacak, şehrin merkez camisi hariç her şeyi gark edecektir. Adeta merkez camisini, tavuğun göğsü gibi su üzerinde görüyorum.”

Hz. Ali (a.s)’ın haber verdiği gibi su, Fars Körfezi ve Senam Dağları tarafından gelerek Basra’yı kaplayıp şehrin büyük camisi dışında her yeri kaplayarak harap etti.”[2]

3- AMR B. HAMK’IN ÖLÜMÜNDEN HABER VERMESİ

Şemir b. Sedir-i Ezdi şöyle diyor:

Hz. Ali (a.s), Amr b. Hamk-ı Huzai’ye buyurdular: “Benden sonra öldürüleceksin, başını şehir şehir dolaştıracaklar, senin başın, İslam tarihinde şehir şehir dolaştırılacak ilk baştır.”

Muaviye’nin hilafeti zamanında Amr takip altına alındı. O kaçıp kendi kabilesi olan Huzaî kabilesine sığındı. Ama onlar onu memurlara teslim ettiler. Amr onların eliyle katledildi ve başını Irak’tan Şam’a Muaviye’nin yanına götürdüler ve İslam tarihinde başı bir yerden diğer yere götürülen ilk şahıstır.[3]

4- HACCAC’IN HABERİ

İsmail b. Reca şöyle diyor:

Günlerin birinde Ali b. Ebi Talib (a.s) hutbe okuyordu ve şiddetli savaşıardan haber veriyordu. A’şa Bahile adında bir genç kalkıp; “Senin bu söylediklerin daha çok hurafelere benziyor!..” dedi.

Hazret buyurdu: “Ey genç, eğer sözünden dolayı günahkar isen, Allah seni Gulam-i Sakif’in eliyle öldürsün!”

Birkaç kişi cemaatten kalkıp sordular: “Ya Emir’el-Müminin, Sakif’in gulamı kimdir?”

Buyurdu: “Sizin şehrinize musallat olacak bir kişidir. İlahi hükümleri ayak altına alacak ve bu kılıçla bu gencin boynunu vuracak.”

Dediler: “Kaç yıl hükümet edecek?”

Buyurdu: “Ömrü yeterse yirmi yıl.”

Dediler: “Öldürülecek mi, yoksa tabii ölümle dünyadan göçecek?”

Buyurdu: “İshale yakalanıp ölecek.”

İsmail b. Reca diyor ki: Ben kendi gözlerimle gördüm ki, A’şa Bahile’yi esir edip, Haccac’ın yanına getirdiler. Haccac onu dövdü, kınadı ve aynı mecliste boynunu vurdu.[4]

5-MEYSEM-İ TEMMAR’IN ŞAHADET HABERİ

Meysem-i Temmar, Beni Esed kabilesinden bir kadın’ın kölesi idi. Müminlerin Emiri Hz. Ali (a.s), onu satın alıp serbest bıraktı. Adını sorunca “Salim” dedi.

Hz. Ali: “Allah Resulü (s.a.a), Acem diyarında babanın senin adını “Meysem” koyduğunu bana haber vermişti.”

Arzetti: “Allah Resulü ve Müminlerin emiri doğru buyuruyorlar. Allah adına yemin ederim ki, Acem diyarında benim adım öyleydi.”

Hz. Ali: “Salim ismini bırak, Resulullah (s.a.a)’ın seni andığı önceki adına dön.”

Sonra künyesini “Ebu Salim” olarak değiştirdiler.

Meysem, Hz. Ali (a.s)’ın ashabındandı, O Hazretten birçok sırlar duymuştu. Onları halka anlattığı zaman, Hz. Ali (a.s)’ı hurafe ve aldatmacılıkla suçluyorlardı. Bir gün Hz. Ali (a.s), ashaptan büyük bir çoğunluğun huzurunda Meysem’e buyurdular:

“Sen benden sonra tutuklanacaksın ve dara çekileceksin; ikinci gün ağzından ve burnundan o kadar kan akacak ki, sakalın onunla boyanacak. Üçüncü gün ise bedenine bir mızrak saplayacaklar ve onunla şehit olacaksın.

O halde o günü bekle. Dara çekileceğin yer de, Amr b. Hureys’in kapısının önüdür. Dara çekileceğin dal, diğer dalların hepsinden daha kısadır. Sana asılacağı hurma dalını göstereceğim.”

İmam (a.s) iki gün sonra o hurma dalını Meysem’e gösterdi. Meysem bazen o ağacın yanına gidiyor, orada namaz kılıyor ve ağaca bakıp şöyle diyordu: “Allah seni mübarek etsin, ben senin için yaratılmışım ve sen de benim için bitmişsin.”

Bazen Amr b. Hureys’le görüşüyor ve şöyle diyordu: “Benimle iyi komşuluk et.”

Ama Amr onun maksadını anlamıyordu. Bu yüzden ona; “İbn-i Mesud’un veya İbn-i Hakem’in evini mi satın almak istiyorsun?” diye soruyordu.

O'nu yakalayıp İbn-i Ziyad'ın yanına götürdüler ve "Bu şahıs Ali'nin yakın dostlarından biridir" dediler.

İbn-i Ziyad; "Bu Acem böyle bir makama mı sahipti?!" dedi.

Oradakiler: "Evet!" dediler.

İbn-i Ziyad Meysem'e: "Senin Allah'ın nerededir?"

Meysem: "Zalimlerin pususundadır."

İbn-i Ziyad: "İşittiğime göre Ebu Turab'ın (Hz. Ali'nin) yakınlarındanmışsın?"

Meysem: "Bir hadde kadar; maksadın nedir?"

İbn-i Ziyad: "Duyduğuma göre O senin kaderinden haber vermiştir."

Meysem: "Evet."

İbn-i Ziyad: "Benim sana ne yapacağımı da haber verdi mi?"

Meysem: "Mevlam Ali, senin beni dara çekeceğini haber verdi. Dara çekilecek olan şahıs benim. Benim darağacım hepsinden daha kısadır."

İbn-i Ziyad: "Ben seninle, Ali'nin ön görüşünün aksiyle amel edeceğim."

Meysem: "Hz. Ali (a.s)'ın verdiği haberle nasıl muhalefet edebilirsin? Halbuki bu haberi O'na, Allah resulü ve O'na da Cebrail, Cebrail'e de Allah Teala haber vermiştir. Hatta ben o darağacının yerini bile biliyorum ve ben ağzına yular vurulacak ilk müslümanım."

İbn-i Ziyad onu zindana götürmelerini emretti. Muhtar da o zaman zindanda idi. Meysem, Muhtara dedi: "Sen zindandan kurtulacaksın ve Hz. Hüseyin'in intikamını almak için kıyam edeceksin ve İbn-i Ziyad'ı öldüreceksin."

Çok geçmeksizin Muhtar zindandan azat oldu. Meysem'i de İbn-i Ziyad'ın yanına götürdüler ve o melun ise onu, Amr b. Hureys'in evinin yanındaki ağaca asılmasını emretti.

O, darağacına çekilince, Amr b. Hureys, artık Meysem'in sözlerini anlamış oldu. Bundan dolayı hizmetçisine, her gün orayı sulayıp süpürmesini ve ışıklandırmasını emretti.

Halk Meysem'in etrafına toplanıyor, o da ağacın dalına asılmış bir vaziyette Ehlibeyt'in faziletini ve Ümeyye Oğullarının kötülüklerini onlara anlatıyordu.

İbn-i Ziyad'a; "Meysem sizleri rezil ve rüsva etti" diye haber verdiklerinde, İbn-i Ziyad; "Konuşamaması için ağzını bağlayın" diye emretti. Hz. Ali (a.s)'ın haber verdiği gibi ikinci gün Meysem'in ağız ve burnundan kanlar akmaya başladı, üçüncü gün ise bedenine bir mızrak sapladılar ve böylece şehit oldu.[5]

6- RUŞEYD HİCRİ'NİN ŞAHADET HABERİ

Ruşeyd Hicri'yi Ziyad'ın yanına götürdüklerinde Ziyad ona: "Ali sana, benim senin başına ne oyun getireceğimden haber verdi mi?"

Ruşeyd: "Evet, Hz. Ali (a.s) buyurdular ki, sen benim elimi, ayağımı keseceksin, sonra da beni dara çekeceksin."

Ziyad: "Allah'a andolsun ki, Ali'nin yalanı açığı çıksın diye, O'nun sözünün aksini yapacağım."

Ziyad; "Onu serbest bırakın" diye emretti.

Ruşeyd çıkmak istediğinde; "Onu geri çevirin. Onun için bundan daha büyük bir azap düşünemiyorum. Onun el ve ayaklarını kesin ve onu darağacına çekin."

Ziyad'ın emri üzerine, Ruşeyd'in el ve ayağını kestiler. Sonra dilinin kesilmesini de emretti.

Bu sırada Ruşeyd; "Mevlam Ali (a.s), dilimin kesileceğini de bana haber vermişti" dedi.

Daha sonra Ruşeyd'in dilini keserek onu dara çektiler .[6]

7- SELMAN'IN ÖLÜMÜNDEN HABER VERMESİ

Cabir b. Ensari diyor ki:

Emir'ül-Müminin Ali (a.s) sabah namazını bizimle birlikte kıldı, daha sonra mübarek yüzünü bize çevirdi ve buyurdu: "Allah Teala, Medain'de vefat eden kardeşiniz Selman'ın ölümünde sizlere büyük mükafat versin."

Daha sonra Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın sarığını başına koydu, asasını eline aldı ve "Azba" isimli bir katıra binerek buyurdu: "Ey Kanber, on adım say!"

Kamber diyor: "On adım saydım, kendimi Medain'de Selman'ın kapısı önünde gördüm.

Zadan (ihtimalen Selman'ın gulanı) şöyle diyor:

Selman'ın vefatının yaklaştığını görünce ona sordum; "Sana gusül vermeyi kim

üstlenecek?”

Selman: “Resulullah’a gusül veren kimse.”

Dedim: “Sen Medain’desin, oysa O Medine’dedir.”

Selman: “Ey Zadan, benim çenemi bağladığında kapının çalındığını duyacaksın.”

Zadan şöyle diyor: “Selman’ın çenesini bağladığımda aniden kapının çalındığını duydum, hemen gidip kapıyı açtım. Kapıyı açar açmaz Emir’ul-Müminin Ali (a.s)’ı kapının önünde gördüm. Hazret; “Ey Zadan! Selman vefat mı etti?” diye sordu.

Cevabında; “Evet” dedim.

Sonra içeri girdi ve Selman’ın yüzünden parçayı kaldırdı. O anda Selman’ın Hazrete tebessüm ettiğini gördüm. Hazret buyurdular: “Ne mutlu sana ey Allah kulu! Resulullah (s.a.a)’ın yanına gittiğinde O’na, kardeşinin başına gelenleri anlat.”

Daha sonra Hz. Ali (a.s) onun cenaze işleriyle meşgul oldu. Hazret ona namaz kıldığında, ona yüksekten bir tekbir söylediğini duydum. [7]

8- KUMEYL B. ZİYAD’IN ŞAHADET HABERİ

Muğayre diyor:

Haccaç hükümete yetiştğinde, Kumeyl b. Ziyad’ı öldürmek istedi. Kumeyl bu suikastı anlayınca firar etti. Haccac’ın emriyle Kumeyl’in mensup olduğu Nehai kabilesinin beyt-ül maldan hissesi kesildi.

Kumeyl de kendi kendine: “Ben yaşlanmış ve ömrü sona ermiş birisiyim, benim ele geçmemem için kabilemin hukuktan mahrum edilmesi doğru değildir” diyerek teslim oldu.

Haccaç onu görünce; “Bir memur gönderip seni yakalatmak istiyordum, şimdi kendi ayaklarınla kurbanlık yerine geldin” dedi.

Kumeyl; “Evinin temelini bununla yıkma. Çünkü benim ömrümden fazla bir şey kalmamış, nasıl istiyorsan öyle yargıla. Allah’ın vaat ettiği bir yer ve adam öldürmenin de hesabı vardır. Zaten Mevla’m Ali de senin beni katledeceğinden haber vermişti” dedi.

Daha sonra Haccac’ın emriyle Kumyl’in boynu vuruldu.[8]

9-KAMBER’İN ŞAHADETİNİ HABER VERMESİ

Rivayete göre bir gün Haccaç b. Yusuf-i Sekafi şöyle dedi: “Ali’nin dostlarından

birini ele geçirip kanını dökmek ve bu vesileyle Allah'a yakınlaşmak istiyorum.”

Ona, Hz. Ali'nin hizmetçisi Kamber'den daha yakın kimseyi tanımadıklarını söylediler. Haccaç da Kamber'in peşine, onu yakalayıp getirmesi için bir adam gönderdi.

Kamber yakalanıp Haccac'ın yanına götürüldüğünde Haccaç ona: “Sen Kamber misin?” diye sordu.

Kamber: “Evet.”

Haccaç: “Ali senin Mevlan mıdır?”

Kamber: “Mevlam Allah'tır, Ali de velinimetimdir.”

Haccaç: “Onun dininden teberri ediyor musun?”

Kamber: “Onun dininden teberri etsem, beni ondan daha üstün olan hangi dine hidayet edeceksin?”

Haccaç: “Seni öldüreceğim, fakat nasıl öldürülmek istiyorsan onu kendin seç.”

Kamber: “Sen muhtarsın, senin kendin seç.”

Haccaç: “Niçin?”

Kamber: “Çünkü sen beni nasıl öldürsen, ben de (kıyamet günü) seni öyle öldüreceğim. Şüphesiz Emir'ul-Müminin Ali (a.s), benim zulüm ve cebirle öldürüleceğimi haber vermiştir.”

Sonra Haccaç, onu boğazlamalarını emretti.[9]

10- BERA B. AZİB'İN ESEFLENMESİ

Bir gün Hz. Ali (a.s) Bera b. Azib'e buyurdu:

“Ey Bera! Oğlum Hüseyin şahadete eriştiğinde sen hayatta olmana rağmen O'na yardımda bulunmayacaksın.”

Kerbela vakiası gerçekleşince Bera şöyle dedi: “Hz. Ali (a.s)'ın sözü doğru çıktı. Zira oğlu şehit oldu ama ben ona yardımda bulunmadım.”

Bera, o zaman yaptığından pişmanlık duyarak eseflendi.[10]

11- İMAM HÜSEYİN (A.S)'IN KATLEDİLECEĞİ YERDEN HABER VERMESİ

Cuveyriye diyor ki:

Hiz. Ali (a.s)'ın yanında Sıffin'e doğru hareket ettiğimizde Kerbela'ya yetiştik. Hiz. Ali (a.s) ordudan biraz dışarı çıktı ve sağa sola bakıp derin bir "ah" çekerek şöyle buyurdular: "Allah'a andolsun ki, binekleri buraya inecek, kanları buraya akacak, burada şehit olacaklar."

Biri; "Burası neredir?" diye sorduğunda, buyurdular: "Burası Kerbela'dır. Bir grup kimse burada öldürülecekler ve hesaba çekilmeksizin cennete girecekler."

Hiz. Ali (a.s), yaranlarıyla oradan geçip gittiler ama hiç kimse, İmam Hüseyin b. Ali (a.s)'ın şahadet olayına kadar, O Hazretin ne demek istediğini anlamamışlardı.[11]

12- İMAM HÜSEYİN (A.S)'IN ŞAHADET HABERİ

Ebu Abdullah Cedeli diyor ki:

Emir'ul-Müminin Ali (a.s)'ın yanına vardım. Hüseyin (a.s) da O'nun yanında oturmuştu. İmam (a.s) elini Hüseyin (a.s)'ın omzuna bırakarak şöyle buyurdu: "Bunu öldürecekler ve kimse de yardımına koşmayacaktır."

Arzettim ki: "Ya Emir'el-Müminin, bu çok acı bir olaydır."

Buyurdular: "Şüphesiz gerçekleşecektir." [12]

13- HASAN VE HÜSEYİN (A.S)'IN ŞAHADETLERİNDEN HABER VERMESİ

Hiz. Ali (a.s) şöyle buyurdular:

"Çok yakında Hasan ve Hüseyin'imi öldürecekler ve zulmedenlerin çoğu yakında azaba uğrayacaklar, fışk ve günahlarından dolayı bazıları o zalimlere musallat olacak ve kılıçla onlardan intikam alacaklar. Bu, aynı Ben-i İsrail'in azaba uğraması gibidir."

Birisi: "Kim onlara musallat olacaktır?" diye sorunca, Hazret buyurdular: "Sakif kabilesinden Muhtar b. Ebi Ubeyd adında bir genç." [13]

14-HZ. EBU'L-FAZL'İL-ABBAS'IN ŞAHADET HABERİ

Hiz. Abbas (a.s) dünyaya geldiğinde, kundağından tutarak onu babası Ali (a.s)'a götürdüler. Hazret onu kucağına alarak sağ kulağına ezan, sol kulağına ikame okudu ve sonra Abbas'ın kollarını yukarı kaldırıp ağladı.

Bu manzara bir kaç defa tekrarlanınca, annesi kendi kendine: "Niçin Ali (a.s) çocuğa bakıp ağlıyor? Acaba çocuğun elinde bir sakatlık mı var?"

diye düşünmeğe başladı. Ama bir gün cesaretini toplayarak dedi: “Ya Ali! Neden çocuğun ellerine bakarak ağlıyorsun? Elllerinde bir sakatlık mı gördün, yoksa senin için bir hatıra mı canlandı?”

Hazret şöyle buyurdu: “Ey Fatıma! Çocuğun ellerinde noksanlık yoktur. Ağlamam, bu kolların Kerbela çölünde oğlum Hüseyin için feda olacağından dolayıdır. Ey Fatıma! Ben, o günün gözümün önünde canlandığı için ağladım.”

Hazret bu sözü söylediğinde annesinin gözleri yaşardı. Hz. Ali (a.s) onun bu halini görünce şöyle buyurdular: “Ey Fatıma! Gözlerin ağlama görmesin, sana bir müjde vereyim; Allah-u Teala oğluna iki kanat verecek ve o, cennette meleklerle uçacaktır.”

Bu esnada Hz. Abbas’ın annesi bir miktar sakinleşti ve onun adını “Abbas” koydular.[14]

15-İMAM SECCAD (A.S)’IN DOĞUMUNDAN HABER VERMESİ

Cabir b. Abdullah, İmam Bakır (a.s)’dan şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Yezdigerd’in kızı, Ömer’in yanına getirildiğinde, Medine’nin kızları onu görmek için damların üzerine çıktılar. Mescide girdiğinde, onun cemaliyle mescit aydınlandı. Sonra Emir’ul-Müminin Ali (a.s) Ömer’e buyurdu:

“Onu, Müslümanlardan birini kendisi seçmesi için serbest bırak ve bunu o kişinin savaş ganimeti olarak say.”

Ömer, İmam (a.s)’ın önerisi üzerine onu serbest bıraktı. O da İmam Hüseyin (a.s)’ın yanına gidip, elini onun başına koydu. Hz. Ali (a.s) buyurdular: “Adın nedir?”

Arzetti: “Cihanşah.”

İmam (a.s) buyurdular: “Hayır! Şehribanu’dur.”

Daha sonra Hüseyin (a.s)’a dönerek buyurdular: “Ey Eba Abdullah! Yeryüzünün en üstünü olan bir çocuk bu kadından sana nasip olacaktır.”

Ali b. Hüseyin (İmam Seccad -a.s-) o kadından dünyaya geldi. İmam Seccad (a.s)’a iki seçilmişin oğlu diyorlardı. Zira Araplardan Beni Haşim, gayr-i Arap’tan ise Farslar seçilmiş kavim olarak biliniyordu. (İmam Seccad (a.s) hem baba tarafından ve hem de anne tarafından böyle bir özelliğe sahipti.)[15]

16-İMAM RIZA (A.S)’IN ŞAHADET VE DEFİN YERİ HABERİ

Numan b. Sa’d diyor:

Hiz. Ali (a.s) buyurdu:

“Yakın bir zamanda evlatlarımdan biri Horasan civarında zehirletilerek öldürülecek. Onun adı benim adım (Ali) ve babasının adı da İmran oğlunun adı (Musa)’dır. Bilin ki, her kim onu (bu gurbet elde) ziyaret ederse, Allah onun geçmiş ve gelecek günahlarını, yıldızlar sayısı, yağmur damlaları ve ağaç yaprakları kadar olsa bile affeder.”[16]

17-MEHDİ-Yİ MEV’UD (A.S)’DAN HABER

Esbeğ b. Nebate şöyle diyor:

Hiz. Ali (a.s)’ın huzuruna vardım. Hazret tefekkür halindeydi ve yeri çiziyordu. Arzettim ki: “Ya Emir’el-Müminin! Niçin sizi düşünceli görüyorum? Acaba zemine meylinizin nedeni, yeryüzünün padişahı olmak isteğinizden mi?”

Hazret buyurdular:

“Hayır! Allah’a andolsun ki şimdiye kadar, ne zemine, ne de dünyaya meylettim. Lâkin benim on birinci neslimden dünyaya gelecek oğlumu düşünüyordum. Yeryüzünü, zulümle dolduktan sonra adaletle dolduracak Mehdi O’dur.

Onun için bir hayret ve gaybet dönemi olacaktır. O dönemde bazı gruplar sapacak, bazıları da hidayet bulacaklar.”

Arzettim ki: “Ya Emir’el-Müminin! Acaba bu haber gerçekleşecek mi?”

Buyurdular: “Evet, O’nun varlığında şüphe olmadığı gibi, halkın hayrete düşeceğinde de şüphe yoktur.”

Sonra buyurdular: “Ey Esbeğ! Bu işi nasıl anlayabilirsin ki, onlardır ehlibeytin hayırlıları ile ümmetin hayırlıları!”

Arzettim: “Ya Emir’el-Müminin, ondan sonra ne olacak?”

Buyurdular: “Daha sonra Allah kendi istediğini yapacak. Şüphesiz O’nun için (bir takım) iradeler, neticeler ve maksatlar vardır.”[17]

18-SORULAN HER SORUYA CEVAP

Ebu’l-Hakem diyor:

İhtiyar ve bilginlerden duyduğuma göre Hiz. Ali (a.s) bir hutbesinde şöyle buyurmuştur:

“Beni kaybetmeden, istediğiniz her şeyi benden sorabilirsiniz. Allah’a andolsun ki, yüz kişisi sapıklık davetçileri ve yüzü de hidayet davetçileri olup kıyamete kadar baki kalacak olan bir kısım halktan (bile) soru sorarsanız cevap veririm.”

O anda birisi ayağa kalkarak: “Benim başım ve yüzümde kaç tane kıl vardır?” diye sordu.

İmama (a.s) şöyle buyurdular:

“Allah’a andolsun ki, Allah Resulü (s.a.a), senin böyle bir soru soracağını bana haber vermişti. Başının her bir kılı için sana lanet okuyan bir melek ve sakalının her bir kılı için de seni sapıtıp perişan eden bir şeytan görevlendirmiştir. Şüphesiz senin evinde, Peygamber’in torununu öldürecek bir tane oğlak (Ömer-i Sa’d) vardır.

Vuku bulacak olay benim sözümü kanıtlayacaktır. Buna ilaveten, senin sorunun cevabı bana zor değil. Zira onların sayısınca melek ve şeytan görüyorum ki, sana lanet okuyorlar.”

Soru soran şahsın oğlu o zaman çocuk idi ve henüz yeni yeni oturuyordu. Daha sonra Kərbela olayı vuku bulunca O hazretin sözü kanıtlanmış oldu.[18]

19-KENDİ ŞAHADETİ VE KATİLİNDEN HABER VERMESİ

Hız. Ali (a.s) Nehrevan savaşından sonra Ramazan ayında Kufe’ye döndü. Mescide gidip iki rekat namaz kıldıktan sonra minbere çıktı ve güzel bir konuşma yaptı. Sonra İmam Hasan (a.s)’a bakarak buyurdu:

“Ya Eba Muhammed! Ramazan’dan kaç gün geçiyor?”

İmam Hasan; “On üç gün Ya Emir’el-Müminin!” dedi.

Sonra Hız. Hüseyin (a.s)’dan: “Ya Eba Abdullah! Ramazan’ın bitimine kaç gün kalmış?” diye sordu.

İmam Hüseyin (a.s) da; “On yedi gün Ya Emir’el-Müminin” diye cevap verdi.

O anda Hazret mübarek sakalından tutarak buyurdu: “Ümmetin en şakisi geldiğinde bu beyaz sakalı kana boyayacak.”

Sonra buyurdular:

“Ben onun yaşamasını istiyorum, oysa o katledilmemi.

O halde o kimsenin yanına git ki, Murat kabilesinden olan dostuna oranla seni mazur görsün.”

İmam (a.s), Amr b. Muaddikerb'in okuduğu bu şiirde katilinin Murat kabilesinden olduğunu zikretti. Abdurrahman b. Mülcem bunu işittince, "Sakın Hazretin maksadı ben olmayayım" diye hemen O hazretin yanına giderek şöyle dedi:

"Ya Emir'el-Müminin! Allah aşkına, (katilden maksadın ben isem) bu iki elimi şimdiden kes veya beni öldür."

Hız. Ali (a.s) cevabında şöyle buyurdu:

"Henüz bir günah işlememişken seni nasıl öldürebilirim? Benim katilim olacağını bilsem dahi (ki biliyorum) seni öldürmem. Acaba seni koruyan Yahudi kadını hatırlıyor musun? Sana bir gün şöyle demişti: "Ey Semud'un devesini öldürenlerin denktaş!"

İbn-i Mülcem: "Evet, Ya Emir'el-Müminin!" dedi. Sonra Hız. Ali (a.s) sustu. İmam (a.s) vurulduğu gece sabah namazı için evden mescide gelince buyurdular: "Bu ay içinde öldürüleceğime kalbim şahitlik ediyor."

Daha sonra Ümmü Gülsüm'ün evinin kapısını açtı ve kemeri kapının kilidine ilişerek açıldı. Sonra şu şiiri okudu:

"Göğüs ve kemerini sıkarak, ölüme hazır ol,

Şüphesiz ölüm mutlaka sana gelecek.

Ölümden dolayı sabırsızlık yapma,

Senin vadine geldiği zaman."

İmam (a.s) sonra menzilden çıkarap mescide gitti ve mihrapta şehit edildi. Allah'ın salat ve selamı O'nun üzerine olsun.[19]

20- Zİ'S-SEDYE'NİN ÖLÜM HABERİ

Nehrevan Savaşı sona erdikten sonra Hız. Ali (a.s) ashabına şöyle buyurdular:

"Ölüler arasında (Haricilerden) bir eli kesik ve bedeninin sağlam tarafındaki göğsü ise kadın göğsü gibi olan bir adamı araştırın. Onun memesi çekildiğinde uzar, bırakıldığında ise toplanır. Vücudunda kırmızı ve beyaz kıllar vardır. Bu, onların bayraktarıdır ve kıyamet günü onları cehenneme götürecektir ve ne de kötü menzildir orası!"

Daha sonra ashap onu aramaya koyuldular. Ne kadar aradılsa da böyle birisine rastlamadılar. Onu bulamayınca Hazretin yanına gelerek: "Böyle birine rastlamadık" dediler.

İmam (a.s) şöyle buyurdular: “Tohumu yarana, bu halkı yaratana ve Kabe’yi nasp edene andolsun ki, yalan söylemedim ve bana yalan haber de verilmemiştir; ben yakın üzereyim.”

Sonra Hazretin kendisi kalkıp, alnından ter döküldüğü halde ilerledi, bir çukura düşmüş cesetlerin başında durdu ve onların tek tek kaldırılmalarını emretti. Söz konusu şahsın cesedi onların en altında yer almıştı. Ayağını onun göğsüne koyup bastırdı. Sonra bir eliyle o habisin elinden ve diğer eliyle de onun memesinden tutup çekti.

Onun memesi eliyle aynı uzunlukta idi. Daha sonra İmam (a.s), O’nun hakkaniyetinde şüpheye düşen kimseye dönerek; “Bu da benim hak üzere olduğumun diğer bir kanıtıdır” buyurdular.

Sonra onun gömleğinin diğer tarafını yırtmalarını emrettiler. Bir de gördüler ki, kol yerine baş parmak benzeri bir şey var ve bedeninin o tarafında meme diye bir şey yok. Hz. Ali (a.s) tekrar o adama dönerek: “Bu da sana diğer bir alamet” buyurdular.[20]

21- TATAR VE MOĞOL IRKLARINDAN HABER VERMESİ

Seyyid Rezî, Hz. Ali (a.s)’ın Tatar ve Moğollar hakkında şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

“Sanki yüzleri çekiçle dövülmüş kalkan gibi olan bir topluluğu görür gibiyim. Renkli ve has ipek elbiseler giyorlar, en güzel atları kendilerine saklıyorlar. Çok cinayet işlerler; öyle ki, yaralıları öldürülenlerin üzerinden yürür. Kaçanları, esir düşenlerden daha azdır.”[21]

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HZ. HASAN B. ALİ (A.S)’IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM HASAN (A.S)’IN KISACA BİYOGRAFİSİ

İsmi: Hasan (a.s).

Meşhur lakapları: Mücteba, Sibt-i Ekber.

Künyesi: Ebu Muhammed.

Baba ve annesi: Ali (a.s) ve Fatımat’üz-Zehra (s.a).

Doğum yeri ve yılı: Hicretin 3. yılı Ramazan ayının yarısında Medine-i Münevvere’de doğmuştur.

İmamet dönemi: On yıl (40-50).

Zamanındaki gasıp halife: Muaviye b. Ebî Süfyan

Şahadet yeri ve tarihi: Hicretin 50. yılı, Sefer ayının 28'inde (bir görüşe göre Sefer ayının 7'sinde) 47 yaşındayken Muaviye'nin emriyle kendi hanımı olan Ca'de vasıtasıyla zehirlenerek Medine'de şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Bakî mezarlığındadır.

İmam Hasan (a.s)'ın hayat dönemini üç bölüme ayırmak mümkündür:

1- Çocukluk dönemi olan Peygamber (s.a.a)'in hayatta olduğu dönem (yaklaşık 8 yıl).

2- Peygamber (s.a.a)'den sonra babasıyla birlikte olduğu dönem (takriben 29 yıl).

3- İmamet dönemi (on yıl).

1-İMAM HASAN (A.S)'IN KENDİ GELECEĞİNDEN HABER VERMESİ

Muhammed b. Müslim şöyle diyor: İmam Bakır (a.s)'dan şöyle buyurduğunu duydum:

“İmam Hasan (a.s)'ın vefat zamanı gelip çatığında, kardeşi Hüseyin (a.s)'a şöyle buyurdu:

“Kardeşim! Sana bir vasiyetim var, onu koru (yerine getir). Ben öldükten sonra, gusül ve kefen işlerinden sonra beni ceddin Resulullah (s.a.a)'i ziyaret etmek için O'nun kabrine götür, sonra annemin mezarına götür ve sonra da Baki mezarlığında defnet.

Bil ki, Humeyra (Ayşe) tarafından -ki halk onun Allah'a, Peygamberine ve Ehlibeytine olan düşmanlığını bilmektedir- bana bir musibet yetişecektir.”

İmam Hasan (a.s) vefat edince, O'nu tabuta bırakıp Hz. Peygamber (s.a.a)'in musallasına -cenazelere namaz kılınan yere- göturdüler.

İmam Hüseyin (a.s) cenaze namazını kıldı, sonra cenazeyi mescide göturdüler ve oradan da Resulullah (s.a.a)'in kabrine göturdüler. Bu arada casuslardan birisi Ayşe'nin yanına giderek: “Beni Haşim, Hasan'ın cenazesini Peygamberin yanında defnetmek istiyor” dedi.

Ayşe, eğerli bir ata binerek hızla dışarı çıktı. -O, İslam'da eğerli ata binen ilk kadın idi- Gelerek dedi ki: “Oğlunuzu evimden dışarı çıkarın. O, benim evimde defnedilemez, Allah Resulünün hicabını yırtamazsınız.”

İmam Hüseyin (a.s) buyurdular: “Sen ve baban daha önce Allah Resulünün hicabını yırttınız ve O’nun evine, kendisine yaklaşmasını sevmediği kimseleri (Ebu Bekir ile Ömer’i) soktunuz. Ey Ayşe! Allah bu işinden dolayı seni hesaba çekecektir.”[1]

2- İLAÇ SATAN ZENCİ

Ravi İmam Sadık (a.s)’ın şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Bir yıl İmam Hasan (a.s), Mekke’ye yaya olarak gittiğinde ayakları şişip kabardı. Hizmetçilerinden biri arzetti ki: “Eğer bineğe binerseniz ayağınızın şişkinliği geçer ve iyileşir.

İmam (a.s)cevabında şöyle buyurdular: “Hayır, önümüzdeki bu menzile yetiştiğimizde, yanında bir çeşit yağ bulunan zenci birisi senin yanına gelecek, sen hiçbir şey söylemeden yağı ondan satın al.”

Hizmetçi (İmam’ın bu sözüne karşılık) şöyle dedi: “Anam, babam size feda olsun! O ilacın satıldığı menzile yetişmemiş miyiz?”

İmam (a.s) buyurdular: “Hayır, o zenci menzilin yakınındaki yol üzerindedir.”

Bir mil yol hareket ettiklerinde zenciye gördüler. İmam (a.s) o zenciye, gidip yağı almasını ve parasını ödemesini istedi. Zenci sordu: “Ey köle! Bu devayı kimin için istiyorsun?”

Köle: “Hasan b. Ali (a.s) için.”

Zenci: “Beni onun hizmetine götür.”

Köle onu İmam (a.s)’ın huzuruna götürdü.

Zenci arzetti ki: “Anam, babam size feda olsun! Ben sizin bu devaya ihtiyacınız olduğunu bilmiyordum. İzin verirsiniz ücretini almayayım. Çünkü ben sizin gulamınızım.

Yalnızca Allah’ın bana salim bir evlat vermesi ve siz Ehlibeyt’in dostu olması için dua ediniz. Zira hanımımın yanından ayrıldığımda, o doğum sancısı çekiyordu.

Hazret buyurdu: “Evine dön, Allah sana salim bir evlat vermiştir ve o bizim Şiilerimizdendir.”[2]

3-İMAM HÜSEYİN’İN İMAM HASAN’A AĞLAMASI

Mufazzal b. Ömer, İmam Sadık (a.s)’dan şöyle buyurduğunu naklediyor:

“Bir gün İmam Hüseyin (a.s), (vefatına yakın bir zamanda) İmam Hasan (a.s)’ın

yanına vardı. Gözü kardeşine takılınca ağladı. İmam Hasan (a.s); “Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

İmam Hüseyin (a.s); “Ağlamamın sebebi, sana yapılacak olanlardan dolayıdır” dedi.

İmam Hasan (a.s) buyurdu:

“Benim başıma gelecek olay, beni zehirleterek öldürmeleridir, ama Ya Eba Abdullah, hiç kimsenin senin günün gibi bir günü olmayacak!

Zira otuz bin kişi senin etrafını saracak, ceddiniz Peygamber (s.a.a)’ın ümmetinden olduklarını iddia edecekler, İslam dinini kendilerine ait bilecekler ve hepsi seni öldürmek, kanını dökmek, ihtiramını yok etmek, çoluk çocuğunu esir almak ve malını yağmalamak için birbirlerine destek olacaklar.

Böyle yaptıklarında Allah-u Teala Ümeyye Oğullarına lanet edecek, gökten halkın başına kan ve toz toprak yağacak, her şey hatta çöldeki vahşi hayvanlar ve denizdeki balıklar bile sana ağlayacaklar.”[3]

4- KENDİ ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

İmam Sadık (a.s) yüce babalarından naklen şöyle buyurmuştur:

“İmam Hasan (a.s), aile fertlerine; “Ben, Hz. Peygamber (s.a.a) gibi zehirle öldürüleceğim” diye buyurdular.

“Bu zulmü kim sana yapacaktır?” dediklerinde; “Eş’as b. Kays’ın kızı olan Ca’de (kendi hanımı). Muaviye gizlice ona zehir gönderecek ve onu bu işle görevlendirecektir” buyurdu.

“Onu evinden dışarı çıkar” dediklerinde; “Hiçbir günah işlememişken onu nasıl dışarı çıkarabilirim! Dışarı çıkarsam bile benim katilim o olacak, halk içinde de kendisini mazur gösterecektir” buyurdu.

Bu konuşmanın üzerinden çok geçmemişti ki, Muaviye o kadına birçok hediyeler göndererek yüz bin dirhem ve değerli araziler de vaat etti. Ayrıca onu oğlu Yezit’le evlendireceğini de söyledi.

Bunların yanı sıra İmam Hasan (a.s)’a içirmesi için bir miktar zehir de ona gönderdi. İmam (a.s), sıcak bir günde oruçlu olarak eve döndüğünde, Ca’de iftar vakti zehirli bir süt getirdi. İmam (a.s) içer içmez şöyle buyurdu:

“Ey Allah’ın düşmanı! Sen beni öldürdün, Allah da seni öldürsün. Allah’a andolsun ki, bir hayır görmeyeceksin. Muaviye seni aldatmış ve seninle alay etmiştir. Allah

seni de, onu da zelil ve rüsva etsin.”

İmam (a.s) iki gün geçmeden dünyadan göçtü. Muaviye de vaadine vefa etmeyerek Ca'de'ye hıyanet etti.[4]

5-KUFELİLERİN VEFASIZLIĞINDAN HABER VERMESİ

Haris Hemdani şöyle diyor:

Hiz. Ali (a.s) şehit olduktan sonra, halk İmam Hasan (a.s)'ın hizmetine gelerek şöyle dediler: “Sen babanın vasisi ve vekilisin, bizler senin emrinizdeyiz, ne emrediyorsanız buyurun.”

İmam Hasan (a.s) onların bu sözüne karşılık şöyle buyurdular: “Allah’a andolsun ki, yalan söylüyorsunuz. Benden daha iyi olana (Hz. Ali) vefalı olmadınız, bana nasıl vefalı olabilirsiniz?

Size nasıl itimat edebilirim? Doğru söyleseniz bile, size itimat edemem.”

Birkaç yerde İmam Hasan (a.s)'a karşı vefasızlık ettiler. Nihayet İmam (a.s) Kufe'ye gelerek minbere çıkıp şöyle buyurdular:

“Bu topluma hayret etmek gerekir. Zira ne hâyâ ederler, ne de dinleri vardır. Ben işi Muaviye'ye bıraktım. Allah’a andolsun, size öyle işkence edecekler ki, rahat bir nefes çekmeği arzu edeceksiniz.

Eğer etrafımda sadık adamlar olsaydı, bu işi onlara bırakmazdım. Zira hükümet ve velayet Beni Ümeyye'ye haramdır. Ey dünyanın kulları!”

O zaman Kufelilerin çoğu, Muaviye'ye mektuplar yazarak onunla birlikte olduklarını ve istediği taktirde İmam Hasan'ı yakalayıp ona göndereceklerini bildirdiler.

Daha sonra İmam (a.s)'ın çadırına saldırarak onu yağmaladılar ve İmam (a.s)'ın ayağına da bir hançer vurup, O'nu yaralı bir halde Kufe'yi terk etmek zorunda bıraktılar.[5]

Sabırlar ettin, dişini sıkıp gamı gönlüne attın,

Ki böylesi ciğer pareleri dost yolunda revadır.

6-AYŞE'NİN KALBİNDEN HABER VERMESİ

Hafız Recep şöyle diyor:

İmam Hasan (a.s) Kufe'den Medine'ye geldiği zaman, halk gelip babasının (Hz. Ali'nin) şahadetinden dolayı baş sağlığı diliyorlardı. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)'ın

hanımları da geldiler.

Ayşe de dedi ki: “Ey Eba Muhammed! Baban dünyadan gidinceye kadar ceddin dünyadan gitmemiştii (yani, baban Ali yaşadığı müddetçe, sanki Peygamber yaşıyordu). Hazret buyurdu:

“Acaba gece karanlığında elini yaralayan ve hala izi elinin üzerinde olan demiri unuttun mu? Gecenin karanlığında onunla evin içini kazdın ve hıyanetle toplayarak içerisinde sakladığın yeşil bir parçayı dışarı çıkardın ve miktarını bilmediğin kırk dinarı ondan götürdün ve bu parayı babam Ali (a.s)’ın düşmanları olan “Beni Temim” ve “Adiy” kabileleri arasında taksim ettin ve O’nun katledilmesiyle de gönlün rahatlamadı!”

Ayşe; “Evet, öyle idi!” dedi.[6]

7- OSMAN’IN KATLEDİLECEĞİ HABER

İbn-i Eş’a’s diyor:

Osman’ın evi muhasara edildiği sırada Hz. Hasan (a.s) ile birlikte idim. Babası O’nu Osman’a su götürmekle görevlendirmişti. Bana buyurdu: “Ey İbn-i Eş’as! Bu saatte biri onu öldürerek ikindiye çıkmayacaktır.”

Olay Hazretin dediği gibi oldu. Zira Osman ikindi vaktinden önce öldürüldü.[7]

8- UBEYDULLAH B. ÖMER’İN KATLEDİLME HABERİ

Ömer b. Hattab’ın oğlu Ubeydullah, İmam Hasan (a.s)’a: “Beni gör! Sana söyleyeceklerim var” diye haber gönderdi.

Hazret onunla görüşünce o şöyle dedi: “Baban (Hz. Ali) işin evvelinde (İslam’ın başlangıcında ve sonunda) Kureyş’in kanını döktü, halk ona karşı öfkeli. Eğer istiyorsan onu hilafetten uzaklaştırıp seni onun yerine geçirelim.”

İmam Hasan (a.s) cevabında şöyle buyurdular: “Allah’a andolsun ki, bu kesinlikle mümkün değildir. Ey Hattab’ın oğlu, adeta senin bugün veya yarın öldürüleceğini görüyorum ve Allah’ın seni yüzüstü yere vuracağı çok yakındır.”

Nasır şöyle diyor: “Allah’a andolsun ki, Ubeydullah aynı veya ertesi gün öldürüldü. İmam Hasan (a.s) o gün bir cenazeyle karşılaştı. Onun kim olduğunu sorunca; “Öldürülmüş olan Ubeydullah b. Ömer’in cenazesidir” dediler.[8]

9-MUAVİYE’NİN GİZLİ AJANI

Ali b. Yunus şöyle diyor:

Muaviye gizli bir ajanını içinden çıkamadığı bir takım konuları kendisinden sorması için Hz. Ali (a.s)'ın yanına gönderdi. Ajan Hz. Ali'ye arzetti: "Ben sizin halktan biriyim."

İmam (a.s); "Hayır, sen Muaviye tarafından şöyle bir memuriyet için gelmişsin" buyurdu.

O şahıs da itiraf etti. Sonra İmam (a.s); "Soruları bu iki oğlumdan birine sor" diye buyurdu.

İmam Hasan (a.s) onun sorusundan önce şöyle buyurdular: "Falan mesele hakkında soru sormaya geldin."

İmam Hasan (a.s) onun, on meseleden fazla olan sorularını cevapladı.[9]

10- MEHDİ-Yİ MEV'UD (A.F)'DEN HABER VERMESİ

Ebu Said-i Ukays'tan şöyle söylediği naklolunmuştur:

İmam Hasan (a.s) şöyle buyurdular:

"Biz Ehlibeyt imamlarından herkesin üzerinde zamanının tağutundan bir biat olacaktır (hepsi onların velayet ve hilafet haklarını gasbetecekler), ancak Hz. İsa (a.s)'ın gelip arkasında namaz kılacağı Kâim-i Âl-i Muhammed istisnadır.

Allah O'nun doğumunu gizli kılacak ve kıyam zamanına kadar kimsenin O'nun üzerinde biati olmaması için varlığını gaipte muhafaza edecektir.

O, kardeşim Hüseyin'in dokuzuncu göbekten torunudur. Allah-u Teala O'nun ömrünü gaybetiyle uzun kılacak. Daha sonra O'nu kendi kudretiyle, Allah'ın her şeye kadir olduğunu bilsinler diye kırk yaşının altında bir genç suretinde zahir edecektir." [10]

Dipnot

[1] - Bihar'ul-Envar, c. 43, s. 8

[2] - Keşf'ul-Gümme, c. 1, s. 502

[3] - Bihar'ul-Envar, c. 43, s. 179, 15. hadis

[4] - Onların küçüğünden maksat İmam Hüseyin (a.s)'dır.

- [5] - Emali-yi Şeyh Saduk, 44. meclis, 11. hadis
- [6] - Bihar'ul-Envar, c. 28, s. 41
- [1] - İsbat'ul-Hudat, c. 4, s. 433
- [2] - Nehc'ül-Belağa-i Feyz'ul-İslam, s. 65, 13. Hutbe
- [3] - İbn-i Ebi'l- Hadid'in Nehc'ül-Belağa Şerhi, c. 2, s. 290
- [4] - İbn-i Ebi'l- Hadid'in Nehc'ül-Belağa Şerhi, c. 2, s. 289
- [5] - İbn-i Ebi'l- Hadid'in Nehc'ül-Belağa Şerhi, c. 2, s. 291
- [6] - İbn-i Ebi'l- Hadid'in Nehc'ül-Şerhi, c. 2, s. 294
- [7] - Pişguiha-yi Emir'il-Müminin, s. 192
- [8] - Keşf'ul-Ğumme, c. 1 s. 278
- [9]- Keşf'ul-Ğumme, c. 1, s. 278
- [10] - Keşf'ul-Ğumme, c. 1, s. 279
- [11] - a.g.e.
- [12] - Muntehab-u Kamil'iz-Ziyarat, s. 78
- [13] - İsbat'ul-Hudat, c. 4, s. 596
- [14] - El-Vekayi' ve'l-Havadis, c. 2, s. 400
- [15] - Kafi, c. 1, s. 266, h. 1
- [16] - Vesail'uş-Şia, c. 1, s. 435
- [17] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 288, b. 26
- [18] - İrşad-ı Müfid, 70. fasıl, s. 320
- [19] - Keşful- Ğumme, c. 1, s. 276
- [20] -Hasais-u Emir'il-Müminin (Seyyid Rezî), s. 61
- [21] - Nehc'ül Belağa, Hutbe: 128, s. 397
- [1] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 302-303

[2] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 463

[3] - Luhuf-u İbn-i Tavus, s. 25

[4] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 150

[5] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 151

[6] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 153

[7] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 157

[8] - Nasır b. Mezahim'in "Sıffin Vakıası" kitabı, s. 297

[9] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 162

[10] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 5, h. 2

HZ. PEYGAMBER(S.A.A) VE EHL'İ BEYT(A.S) DAN GAYBÎ HABERLER

HZ. PEYGAMBER(S.A.A) VE EHL'İ BEYT(A.S) DAN GAYBÎ HABERLER

BEŞİNCİ BÖLÜM

HZ. HÜSEYİN B. ALİ (A.S)'IN GAYBÎ HABERLERİ

İMAM HÜSEYİN (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Hüseyin (a.s).

Meşhur lakapları: Seyyid'üş-Şüheda, Sarullah.

Künyesi: Ebu Abdullah.

Baba ve ana adı: Ali (a.s), Fatıma (a.s).

Doğum yeri ve yılı: Hicretin dördüncü yılı, Şaban ayının üçünde Medine'de doğdu.

İmamet dönemi: On bir yıl (50-61).

Dönemindeki gasıp halifeler: Muaviye ve Yezit (Lanetullahi aleyhima).

Şahadet yeri ve tarihi: Hicretin 61. yılı, Muharrem ayının 10. günü 57 yaşında iken Kerbele'da şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Kerbela'da.

İmam Hüseyin (a.s)'ın hayatı dört döneme taksim edilebilir:

- 1) Peygamber-i Ekrem (s.a.a) ile geçirdiği dönem (6 yıl).
- 2) Babası ve kardeşi İmam hasan (a.s) ile geçirdiği dönem (40 yıl).
- 3) İmamet dönemi (11 yıl).
- 4) İmam Hüseyin (a.s)'ın, tarihin en önemli olayı olan Yezid'e karşı kıyam ve hareketi.

1-İMAM HÜSEYİN (A.S) NEDEN MEDİNE'Yİ TERKETTİ?

İmam Sadık (a.s) şöyle buyuruyor:

“İmam Hüseyin (a.s) Irak’a doğru hareket ettiğinde birisi O’na: “Neden Medine’yi terk ettiniz?” diye sorunca İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurdular:

“Ümeyye oğulları ihtiramımızı çiğnediler, sabrettim; malımı götürmek istediler, sabrettim; kanımı dökmek istediklerinde artık sabretmedim. Allah’a andolsun ki, onlar beni öldürecekler.

Allah da onların üzerine yaygın bir zillet ve keskin bir kılıç musallat kılacak ve onlara öyle kimseleri musallat edecek ki, onları hor ve hakir edecek.”

İmam Hüseyin (a.s) Kerbela’ya vardıklarında da şöyle buyurdular:

“Allah'a andolsun ki, bugün gam ve sıkıntı günüdür, burası da bizim kanlarımızın döküleceği ve çadırlarımızın yağmalanacağı yerlerdir...”

Sonra ashabına hitaben buyurdular:

“Kalkın bu sudan için. Bu sizin son nasibinizdir. Gusledin, abdest alın ve kefeniniz olacak elbiselerinizi yıkayın.”

İmam Hüseyin (a.s) ordugahın etrafında, düşman tek taraftan saldırması için bir çukur kazarak içerisinde ateş yaktı. Ömer b. Sad'ın ordusundan biri gelip ateşi gördüğünde yüksek bir sesle şöyle dedi: “Ey Hüseyin! Kendisine doğru koştuğunuz ateşle sizi müjdeliyorum.”

İmam Hüseyin (a.s) ellerini duaya kaldırarak şöyle dua etti: “Allah'ım! Ateşin azabını ona dünyada tattır.”

Bu esnada onun atı ürktü ve o da ateşe düşüp yandı. O anda başka birisi de gelip, İmam ve ashabını çağırarak şöyle dedi: “Fırat'ın suyunu görmüyor musunuz, nasıl da balık gibi dalgalanıyor. Yemin olsun ki, ölümü tatmadıkça ondan bir damla tadamayacaksınız.”

İmam Hüseyin (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle dua etti: “Allah’ım! Onu bugün susuzlukla öldür.”

Ravi şöyle diyor: Susuzluk o adamın gırtlığını sıktı. Öyle ki, atından yere düştü ve atların ayakları altında çiğnenerek can verdi.[1]

2-HIRSIZLARI TANITMASI

İmam Cafer-i Sadık (a.s) babalarından naklen şöyle diyor:

İmam Hüseyin (a.s), kölelerinden birini bir yere göndermek istediğinde şöyle buyuruyordu:

“Falan gün gitmeyin, filan gün gidin. Muhalefet ederseniz hırsızlar size saldırır.”

Bir gün İmam (a.s)’ın emrinin aksine dışarı çıktılar. Hırsızlar onlara saldırarak hepsini öldürüp mallarını yağmaladılar. Haber O Hazrete ulaştığında şöyle buyurdular: “Ben onları böyle bir gün için uyardım, ama kabul etmediler.”

Daha sonra kalkıp hakimın yanına gitti. Hakim: “Duyduğuma göre kölelerini öldürmüşler, Allah sana karşılığını eta etsin” dedi. İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Ben onların katillerinin kimler olduğunu tanıtacağım; onları sıkıca yakalayın.”

Hakim; “Ey Allah Resulünün oğlu! Sen onları tanıyor musun?” dedi.

İmam (a.s); “Evet, seni tanıdığım gibi onları tanıyorum” buyurdu

Sonra hakimın yanındaki kişiyi göstererek: “Bu da onlardandır” buyurdu.

O adam; “Nereden bu nispeti bana veriyorsun ve benim de onlardan olduğumu nereden biliyorsun?” diye itiraz etti.

İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Eğer doğru söylesem, sen de doğru söyleyecek misin?”

Sanık; “Evet” dedi.

Hazret buyurdular: “Falan adamlarla dışarı çıktınız (hepsini isimleriyle zikretti); onlardan dördü Medine kölelerinden ve diğerleri ise Habeşi kölelerindendi.”

Hakim sanığa: “Minber ve kabrin sahibine (Peygamber’e -s.a.a-) andolsun ki, ya doğruyu söyleyeceksin ya da kırbaçla bedeninin etini parça parça edeceğim” dedi.

Sanık şöyle dedi: “Allah’a yemin ederim ki Hüseyin, sanki bizimle birlikteymiş gibi doğru söyledi.”

Sonra hakim onların hepsini toplayıp boyunlarını vurdurdu.[2]

3-ÖMER B. SA'D'IN GELECEĞİNDEN HABER VERMESİ

Salim b. Ebî Hafsa şöyle diyor:

Ömer b. Sa'd, İmam Hüseyin (a.s)'a şöyle dedi: "Ya Eba Abdullah! Bizim nahiyede bir takım akılsız adamlar vardır ki, benim seni öldüreceğimi söylüyorlar."

İmam (a.s) cevabında şöyle buyurdu: "Onlar akılsız değiller, aksine akıl sahipleridirler. Ama benim gözüm bununla aydındır ki, benden sonra Irak buğdayından -az bir miktar hariç- yiyemeyeceksin."[3]

4- KERBELA'YA VARDIĞINDA BUYURDUĞU SÖZ

Ebu Mihnef şöyle diyor:

İmam Hüseyin (a.s) Kerbela'ya vardığında şöyle buyurdular:

"İniniz, Allah'a andolsun ki, burası bizim süvarilerin yatağıdır. Allah'a andolsun burada kanlarımız dökülecek, burada haremime saygısızlık yapılacak, burada erkeklerimiz öldürülecek, burada çocuklarımız kurban olunacak, burada kabirlerimiz ziyaret edilecek.

Ceddim Resulullah (s.a.a), bu toprağı bana vaat etmiştir, O'nun vaadi mutlaka yerini bulacaktır."[4]

5-İMAM HÜSEYİN (A.S)'IN ŞAHADETE YAKINI

Seyyid b. Tavus şöyle rivayet ediyor:

İmam Hüseyin (a.s) Kerbela'ya yetiştiğinde oturup kılıcını ıslah ederken şu şiiri de terennüm ediyordu:

Öf olsun vefasızlığına ey dünya,

Geçici dostluğundan kime ne fayda.

Nice sabah ve akşamların vardı,

Dostlar güruhunu kana boyadı.

Ne düşmanlığın kimseye aşıkâr,

Ne de felek, can almaya doyar.

Bu yolun yolcusu, her yaşayan,

Göç vakti gelmiş, vaat edilen an.

Öylesine yakın ki, kararım yok,

Artık Rabden gayrı sığınak yok.

Ravi şöyle diyor:

Hız. Zeynep (a.s), İmam (a.s)'ın bu şiirini işitince; "Kardeşim, bu şiiri ölümüne yakın eden kimse söyler" dedi.

Hazret şöyle buyurdu: "Evet, bacı."

Hız. Zeynep (a.s): "Ah! Bu ne musibettir ki, Hüseyin (a.s) kendi ölümünü bana haber veriyor!" diye feryat edince, İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Ey Ümmü Gülsüm!, Ey Zeynep!, Ey Fatıma!, Ey Rubab! Beni dinleyin. Ben öldüğümde yakanızı yırtmayın, yüzünüzü tırmalamayın ve saçma sapan sözleri ağzınıza almayın."[5]

6-ŞAHADET GECESİ

Ebu Hamza Somali, İmam Seccad (a.s)'dan şöyle naklediyor:

İmam Hüseyin (a.s) şahadet gecesinde ashabına şöyle buyurdular: "Ben yarın öldürüleceğim ve sizin hepiniz de benimle öldürüleceksiniz; sizden bir kişi bile baki kalmayacaktır."

Ashap arzettiler: "Allah'a şükürler olsun ki, bizi senin yardımına koşmakla şereflendirdi."

İmam (a.s), o zaman Kasım b. Hasan ve oğlu Abdullah'ın şahadetlerinden ve çukurda yakılacak ateşten ve birçok olaylardan haber verdi.

İmam Seccad (a.s)'ın şahadeti hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Allah benim neslimi dünyadan kesmez; O'na dokunamayacaklar. O, sekiz İmamın babasıdır."[6]

7-BAŞININ YEZİD'E GÖTÜRÜLMESİ

İmam Sadık (a.s)'dan rivayet olunmuştur:

"İmam Hüseyin (a.s) Aşura günü -ki Cumartesi günü idi- buyurdular:

"Ashabımdan, düşman hamlesine maruz kalan hiç kimse sağ kalmayacak ve benim başımı Yezid'e götürecekler."[7]

8-HZ. HÜSEYİN (A.S)'İN İLMİ, HZ. PEYGAMBER (S.A.A)'İN İLMİDİR

Huzeyfe şöyle diyor:

İmam Hüseyin (a.s)'ın şöyle buyurduğunu duydum: “Allah’a andolsun ki, Ümeyye Oğulları beni öldürmek üzere toplanacaklar ve Ömer b. Sa’d da onların önderidir.”

O Hazret bu sözü, Hz. Peygamber (s.a.a)'in hayatı zamanında söylemişti. Ona; “Bu haberi Peygamber (s.a.a) mi size söyledi?” dediğimde, Hazret; “Hayır” dedi.

Bunun üzerine Peygamber (s.a.a)'in yanına varıp olayı O’na haber verdim. Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdular: “Benim ilmim Hüseyin’in ilmi, Hüseyin’in ilimi de benim ilmimdir.”[8]

9-ÖMER B. SA'D'IN ÖLÜM HABERİ

İmam Hüseyin (a.s) Ömer b. Sa’d’a şöyle buyurdu:

“Benim gözümü aydın eden şeylerden biri de şudur ki, benden sonra sen Irak buğdayından az bir miktar dışında yiyemeyeceksin.”

Öyle de oldu. Zira Rey şehrine yetişmeden Muhtar onu öldürdü.[9]

10-EVLENME HUSUSUNDA İSTİŞARE

Hüseyin b. Hamdan şöyle rivayet ediyor:

İmam Hüseyin (a.s)'ın azatlı kölelerinden biri, bir kadınla evlenmek konusunda O hazretle istişare etti. Hazret şöyle buyurdular: “Bu evliliğe taraftar değilim ve bu kadın senin için mübarek değildir.”

Fakat kölenin kadına olan aşkı, onların evliliğine sebep oldu. Kölenin çok malı vardı, hepsi telef oldu, borçlu düştü ve babasıyla kardeşi öldüler. Bunun üzerine İmam Hüseyin (a.s) şöyle buyurdu: “Onu bırak, Allah onun yerine sana birisini verecek!”

Köle o kadını bırakınca, İmam (a.s); “Şimdi filan kadınla evlen” diye buyurdu.

Köle de o kadınla evlenince, Allah onun malını kendisine geri döndürdü ve o kadından ona bir de çocuk verdi.[10]

11- İMAM HÜSEYİN (A.S)'İN HZ. YAHYA'YI ANMASI

İmam Seccad (a.s)'dan şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“İmam Hüseyin (a.s)'ın mukaddes huzuruna müşerref olduğum her konakta,

babam, Hz. Yahya b. Zekeriya'dan ve onun öldürölme şeklinden bahsediyordu. Bir gün buyurdular ki:

“Dünyanın hor ve hakirliğinin alametlerinden biri de, Hz. Yahya (a.s)'ın mutahhar (temiz, pak) başının, İsrail oğullarının zina zadelerinden birine hediye olarak götürölmesidir.”[11]

(İmam (a.s) bu sözüyle, kendi başının da zina zadelerden birine götürölmesini anlatmak istemiştir.)

12- MEHDİ (A.F)'DEN HABER VERMESİ

Abdurrahman b. Selî, İmam Hüseyin (a.s)'dan şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

“Bizden on iki Mehdi vardır. Onların evveli Hz. Ali b. Ebi Talip'tir ve sonuncuları ise, benim dokuzuncu göbekten evladımdır. O, hak üzere kıyam edecek bir İmamdır.

Allah yeryüzünü, zulüm ve fesatla öldükten sonra, O'nun vesilesiyle diriltecek ve müşrikler istemeseler de, İslam dinini bütün dinlere galip kılacaktır. O'nun bir gaybet dönemi olacaktır.

O dönemde birçok insanlar dinden yüz çevirecek ve bir grup insanlar da hak din üzerinde sabit kalacaklar. Bazıları (yermek için) onlara: “Eğer doğru söylüyorsanız, Mehdinizin zuhuru ne zamandır?” diyecekler.

Bilin ki, O'nun gaybet döneminde, dinsizlerin yalanlarına ve eziyetlerine tahammöl ederek kendi inançlarında sabit kalanlar, Resulullah (s.a.a)'in yanında kılıçla cihat eden kimseler gibidirler.”[12]

[1] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 179

[2] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 190

[3] - İrşad-ı Müfid, s. 489

[4] - Maktel-i Ebu Mihnef-i Ezdî, s. 83

[5] - Luhufu Seyyid b. Tavus, s. 81

[6] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 204

[7] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 205

[8] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 207

[9] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 210

[10] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 205

[11] - Keşf ul Ğumme, c. 2, s. 9

[12] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 317, h. 3

ALTINCI BÖLÜM

HZ. ALİ B. HÜSEYİN (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM ZEYN'UL-ABİDİN (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Ali (a.s).

Meşhur lakapları: Seccad, Zeyn'ul-Abidin.

Künyesi: Ebu Muhammed, Ebu'l-Hasan.

Baba ve ana adı: Hüseyin (a.s), Şehribanu.

Doğum yeri ve yılı: Hicretin 38. yılı, Şaban ayının beşi veya Cemad'el-Ula ayının on beşinde Medine'de doğdu.

İmamet dönemi: Yaklaşık otuz beş yıl.

Zamanındaki gasıp halifeler: Hişam b. Abdulmelik (Emevi halifelerinin onuncusu).

Şahadet yeri ve tarihi: Hicretin 95. yılı Muharrem ayının 25'inde; bir görüşe göre ise, 12'sinde Hişam b. Abdulmelik'in hilesiyle 56 yaşında Medine'de şahadete erişti.[1]

Mezar-ı şerifi: Bakî mezarlığında.

İmam Zeyn'ul-Abidin (a.s)'ın hayatını iki döneme ayırabiliriz:

1- Yirmi iki yıl babasıyla birlikte olduğu dönem.

2- Otuz beş yıl imamet dönemi.

İmam Zeyn'el-Abidin (a.s), Emevilerin en şiddetli zulüm ve baskısı döneminde ve en zor şartlarda imamet görevini yerine getirmiş ve maarif, ahlak, siyaset, sosyolojik konuları dua kalıbında en güzel bir şekilde beyan etmiştir.

1- BEREKETLİ İKİ PARÇA EKMEK

Zohrî şöyle diyor:

İmam Zeyn'ul-Abidin (a.s)'ın hizmetinde olduğum bir sırada ashabından birisi geldi. Hazret ona; "Ne haldesin?" diye sordu.

O da şöyle arzetti: "Geceyi dört yüz dinar borçlu olduğum halde geçirdim; borcumu ödeyemiyorum, aynı zamanda ailem de var."

Hazret ağladı ve şöyle buyurdu:

"İnsanın mümin kardeşini böyle bir halde görüp de ona bir şey yapmamasından daha büyük bir dert ve musibet ne olabilir ki!"

Daha sonra meclisindekiler dağıldılar. Münafıklardan biri şöyle dedi: "Hayret! Bunlar bazen Allah'ın kendilerinden hiçbir isteği reddetmediğini iddia ediyorlar, bazen de has dostlarının sorunlarını halletmekten aciz olduklarını ikrar ve itiraf ediyorlar!"

O adam gidip, o şahsın sözünü imama ilettiğinde İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Şimdi Allah, işlerinin yoluna girmesine ruhsat (izin) verdi."

Daha sonra hizmetçisini sesledi ve "Bizim iftar ve sahur yemeğimizi getir" diye buyurdu.

Hizmetçi iki parça ekmek getirdi. Hazret o kişiye buyurdular: "Bunları al, bundan başka bir şeyim yoktur. Allah, bu iki parça ekmekle senin üzüntünü giderecek ve sana çok hayırlar verecektir."

Adam ekmeği alarak pazara gitti ve bir balıkçıya rastladı. "Bu bir parça ekmek karşılığında balığını bana verir misin?" dedi.

Balıkçı kabul etti. Oradan tuz satıcısına uğradı ve onun da bir miktar tuzu vardı. Bir parça ekmeği de tuzla değiştirip evine döndü. Balığın karnını yardığında iki tane değerli inci gördü ve Allah'a şükretti.

Bu sevinç içindeyken evin kapısı çalındı. Kapıyı açtığında tuz ve balık sahibini gördü. Onlar şöyle diyorlardı: "Ey Allah'ın kulu! Biz ne kadar uğraştıysak da bu ekmekleri dişimiz kesmedi. Ekmeklerini al ve bizden aldıkların da sana helal olsun."

Ekmekleri aldı ve döndü. Yerine oturur oturmaz, İmam (a.s) tarafından gönderilen adam kapıyı çaldı ve şöyle dedi: "Allah seni genişliğe çıkardı, bizim ekmeklerimizi geri ver ki, bunları başkaları yiyemez."

Daha sonra adam incileri büyük bir fiyata satarak ihtiyaçlarını giderdi[2]

2- CİN ÇARPMIŞ BİR KIZ

İmam Muhammed Bakır (a.s)'dan şöyle buyurduğu naklediliyor:

Ebu Halid Kabolî bir süreden beri İmam Zeyn'ul-Abidin (a.s)'ın yanında hizmet ediyordu. Bir gün O Hazret'e annesini çok özlediğini söyledi ve onu ziyaret için izin istedi. İmam (a.s) buyurdular:

“Yarın Şam ehlinden, makam, mevki ve mal varlığına sahip bir adam, cin çarpmış bir kızıyla doktora başvurmak için buraya gelecek. O, kızının iyileşmesi için malını harcamaya hazırdır. O geldiğinde sen herkesten önce git ve de ki: “On bin dirhem alır, onu iyileştiririm.” O adam senden emin olunca parayı sana verecek.”

Ertesi gün adam kızıyla geldi ve doktor aramağa koyuldu. Ebu Halid ona; “Ben onu, bir daha durumu değişmemek üzere iyileştirir ve karşılığında da on bin dinar alırım” dedi.

Kızın babası parayı ödeyeceğine dair söz verdi. İmam (a.s), Ebu Halid'e adamın hile yapacağını ve sözünde durmayacağını söyledi. Daha sonra buyurdu: “Git, kızın sol kulağını tut ve de ki: Ey Habis! (Şeytan)! İmam Zeyn'ul-Abidin (a.s) bu kızın bedeninden, bir daha dönmek üzere dışarı çıkmanı istiyor.”

Ebu Halid de söylenenleri yapınca, habis Şeytan dışarı çıktı ve kız iyileşti. Sonra babasından malı isteyince, adam o tarafa bu tarafa atmağa başladı. Adam parayı vermemek için direndiğinde, Ebu Halid olayı İmam (a.s)'a anlattı. İmam (a.s); “Sana hile yapacağını söylememiş miydin” dedi ve ekledi: “Yarın kızın rahatsızlığı geri dönecek.

Şam'lı tekrar yanına gelince de ki: Vaadine vefa etmediğin için hastalık geri döndü. Şimdi eğer on bin dirhemi Ali (Zeyn'ul-Abidin -a.s-)’a teslim edersen, ben onu iyileştiririm ve bir daha hastalığı geri dönmez.”

Ertesi gün olay aynı şekilde cereyan etti ve kız iyileşti. Ebu Halid de malı alarak annesinin ziyaretine gitti.[3]

3-CAFER-İ KEZZAB'DAN HABER

Ebu Halid-i Kaboli diyor ki:

İmam Zeyn'ul-Abidin (a.s) Cafer-i Kezzabı anarak şiddetli bir şekilde ağladı ve buyurdu:

“Adeta Cafer-i Kezzab'ı görüyorum ki, zamanının tağutunu, gaip ve Allah'ın hıfzı altında olan velisini ve O'nun ailesini teftiş etmeğe mecbur etmiştir.

Onun bu işi, O hazretin doğumuna olan cehaletinden, O'nu öldürmeğe olan hırsından ve O'nun mirasına göz dikmiş olduğundan dolayıdır; o haksız yere O'nun

malını almak istiyor.”

Ebu Halid arzetti: “Ey Allah Resulünün oğlu! Bu iş gerçekleşecek mi?

İmam (a.s) buyurdu: “Evet! Allah’a andolsun ki bu emir, bizim yanımızda bulunan sahifede yazılıdır.”[4]

4- ÖMER B. ABDULAZİZ

Abdullah b. Ata-i Temimi diyor:

Mescitte İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s)’la birlikteydim. Bu sırada Ömer b. Abdülaziz, ayağında gümüş bağlı bir naleyn olduğu halde oradan geçti. O en şakacı gençlerden biriydi.

Hazret ona baktı ve buyurdu: “Ey Abdullah b. Ata! Bu nimet içerisinde olan kişiyi görüyor musun? Bu, halkın önderi olmadıkça ölmeyecektir.”Arzettim: “Bu mu halife olacak?”

Buyurdular: “Evet, ama çok geçmeden ölecektir. Öldüğünde, gök ehli ona lanet okuyacak ama yer ehli onun için mağfiret dileycekler.”[5]

5- PEYGAMBER (S.A.A)’İN KILICI

Ebu Halid-i Kabolî şöyle diyor:

Peygamber (s.a.a)’in kılıcını Ali b. Hüseyin (a.s)’dan sormak için O’nun yanına gittim. Hazret beni görünce buyurdular: “Ebu Halid! Peygamber (s.a.a)’in kılıcını sana göstermemi istiyor musun?”

Arzettim: “Yemin ederim ki, bundan başka bir amaçla buraya gelmiş değilim; siz kalbimden haber verdiniz.”

Daha sonra büyük çantayı istedi ve kılıcı bana gösterdi.[6]

6- İMAM BAKIR (A.S)’IN İLMİ NEŞRETME ZAMANI

Kasım b. Avf şöyle diyor:

İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s) bana buyurdular ki:

“Sakın ilim talep etmek için başkasının kapısına gitme. İlmî burada aramak gerekir. Benim ölümümden yedi yıl sonra, Allah-u Teala Fatıma (a.s)’ın evlatlarından bir genci seçer, ilim ve hikmet O’nun sinesinde, otun yağmurdan bittiği gibi biter.”

Kasım ekliyor: “Ali b. Hüseyin (a.s) vefat ettiğinde, söylenen gün, hafta, ay ve

yıldan (tarihten) ne bir gün eksik ve ne de bir gün fazla olmaksızın İmam Muhammed Bakır (a.s) ilmi neşretmeğe başladı.”[7]

7-ZEYD’İN ŞAHADET HABERİ

Ebu Hamza Somali şöyle diyor:

Her yıl hac mevsiminde İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s)’ın ziyaretine gidiyordum. Bir yıl O’nun ziyaretine gittiğimde, dizinin üzerinde bir çocuk gördüm. Çocuk gelerek kapının eşiğinde yere düşüp kafası yaralandı.

Hazret hemen kalkıp ona doğru gitti; başının kanlarını temizleyerek şöyle buyurdu: “Oğulcağızım, Kenase’de[8] darağacına çekecekleri şahısın senin olmandan Allah’a sığınırım.”

Arzettim ki: “Anam babam size feda olsun, hangi Kenase?”

Buyurdular: “Kufe’nin Kenasesi.”

Arzettim: “Fedan olayım, bu olay gerçekleşecek mi?”

Buyurdular: “Muhammed (s.a.a)’i hak üzere gönderene andolsun ki, evet gerçekleşecektir. Eğer benden sonra kalsan, bu çocuğun Kufe’nin nahiyelerinden birinde öldürüldüğünü ve toprağa verildiğini göreceksin.

Sonra onun kabrini açıp, onu çıplak bir şekilde Kenase’de dara çekecekler. Daha sonra onu aşağı indirip yakacaklar, külünü ufalayıp rüzgara verecekler.”

Arzettim: “Fedan olayım, bu çocuğun adı nedir?”

Buyurdular: “Bu, oğlum Zeyd’dir.”[9]

8- İMAM HÜSEYİN (A.S)’IN HAREMİNDEN HABER VERMESİ

İmam Rıza (a.s) babalarından naklen İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s)’ın şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

“Adeta İmam Hüseyin (a.s)’ın kabrinin üzerinde saray misali yapıların yükseldiğini, kabrinin etrafında pazarların kurulduğunu ve çok geçmeden etraftan O’nun ziyaretine geldiklerini görür gibiyim. O dönem, Mervan Oğulları hükümetinin sona erdiği dönemdir.”[10]

9- MUHTAR’IN KIYAMINDAN HABER

Hz. Zeyn’ul-Abidin (a.s)’ın ashabı dediler ki: “Ey Allah Resulünün oğlu! Emir’ul-Müminin Ali (a.s), Muhtar’ın kıyamından haber verdi, ama kimi öldüreceğini ve ne

zaman öldürüleceğini haber vermedi.

İmam (a.s) buyurdu: “Emir’ul-Müminin (a.s) doğru buyurmuştur. Acaba bu işin ne zaman gerçekleşeceğini size haber vereyim mi?”

Ashap: “Evet, haber ver” dediler.

İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Bu tarihten itibaren üç yıl sonra falan gün gerçekleşecek ve yakında filan gün İbn-i Ziyad ve Şimr’in başlarını getirecekler ve biz onları önümüze koyup yemek yiyeceğiz ve onlara bakacağız.”

İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s), Muhtar, Ümeyye oğullarını öldürdüğü gün ashabıyla birlikte sofranın başında oturmuşlardı. İmam (a.s) onlara şöyle buyurdu: “Kardeşler! Gönlünüz şad olsun, yiyin, için.

Zira siz yemek yiyorsunuz, Ümeyye oğullarının zalimleri ise biçiliyorlar.”Ashap: “Nerede?” diye sordular.

İmam (a.s) buyurdu: “Filan yerde Muhtar onları öldürüyor ve yakında filan gün o iki başı bize getirecekler.”

O gün Hz. Zeyn’ul-Abidin (a.s) namazını kılıp sofraya oturmak istediğinde başları getirdiler. İmam (a.s)’ın gözü onlara ilişkin secdeye kapanarak şöyle dedi: “Allah’a hamdolsun ki, bu başları bana gösterene kadar beni yaşattı.”[11]

10-ABDULMELİK’E MEKTUP

Haccac b. Yusuf, Abdulmelik’in saltanatı zamanında ona şöyle bir mektup yazdı: “Eğer saltanatının devam etmesini istiyorsan, Ali b. Hüseyin’i öldür!..”

Abdulmelik mektubun cevabında şöyle yazdı:

“Bismillahirrahmanirrahim. Emma ba’d. Beni, Haşim Oğullarının kanlarını dökmekten uzak tut ve bu kanları koru; çünkü ben, Ümeyye Oğulları onların kanlarını dökmekte aşırı gittiklerinden çok geçmeksizin Allah’ın onların devletlerini yok ettiğini gördüm.”

Sonra mektubu, sırrı ve gizli olarak Haccac’a gönderdi. Aynı saatte İmam Seccad (a.s) da Abdulmelik’e şöyle bir mektup yazdı:

“Haşim Oğulları’nın kanlarını koruma hususunda yazdığın mektubu biliyorum. Allah senin bu işini beğendi, saltanatını sabit ve ömrünü uzun kıldı.”

İmam (a.s) bu mektubu aynı saatte hizmetçisiyle Mekke’den ona gönderdi. Abdulmelik mektubun tarihinin, kendi mektubu ile aynı olduğunu görünce, O hazretin doğru sözlü olduğunu anladı ve bu amelinden hoşnut oldu.

Daha sonra İmam (a.s)’a büyük ve değerli hediyeler gönderdi ve; “Kendin veya dostların için bir isteğin olursa bana yaz” diye ricada bulundu.Hazret mektubun cevabında şöyle yazdı:

“Peygamber-i Ekrem (s.a.a) rüyada yanıma geldi ve senin Haccac’a gönderdiğin mektubu bana gösterdi ve bu işinden dolayı teşekkür etti.”[12]

11-KENDİ ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

İmam Sadık (a.s) buyuruyor:

Hız. Ali b. Hüseyin (a.s), vefat gecesi oğlu İmam Bakır (a.s)’a buyurdular:
“Oğulcağızım, abdest almak için biraz su getir.”

Ben kalkıp su getirdiğimde; “Bu suyu istemiyorum; çünkü içerisinde ölü hayvan vardır” buyurdular.

Işık getirdiğimde, suyun içinde bir fare ölüsü olduğunu gördüm. Gidip ayrı bir su getirdim, buyurdular ki: “Oğlum, bu gece, bana ölüm vaat edilen bir gecedir.”

Sonra devesi için bir ahır yapmalarını ve yemini zamanında vermelerini sipariş etti. Hazretin vefatından sonra deveyi ahıra koymuşlardı. Çok geçmeden dışarı çıkıp O hazretin kabrinin yanına geldi.

Yüzünü O hazretin kabrine sürüyor, ses çıkarıyor ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Durumu İmam Bakır (a.s)’a haber verince gelerek şöyle buyurdu: “Sakin ol, şimdi kalk; Allah sende bereket kılsın.”

Deve kalktı ve artık tahammülsüzlük yapmadı. İmam (a.s) buyurdu: “Babam ona binip Mekke’ye gidiyordu. Kırbacını yüküne bağlar ve Medine’ye varıncaya kadar ona bir kırbaç bile vurmazdı.”[13]

12- İMAM VE MÜNECCİM

İmam Zeyn’el-Abidin (a.s) yaranlarıyla birlikte olduğu bir vakit, bir şahıs O hazretin yanına geldi. İmam (a.s) ona; “Sen kimsin?” diye sordu.

O adam: “Müneccim ve yıldız bilimcisiyim.”

İmam (a.s) ona bakarak: “Acaba seni, içeri girdiğin andan şimdiye kadar (yani birkaç dakikalık süre içinde) on dört bin alemleri gezmiş olan birisine hidayet edeyim mi?”

Müneccim: “O kimdir?”

İmam (a.s): “Eğer istiyorsan, bugün yediğin ve zahire olarak evde sakladığın şeyi

sana haber vereyim?”

Müneccim: “İstiyorum.”

Hazret: “Bugün soğuktan ölmüş olan çekirgeleri yedin ve evinde, üç dinarı evde yapılmış olan yirmi dinar vardır.”

Müneccim (İmam’ın bu sözünü duyunca): “Şahadet ediyorum ki, sen Allah’ın yeryüzündeki büyük hücceti ve kelimesisin.”

İmam (a.s) da şöyle buyurdu: “Sen de bir dostsun ki, Allah iman etmen için kalbini denedi ve sen de iman ettin.”[14]

13- İMAM MEHDİ (A.S)’DAN HABER

Said b. Cubeyr diyor:

İmam Zeyn’ul-Abidin (a.s)’dan şöyle buyurduğunu duydum:

“Bizim Kâim’imizde (Hz. Mehdi’de) peygamberlerin sünnetlerinden birkaç sünnet vardır. Adem’dan, Nuh’tan, İbrahim’dan, Musa’dan, İsa’dan, Eyyup’tan ve Muhammed (s.a.a)’den.

Adem ve Nuh’tan olan sünnet, uzun ömürdür; İbrahim’dan olan sünnet, gizli doğmasıdır; Musa’dan olan sünnet, korku ve gaybettir; İsa’dan olan sünnet, kendisinden sonra halkın görüş ihtilafları içinde olmasıdır;

Eyyup’tan olan sünnet, imtihandan sonra ferec ve genişliktir; Muhammed (s.a.a)’den olan sünnet ise, kılıç ile kıyamdır.”[15]

[1] - İmam Seccad (a.s), Kerbela vakıasında 23 yaşında idi. (M.)

[2] - Emali-yi Şeyh Saduk, 69. Meclis, h. 3

[3] - Rical-i Keşşî, s. 121, h. 193

[4] - İsbat’ul-Hudat, c. 5, s. 224

(Bu sahife, Peygamber (s.a.a)’ın dilinden Hz. Ali (a.s)’ın kalemiyle yazılmış bir sahifedir. İmamlar onu birbirine takdim etmişlerdir.

Bu sahife Peygamber (s.a.a)’den sonra On iki İmamın ve onların yaranlarının başına gelecek mühim olayları içermektedir. Müt.)

[5] - Menakıb-i İbn-i Şehraşub, c. 4, s. 143

[6] - Menakıb-i İbn-i Şehraşub, c. 4, s. 135

[7] - Ricali Keşşî, s. 124, h. 196

[8] - Kufe'de meşhur bir mahalle.

[9] - Ferhat'ül-Bari, İbn-i Tavus, s. 116

[10] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 233

[11]- İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 247

[12] - Fusul'ul-Mühimme, İbn-i Sebbağ, s. 203

[13] - Besair'ud-Derecat, Saffar, s. 503

[14] - İsbat'ul-Vasiyye, Mes'udi, s. 324

[15] - Kemalud- Din, c. 1, s. 322, h. 3

YEDİNCİ BÖLÜM

İMAM MUHAMMED BAKIR (A.S)'DAN GAYBÎ HABERLER

İMAM MUHAMMED BAKIR (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Muhammed (a.s).

Meşhur lakabı: Bakır (ilmi yaran ve açıklayan).

Baba ve anne adı: Ali (Zeyn'ul-Abidin -a.s-), Fatıma (İmam Hasan-ı Mücteba'nın kızı).

Doğum yeri ve yılı: Hicretin 57. yılı, Recep ayının evveli veya Sefer ayının üçünde Medine-i Münevvere'de dünyaya geldi.

İmamet müddeti: On dokuz yıl, on ay, on iki gün (95-114)

Zamanındaki gasıp halifeler: Hişam b. Abdulmelik, Velid b. Abdulmelik.

Şahadet vakti ve yeri: Hicretin 114. yılı, Zilhicce ayının yedisinde, Pazartesi günü 57 yaşında Hişam b. Abdulmelik'in emriyle Medine'de şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Medine'de Bakî Mezarlığında.

İmam Bakır (a.s)'ın hayat dönemini ikiye ayırmak mümkündür:

1- Üç yıl, altı ay, on gün ceddi İmam Hüseyin (a.s) dönemi ve otuz dört yıl, on beş gün ise babası İmam Seccad (a.s) ile birlikte olduğu dönem.

2- On dokuz yıl, iki ay, on gün süren imamet dönemi.

Bu dönemde Ümeyye Oğulları ile Abbas Oğulları savaş halinde olduklarından, İmam Bakır (a.s) en müsait ortama sahip idi ve bu ortamdan en güzel bir şekilde yararlanarak öğrenciler yetiştirmiş, Şia'nın temelini güçlendirmiş ve kültürel bir inkılap gerçekleştirmiştir.

1- İMAM KAZİM (A.S)'IN ANNESİ HAMİDE

İbn-i Ukkâşe, İmam Bakır (a.s)'ın huzuruna vararak şöyle dedi: "Neden Hz. Sadık'ı evlendirmiyorsunuz, oysa O'nun evlenme vaktidir?"

İmam (a.s) yanında mehriye için ayırmış olduğu bir kese parayı göstererek buyurdular: "Yakında Berberilerden bir köle satıcısı gelecek, Meymun adlı şahsın evinde konaklayacak, ben de bu parayla ondan bir cariye alacağım."

Birkaç gün sonra O hazretin huzuruna vardığımda buyurdular: "Sana bahsettiğim köle satıcısından haber vereyim mi? O gelmiş, gidin onun yanındaki cariyeyi bu parayla alın."

Ukkâşe diyor ki: Oraya gittiğimde köle satan dedi: "Cariyelerin, iki hasta dışında hepsini sattım. Onların biri diğerinden biraz daha iyi durumdadır."

Dedim ki: "O ikisini getir göreyim."

Getirdiğinde dedik ki: "Durumu iyi olanı kaçaya satıyorsun?"

Köle satan: "Yetmiş dinara" dedi.

Biz biraz ikramda bulunmasını istedik. O, hiç eksiltemeyeceğini söyleyince, biz de dedik ki: "Bu kesede ne kadar para olursa, o fiyata alıyoruz."

Oysa kesede ne kadar para olduğunu bilmiyorduk. Orada bulunan beyaz saç ve sakallı birisi: "Mührü açın ve dinarları sayın" dedi.

Tacir: "Boşuna açmayın, yetmiş dinardan bir kuruş bile eksik olsa satmayacağım" dedi.

Yaşlı adam: "Yakına gelin" dedi.

Biz de onun yanına giderek mührü açtık ve dinarları saydık. Dinarların, yetmişten ne fazla ve ne de eksik olduğunu gördük. Cariyeyi alıp İmam Bakır (a.s)'ın yanına döndük.

İmam Sadık (a.s) da orada idi. Olayı anlattık. İmam (a.s) Allah’a hamd ve sena etti ve cariyeye ismini sordu. O da: “Hamide” diye cevap verdi.

İmam (a.s) buyurdu: “Dünyada Hamide’sin, ahrette de Mahmude (övülmüş kadın).”

Sonra buyurdu: “Söyle bakalım bakire misin?”

Hamide bakire olduğunu söyledi.

Buyurdular: “Nasıl bakire kaldın? Halbuki hiçbir cariyeye köle tacirlerinin elinde sağlam kalmazlar.”

Dedi ki: “Onlardan biri bana yaklaşmak istediğinde, Allah-u Teala saçı, sakalı ağarmış birisini ona musallat ediyor ve benden uzaklaşmaya kadar onu dövüyordu. Bu macera birkaç defa tekrarlandı.

İmam Bakır (a.s) (İmam Sadık (a.s)’a hitaben) buyurdular: “Ey Cafer! O’nu al ve (bil ki,) zemin ehlinin en üstünü (Musa b. Cafer -a.s-) ondan dünyaya gelecektir.”[1]

2- HZ. ALİ (A.S)’IN EŞİ HULE

Cabir-i Co’fi,[2] İmam Bakır (a.s)’dan sordu: “Emir’ul-Müminin Ali (a.s) savaş esirlerinden olan Hule (Muhammed b. Hanefiye’nin annesi) ile nasıl evlendi? Halbuki O, Ebu Bekir’in esir etmiş olduğu Müslüman kadınlardandı?”

İmam (a.s) şöyle buyurdu; “Cabir b. Abdullah Ensari’nin evine git ve de ki, Muhammed b. Ali seni istiyor.”

Cabir-i Co’fi diyor: Gidip onun kapısını çaldığımda içeriden; “Ey Cabir b. Yezid!” diye seslendi.

Kendi kendime; “Benim Cabir olduğumu nereden biliyor! Oysa Ehlibeyt İmamlarından başka kimse gaybı bilemez. Andolsun ki, dışarı çıktığında bunu ondan soracağım” dedim.

Dışarı çıktığında; “Benim Cabir b. Yezit olduğumu nereden bildin? Halbuki sen içerideydin ve ben kapının eşiğinde idim” diye sordum.

Cevaben şöyle dedi: “Dün akşam mevlam İmam Bakır (a.s), senin Hanefiye hakkında bana soru soracağını haber vermişti ve; “Onu inşaallah yarın sabah sana göndereceğim ve seni de isteyeceğim” buyurmuşlardı.”

Cabir, daha sonra Hule hanımın esir olma olayını, Emir’ul-Müminin Ali (a.s)’ın mucizesini vs. olayları anlatıyor.[3]

3-MANSUR DEVANÎKÎ'NİN HÜKÜMETİNDEN HABER

Ebu Besir şöyle diyor:

Mescitte İmam Bakır (a.s) ile oturmuştuk, bu sırada Davut b. Ali, Süleyman b. Halid ve Ebu Cafer Abdullah b. Muhammed (Ebu Devanîk) gelip bir köşede oturdular.

Onlara dediler ki: “Orada oturan Muhammed b. Ali (İmam Bakır)’dır.” O zaman Davut b. Ali ve Süleyman b. Halid kalkıp Hazretin hizmetine gelerek selam verdiler. Ama Ebu Devanîk olduğu yerde oturdu. İmam Bakır (a.s) buyurdular:

“Kibirli ve gururlunuzun buraya gelmesine mani olan nedir?”

Arkadaşları ona bir mazeret buldular. Sonra İmam Bakır (a.s) şöyle buyurdular: “Allah’a andolsun ki, çok geçmeksizin o, doğu ve batıya saltanat edecek, halk onun peşine takılacak ve onun karşısında boyun eğecekler. O, sert ve katı bir şekilde hükümet edecektir.”

Davut b. Ali dedi: “Bizim saltanatımız sizinkinden önce midir?”

İmam (a.s) buyurdular: “Evet ey Davut! Sizin hükümetiniz (padişahlık ve saltanatınız) bizim hükümetten öncedir.”

Süleyman b. Halid gidip bu sözleri Ebu Devanîk’e haber verdi. O da Hazretin huzuruna gelerek selam verdikten sonra dedi ki: “Davut b. Ali ve Süleyman b. Halid şöyle-böyle diyorlar, doğru mu?”

İmam (a.s) buyurdu ki: “Ey Ebu Cafer! Sizin devletiniz bizim devletten önce, saltanatınız da bizim saltanatımızdan öncedir. Sizin padişahlığınız, sert ve katıdır; hiçbir kolaylık onda yoktur ve uzun da sürmeyecektir. Allah’a andolsun ki, Emevi saltanatının her gün ve yılına karşılık siz iki beraberî kadar saltanat edeceksiniz.

Sizin çocuklarınız, bebeğin oyuncaklarıyla oynadığı gibi saltanatla oynayacaklar; büyüklerinizin oynayacağına ise şüphe yok. Anladın mı?”

Sonra buyurdular ki: “Bizden haksız yere kan dökmediğiniz müddetçe, devletinizin yaygınlaşması ve genişlemesi azalmayacak ama o kanı döktüğünüzde Allah size gazap edecek ve saltanatınızı da sizden alacaktır.

Devletinizi yıkacak ve kullarından tek gözlü (Ebu Süfyan ailesinden olmayan) birini[4] size musallat edecek, onun ve yarenlerinin eliyle kökünüzü kazıyacak.”

İmam (a.s) daha sonra susarak bir şey söylemedi.[5]

4-ÖMER B. ABDULAZİZ’İN ÖLÜM HABERİ

Ebu Besir diyor:

Mescitte İmam Bakır (a.s) ile birlikteydim, bu sırada Ömer b. Abdülaziz kölelerine dayalı bir halde içeri girdi. Hazret buyurdu: “Bu genç saltanata yetişecek, dört yıl yaşadktan sonra ölecek.

Hakkı olmadığı bir makamda oturduğu için yer ehli ona ağlayacak, gök ehli ise lanet okuyacak.”

(Maksat hilafet makamıdır ki, Ehlibeyt İmamları dışında kimsenin onda hakkı yoktur.) Daha sonraları Ömer b. Abdulaziz padişahlığa yetişti ve adaleti zahir edip yaygınlaştırdı.[6]

5-CABİR-İ CO’FÎ’NİN İMAM (A.S)’IN EMRİYLE KENDİNİ DELİLİĞE VURMASI

No’man b. Beşir diyor:

(Hac seferinde) uzun boylu bir süvari bir mektup getirerek Cabir’e verdi. Cabir mektubu alıp öptü ve alnına koydu. Zira mektup İmam Bakır (a.s)’dan idi.

Cabir: “Ne zaman server ve baş tacımın hizmetindeydin?”

Süvari: “Az önce.”

Sonra mührü açtı. Mektubu okur okumaz yüzünün rengi ve hatları değişti. Mektubu sonuna kadar okuyup onu sakladı. Artık Kufe’ye kadar onun güldüğünü görmedim.

Kufe’ye gece yetiştiğimiz için ben o gece yattım, sabah erken ihtiramı için onu görmeğe gittim. Ama şaşılacak bir halde onunla karşılaştım.

Zira evden dışarı çıkıp bir takım kemikler boynuna asmıştı ve bir kamışa bindiği halde; “Mensur b. Cumhur komutandır; komuta uyan değildir” diyor ve bu tür şiirler okuyordu.

Birbirimize baktık, ama ne o benimle konuştu ve ne de ben onunla. Bu durumdan dolayı çok ağladım. Halk ve çocuklar etrafımızı sardılar. Cabir Kufe meydanına giderek çocuklarla oynuyordu. Halk; “Cabir b. Yezit deli olmuştur” diyorlardı.

Allah’a andolsun ki, çok geçmeden, Hişam b. Abdulmelik tarafından valiye şöyle bir mektup geldi: “Cabir b. Yezit adlı şahsı yakala, boynunu vur ve başını bana gönder.”

Hakim yanındakilere: “Cabir b. Yezid-i Co’fi kimdir?” diye sordu.

Cevabında; “O ilim ehli, fazilet sahibi ve hadis bilgini biri idi. Hacca gidip divane oldu. Şimdi Kufe meydanında kamıştan ata biniyor ve çocuklarla oynuyor” dediler.

Hakim gelip onu uzaktan seyretti. Çocuklarla oynadığını görünce şöyle dedi: “Hamd O Allah’a ki, beni bu adamı öldürmekten alıkoydu.”

No’man b. Beşir diyor: “Çok geçmeden Mensur b. Cumhur Kufe’ye girip, Cabir’in dediklerini yaptı.”[7]

6-CABİR B. ABDULLAH ENSARİ’NİN ÖLÜM HABERİ

Cabir b. Abdullah Ensari, Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’in selamını İmam Bakır (a.s)’a iletğinde Hazret ona şöyle buyurdular: “Vasiyetini et, Allah’a doğru yolcusun.”

Cabir ağladı ve arzetti: “Ey seyyidim! Sen bunu nereden biliyorsun? Zira bu Allah Resulü (s.a.a) tarafından bana bildirilen bir ahittir.”

İmam (a.s) buyurdu: “Ey Cabir! Allah’a andolsun ki, Allah-u Teala bana, şimdiye kadar olan ve kıyamet gününe kadar da olacak olan şeylerin ilmini vermiştir.”[8]

7-BİNEK ÜZERİNDE NAMAZ NASIL KILINIR?

Feyz b. Meter diyor:

İmam Bakır (a.s)’ın huzuruna vardım. İmam (a.s)’dan deve üzerinde gece namazı kılmak hakkında soru sormak istiyordum. İmam Bakır (a.s), ben sorumu sormadan buyurdular:

“Peygamber (s.a.a), devesinin üzerinde deve hangi tarafa dönse de namaz kılıyordu.” [9]

8-İMAM’IN ÖZELLİKLERİ NELERDİR?

İmam Sadık (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir:

“Bir grup insan İmam Bakır (a.s)’ın huzuruna gelerek; “İmamın haddi ve özellikleri nelerdir?” diye sordular.

İmam (a.s) şöyle buyurdu: “...İmam’ın yanına ne zaman gitseniz O’na ihtiram edin, saygı gösterin ve dediğine iman edin. O’nun üzerine düşen ise sizlere kılavuzluk etmektir.

O’nun özelliklerinden biri de şudur: Yanına gittiğinizde heybet ve celalinden O’na bakamazsınız. Nitekim Peygamber (s.a.a) de böyle idi. Ondaki sonraki İmam da aynı özelliğe sahiptir.”

Dediler: “Şiilerini tanır mı?”

Buyurdu: “Evet, onları görür görmez.”

Dediler: “Bizler sizin Şiilerinizden miyiz?”

Buyurdu: “Evet, hepiniz.”

Dediler: “Bunun alametini beyan eder misiniz?”

Buyurdu: “Sizin isminizden, anne ve babanızdan ve kabilelerinizden haber verebilirim.”

Dediler: “Haber ver.”

İmam (a.s) onların isim ve kabilelerinden haber verdi. Onlar da tasdik ettiler. Hazret buyurdu: “Yine sormak istediğiniz; “Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir ki, onun kökü sabit, dalı ise göktedir”[10] ayeti hakkında da haber verebilirim.

Geçmişlerimizin ilminden her ne istesek haber veririz (ve temiz ağaçtan maksat bizleriz).”

Daha sonra buyurdular: “Bu kadarı sizleri ikna ediyor mu?”

Dediler: “Bundan azı da ikna ederdi.”[11]

9-ABBAS OĞULLARINDAN HABER

İmam Bakır (a.s) buyurdu:

“Abbas Oğullarından on iki kişi saltanat edecek ve son dördü ise öldürülecekler. Onlardan biri gırtlak ağrısına yakalanarak boğulacaktır. Bunların ömürleri kısa, müddetleri az, batınları ise pis ve bozuktur.

Onlardan biri oldukça fasıktır ve Hadi, Natık ve Gavi lakaplarına sahiptir.”[12]

10- HAMZA TAYYAR’IN NİYETİNDEN HABER VERMESİ

Hamza Tayyar diyor:

İmam Bakır (a.s)’ın hizmetine varmak için izin istedim, başkalarına izin verdiler ama bana vermediler. Kederli bir halde evime döndüm ve kendimi evdeki tahtın üzerine attım.

Artık uykum kaçtı. Kendi kendime: “Hangi gruba katılayım?” diye düşünmeğe başladım. Filan akideye sahip olan Mürcie[13] fırkasına mı? Filan itikada sahip olan Kaderiye’ye[14] mi?

Filan inanca sahip olan Harevriye[15] fırkasına mı? Filan akideye sahip Zeydiye’ye[16] mi? Bunların inançları da hem bozuk ve hem de tezatlarla doludur.

Bunları düşünürken müezzinin ezan sesi yükseldi. Bu esnada kapının çalındığını gördüm. “Kimdir?” diye seslenince, “İmam Bakır’ın hizmetçisiyim” dedi. Dışarı çıkınca; “Mevlana icabet et!” dedi.

Bunun üzerine elbisemi giyip gittim. Hazretin huzuruna vardığımda şöyle buyurdular: “Ey İbn-i Muhammed! Ne Mürcie’ye katıl, ne Zeydiye’ye, ne Kaderiye’ye ve ne de Harevriye’ye; bize doğru gel. Sana giriş izni vermem bunlardan dolayı idi.”

Sonra İmam’ın sözünü kabul ederek O’nun imametine itikat ettim.[17]

11- HİŞAM B. ABDULMELİK’İN EVİ

Yezit b. Ebu Hazim şöyle diyor:

İmam Bakır (a.s)’la birlikte Hişam b. Abdulmelik’in yeni yapılan evinin önünden geçiyorduk. Bu esnada Hazret şöyle buyurdu:

“Allah’a andolsun ki, harap olacak! Allah’a andolsun ki, toprağını götürecekler ve Zeyt (Medine’de bir yerin ismi) taşları gözükecek; orası, Nefs-i Zekiyye’nin[18] yeridir.”

Ben hayretle İmam (a.s)’a; Hişam’ın evini harap mı edecek?!” diye sordum.

İmam (a.s); “Evet” diye buyurdular.

İmam (a.s)’ın bu sözünü kulağımla duydum ve o söz sürekli aklımda idi. Hişam öldükten sonra Velid’in emriyle o evin yıkıldığını, toprağının taşındığını ve Zeyt taşlarının gözüktüğünü bizzat kendi gözlerimle gördüm.[19]

12- İMAM BAKIR (A.S)’IN ATEŞE GİRMESİ

Cabir-i Co’fi şöyle rivayet ediyor:

(İmamet iddiasında bulunan) Abdullah b. Hasan’ın yanından geçerken bana ve İmam Bakır (a.s)’a küfretti. O olaydan sonra Hazretin huzuruna vardım. Beni görünce gülerek buyurdular: “Ey Cabir! Abdullah’ı gördüğünde sana ve bana küfür mü etti?”

Cevaben; “Evet” dedim.

Şöyle buyurdular: “Şimdi buraya ilk gelecek kişi Abdullah b. Hasan olacak.”

Bu esnada gördüm ki Abdullah içeri girdi. Oturur oturmaz İmam (a.s); “Seni buraya getiren nedir?” diye sordu.

O da: “Siz şöyle böyle iddialarda bulunuyorsunuz ve anne-babanızın, benim anne-babamdan daha üstün olduğunu söylüyorsunuz.”

İmam (a.s): “Yazıklar olsun sana! Haddini aştın” diye buyurdu.

İmam (a.s) bana; “Ey Cabir!” diye seslendi.

Arzettim: “Buyurun efendim.”

İmam (a.s): “Evde bir çukur kaz” diye emretti.

Çukuru kazınca: “Odun getir ve bu çukuru odunla doldur” dediler.

Ben de öyle yaptım. Sonra buyurdular: “Odunu yak.”

Ben de emrini yerine getirdim. Sonra İmam (a.s) buyurdular: “Ey Abdullah b. Hasan! Eğer doğru söylüyor isen, kalk ateşin içine gir ve çık!”

Abdullah dedi ki: “Kendiniz kalkın benden önce ateşe girin.”

Hazret kalkıp ateşin içine girdi; ayağı ile ateşi söndürdü ve sonra da yüzünden ter aktığı halde dışarı çıkarak gelip oturdu. Sonra buyurdu: “Kalk! Allah seni iyilik ve hayırdan uzak etsin. Birçok kimse ve evlatlarının başına gelenlerin senin başına geleceği ne kadar da yakındır!”[20]

13- İMAM RIZA (A.S)’IN ŞAHADET HABERİ

İmam Bakır (a.s) buyuruyordu:

“Musa b. Cafer’in oğullarından birisi, Emir’ül-Müminin Ali (a.s) ile aynı isme sahiptir. O, Horasan’ın Tus (Meşhed) şehrinde medfun olacak, zehirletilmek suretiyle öldürülecek ve o gurbet şehirde toprağa verilecektir.

Allah O’nun hakkını tanıyan ve ziyaretine giden kimseye, Mekke fethinden önce Allah yolunda infak eden (ve İslam düşmanlarıyla cihat yapan) kimselerin sevabını verecektir.”[21]

14-KENDİ ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

İbn-i Ukde ceddinden naklediyor:

Hz. Sadık (a.s) babasının vefat gecesinde O’nun baş ucuna gelip durdu. O sırada O Hazret münacat ile meşgul idi. Eliyle geri çekilmesini istedi ve O da geri çekildi.

Münacat bittikten sonra şöyle buyurdu: “Oğulcağızım! Ben bu gece dünyadan ayrılacağım ve bu gece Hz. Peygamber (s.a.a)’in dünyadan göçtüğü gecedir.”

H. Sadık (a.s) buyuruyor: “O gece babam bana, babası Ali b. Hüseyin (a.s)’ın kendisine bir bardak içecek vererek içmesini istediğini söyledi. Sonra da buyurdu ki: “Oğlum! Bu gece ölümün bana vaat edildiği gecedir.” Ve aynı gece vefat etti.”[22]

15- MEHDİ-Yİ MEV’UD (A.S)’DAN HABER

Ebu’l-Carud, İmam Bakır (a.s)’ın şöyle buyurduğunu rivayet etmektedir:

“Zamanın durumu değiştğinde halk şöyle diyecekler: “Kâim (Mehdi) ölmüş veya helak olmuştur.” Veya diyecekler: “Hangi derede kayıp oldu?” O’nun yok olmasını isteyenler de diyecekler ki: “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

O’nun şimdi kemikleri bile çürümüştür.” Ama sizler O’nu bekleyin, O’nun zuhur ettiğini duyduğunuz zaman, karda diziniz üzerinde yürümeli olsanız bile kendinizi O’na ulaştırın.”[23]

[1] - Kafi, c. 1, Musa b. Cafer (a.s)’ın doğum babı, s. 476, h. 1

[2] -Cabir-i Co’fi: Tabiinin büyüklerinden ve Ehlibeyt ilimleri ve esrarının hamillerinden idi. Bazı vakitler ondan kerametler görölmüştür.

İmam Sadık (a.s) onun hakkında buyuruyor: “Cabir’in bu isimle anılmasının nedeni; müminleri ilmiyle güçlendirmesi nedeniyledir. O, bir ilim deryasıdır ki, her ne kadar ondan alınsa tükenmez.

[3] - İsbat’ul-Hudat, c. 5, s. 296

[4] - Bu şahıstan maksat, Hulaku Han’dır.

[5] - Usul-u Kafi, s. 8, s. 211, h. 256

[6]- İsbat’ul-Hudat, c. 5, s. 292

(Tarihe göre, Ömer b. Abdulaziz’in saltanatı, Hicri 99’dan başlayıp Hicri 101’e kadar devam etti.)

[7] - Menakıb-i İbn-i Şehraşub, c. 4, s. 191

[8] - Müntehe’l-Amal, c. 2, s. 60 ve Menakıb, c. 4 s. 196

[9] - Keşf’ul-Ğumme, c. 2, s. 138

[10] - İbrahim: 24

[11] - İsbat’ul-Hudat, c. 5, s. 297

[12] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 360

[13] - Onların inançları hakkında farklı görüşler vardır. Bazıları Cebriye olduklarını, bazıları Eş'arilere mensup olduklarını, bazıları da onların, imanı dil ile ikrardan ibaret bildiklerini ve amelin tesirini reddettiklerini söylüyorlar.

[14] - Bazıları onların inançlarının şöyle olduğunu diyorlar: "Kul kendi amellerinin yaratıcısıdır; küfür ve iman, ilahi takdir ve meşîyyetle değildir." Bazıları da onların Mutezile inancına sahip olduklarını söylüyorlar.

[15] - Bunlar, Haricilerden bir grup olup, Kufe yakınlarında Harevra denilen bölgede yaşadıkları için bu adı almışlardır.

[16] - Bunlar, Zeyd b. Ali b. Hüseyin (a.s)'ın İmam olduğuna inanıyorlar.

[17] - Keşf'ul-Ğumme, c. 2, s. 139

[18] - Nefs-i Zekiyye: Muhammed b. Abdullah b. Hasan b. Hasan'dır. Mensur'un hilafeti döneminde Medine'de huruç etmiş ve Mensur'un askerleri Zeyt taşılığında onu öldürmüşlerdir.

[19] - Keşf ul-Ğumme, c. 2, s. 137

[20] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 319

[21] - Men La Yehzuruh'ul-Fakih, c. 2, s. 364, h. 3183

[22] - Besair'ud-Derecat, Saffar, s. 502

[23] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 26, h. 5

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler
HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İMAM CAFER B. MUHAMMED ES-SADİK (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM CAFER SADİK (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Cafer.

Meşhur lakabı: Sadık.

Künyesi: Ebu Abdullah.

Baba ve anne adı: Muhammed Bakır (a.s)-Ümmü Ferve.

Doğum yeri ve yılı: Hicretin 83. yılı, Rebi'ul-Evvel ayının 17'sinde Medine'de doğdu.

İmamet dönemi: 34 yıl (114-148)

Dönemindeki gasıp halifeler: Yezid b. Abdulmelik (9. Emevi halifesi), Saffah (Abbasî halifelerinin evveli), Mansur Devanikî.

Şahadet yeri ve zamanı: Hicretin 148. yılı, Şevval ayının 25'inde, 65 yaşında Mansur Devaniki tarafından Medine'de şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Medine-Baki kabristanlığı.

İmam Cafer Sadık (a.s)'ın hayat dönemini ikiye taksim edebiliriz:

1- İmametten önceki dönem (83-114).

2- İmamet dönemi (34 yıl). Bu dönem Şiiliğin yaygınlaştığı bir dönemdir. İmam Sadık (a.s) var olan fırsattan istifade ederek dört bin öğrenci yetiştirmiştir. İslam'ı, zalim hakimlerin hicapları altından çıkarıp aşıkâr etmiştir.

Böylece ilahi maarifi ihya ile mektebin istikrarını sağlamıştır.

1-İBN-İ EBİ'L-AVCA'NIN ŞÜPHESİ

Ebu Cafer Ahvel şöyle diyor:

Bir gün İbn-i Ebi'l-Avca dedi ki: "Acaba birisi bir şeyi yapıp icat etse, öyle ki onu yapanın kim olduğu belli olsa, o, o şeyin yaratıcısı olmaz mı?"

Ben; "Evet" dedim.

Dedi ki: "Bir veya iki ay mühlet ver, sonra gel sana bir şey göstereyim."

Sonra ben hacca gittim. İmam Sadık (a.s)'ın yanına vardığımda buyurdular: "İbn-i Ebi'l-Avca, senin için iki koyun hazırlamış ve arkadaş ve dostlarından bir grup ile senin yanına gelecek ve bedenleri kurtlanmış ölü koyunları getirerek diyecek ki:

Bu kurtçukları ben yarattım ve bunlar benim yaratıklarımıdır." Sen de cevaben de ki: "Eğer bunlar senin yaratıkların ise, o halde onların erkek ve dişilerini birbirinden ayır."

İbn-i Ebi'l-Avca, (vaat edilen gün) kurtçukları getirdi. Ben ona; "Onların erkek ve dişilerini birbirlerinden ayır" dedim.

O bu sözü işitince; “Allah’a yemin ederim ki, bu senin sözün değildir. Zira bu hediyeleri develer Hicaz’dan getirmişlerdir” dedi.[1]

2- EBU HAMZA SOMALİ’NİN ÖLÜM HABERİ

Ebu Besir diyor:

İmam Sadık (a.s)’ın hizmetine vardığımda şöyle buyurdular: “Ey Eba Muhammed! Ebu Hamza Somali ne yapıyordu?”

Arzettim: “Ben geldiğimde durumu iyiydi.”

Buyurdu: “Döndüğünde ona selamımı ilet ve de ki: Günlerden filan günde öleceksin.”

Arzettim: “O hoş sohbet birisidir ve sizin Şiilerinizdendir.”

Hazret buyurdular: “Doğru söyledin Ya Eba Muhammed! Bizim yanımızda olan onun için daha hayırlıdır.”

Arzettim: “Fedan olayım, sizin Şiileriniz böyle midir?”

Buyurdular: “Evet, bizim Şiilerimiz Allah’tan korktuğunda, O’nu göz önünde bulundurur ve günahattan sakınırlar. Böyle yaparlarsa bizim derecemizde, (cennette) bizimle birlikte olurlar.”

Ebu Besir diyor: “Ben döndüğümde Ebu Hazma aynı gün ve aynı saatte vefat etti.”[2]

3- HAZRETİ MASUME (S.A)’DAN HABER VERMESİ

Kadı Nurullah, İmam Sadık (a.s)’dan şöyle buyurduğunu rivayet ediyor:

“Şüphesiz Allah’ın bir haremi vardır, o, Kabe’dir. Resulullah (s.a.a)’ın bir haremi vardır, o, Medine’dir. Müminlerin emiri Ali (a.s)’ın bir haremi vardır, o da Kufe’dir. Bilin ki, Kum şehri küçük Kufe’dir.

Bilin ki, cennetin sekiz kapısı vardır ve onlardan üçü Kum şehrine açılacaktır. Benim soyumdan Musa kızı Fatıma adında bir hanım, o şehirde vefat edecek ve onun şefaatiyle bütün Şiilerim cennete girecekler.”[3]

4-İSLAM, İMANDAN ÖNCEDİR

Yunus b. Yakup şöyle diyor:

Şamlı bir adam, Hişam b. Hakem’e; “Bugün Allah’ın insanlara hücceti kimdir?” diye

sordu.

Hişam: “Orada oturmuş olan bu büyük insandır. Etraftan O’nu ziyarete geliyorlar, O da babasından ve ceddinden miras olarak aldığı ilmiyle semavi haberleri bizlere iletiyor.”

Şamlı: “Ben sözünün doğruluğunu nereden bilebilirim?”

Hişam: İstediğin şeyi O’ndan sorabilirsin!”

Şamlı: “Şimdi benim için mazeret yolu bırakmadın, O’ndan bir şey sormalıyım.”

İmam Sadık (a.s) buyurdular: “Ey Şamlı adam! Yolculuk olayını ve yolunun niteliğini beyan etmemi istiyor musun?”

Sonra İmam (a.s) onları tek tek beyan buyurdular. Şamlı adam tasdik etti ve dedi: “Şimdi Allah’a teslim oldum ve İslam’a girdim.”

Hazret buyurdu: “Şimdi Allah’a iman ettin. Zira İslam, imandan öncedir.”

Adam dedi: “Doğru söyledin. Ben şehadet ediyorum ki, Allah birdir ve Muhammed (s.a.a) O’nun elçisi ve sen de vasilerin vasisisin.”[4]

5- NİÇİN VE NASIL Şİİ OLDUK?

Safvan b. Yahya diyor:

Cafer b. Muhammed b. Eş’as bana dedi: “Şia mezhebi hakkında hiç konuşmamamıza ve başkalarının bildiğini bizim bilmememize rağmen bizim nasıl Şii olmamızın ve Şia mezhebini nasıl tanımamızın sebebini biliyor musun?”

“Sebebi ne idi?” diye sorduğumda şöyle dedi: “Mensur Devaniki, babam Muhammed b. Eş’as’a şöyle dedi: “Ey Muhammed! Bir iş için görevlendirebileceğim akıllı bir adam bul.”

Babam; “Onu buldum; o, dayım oğlu Muhacir’dir” dedi. “Onu getir” dedi. Ben onu getirdiğimde şöyle dedi: “Ey Muhacir! Bu parayı al ve Medine’ye git. Orada Abdullah b. Hasan b. Hasan’ın ve bazı yakınlarının, örneğin İmam Sadık (a.s)’ın yanına git.

Onlara de ki: “Ben Horasan ehlinden garip bir kimseyim ve bu parayı da sizin oradaki Şiileriniz gönderdiler.”

Şu şu şartlarla bir miktar para onlara ver. Paraları aldıklarında onlara de ki: “Ben bir aracıyım, bu paraların elinize geçtiğine dair kendi hattınızla yazılı bir belge vererseniz memnun olurum.”

Mensur'un memuru parayı alıp, Medine yolunu tuttu. Sonra Muhammed b. Eş'as'ın da yanında bulunduğu bir sırada Mensur'un yanına döndü. Mensur: "Ne haber?" diye sorunca şöyle dedi: "Cafer b. Muhammed (İmam Sadık) hariç onların hepsiyle görüşüp parayı verdim.

Bu da onların parayı aldıklarına dair verdikleri makbuzlar. Cafer b. Muhammed'e gelince; Peygamber'in mescidinde O'nun yanına vardım. O namaz kılıyordu. Arkasında oturup namazını bitirmesini bekledim ve diğerlerine söylediklerimi ona da nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum.

İmam Sadık namazın selamını verir vermez şöyle buyurdu: "Be adam! Allah'tan kork, Peygamber ehlibeytini aldatma, onlar Mervan Oğullarının pençesinden yeni kurtulmuş ve hepsi muhtaç durumdadırlar."

Dedim: "Allah liyakatini artırsın, ne olmuş?" Başını yaklaştırıp seninle aramızda geçen her şeyi, sanki yanımızdaki üçüncü kişiymiş gibi bana anlattı.

Mensur dedi: "Ey Muhacir'in oğlu! Her peygamber ailesinden bir muhaddes (meleklerin gaybi haberleri kendilerine ilettiği İmam niteliğinde) kimseler vardır. Bugün Cafer b. Muhammed de bizim içimizde yaşayan muhaddes'tir."

İşte İmam (a.s)'ın bu şekil gaipten haber vermesi ve bu mucizesi, bizim Şii olmamıza neden oldu.[5]

6-CAFER B. ABDULLAH HEMDANI'NİN ÖLÜM HABERİ

Ebu Sabah Kenani diyor:

İmam Sadık (a.s)'a arzettim ki, bizim Cafer b. Abdullah adında Hemdanlı bir komşumuz var. Bazen sohbetlerimiz oluyor. Hz. Ali (a.s)'ı andığımızda O hazrete kötü sözler söylüyor. O'nu öldürmeme izin verir misiniz?"

Hazret buyurdular: "Ey Ebu Sabah! Böyle bir şey yapar mısın?"

Arzettim: "Evet, vallahi yaparım! Eğer izin verirsiniz ona bir tuzak kurarım ve tuzağa düşünce de kılıçla hamle eder, canı çıkıncaya kadar vururum."

Buyurdu: "Ey Ebu Sabah! Bu bir hiledir ve Allah Resulü (s.a.a) bundan menetmiştir. İslam bu harekete manidir. O'nu kendi haline bırak, çok yakında başka biri onu öldürecektir."

Ebu Sabah diyor: "Kufe'ye döndüm ve henüz on sekiz günden fazla geçmemişti ki, sabah namazı için mescide gittim. Namazdan sonra takibat ile meşgul olduğum bir sırada birisi beni dürterek: "Ey Ebu Sabah! Müjdeler olsun" dedi.

“Hayrola, ne oldu?” dedim.

Dedi ki: “Dün gece Cafer b. Abdullah, Cebane mahallesindeki evinde uyuduğu sırada, onu sabah namazına çağırmak için gittiklerinde, onu bir tulum gibi şişmiş olduğu bir halde gördüler.

Onu yerden kaldırmak istediklerinde, etinin kemikten ayrıldığını ve altında bir yılan olduğunu müşahade ettiler. Sonra onu bir deriye doldurarak götürüp defnettiler.”[6]

7-İMAM SADIK (A.S)’IN KATLEDİLME ŞAYIASI

Ali b. Meyser’e diyor:

Hz. Sadık (a.s) Mensur’un yanına gitmek istediğinde, Mensur kölelerinden birini çağırıp; “Cafer b. Muhammed içeri girdiğinde boynunu vur” diye emretti.

O Hazret içeri girdiğinde Mensur’a bakarak kendi kendine, kimsenin duymayacağı bir şekilde bir şeyler söyledi. Sonra sesli bir şekilde dedi:

“Ey bütün mahlukuna kifayet eden ve hiç kimsenin kendisine kifayet etmediği (Allah’ım)! Şu Abdullah b. Ali’nin şerrine karşı bana yet (onun şerrini benden uzaklaştır).”

Bu sözden sonra Mensur kölesini görüyordu ama o onları göremiyordu. Sonra Mensur dedi: “Ey Cafer b. Muhammed! Bu sıcakta size zahmet verdik, lütfen dönünüz.”

Hazret dışarı çıkınca, Mensur kölesine; “Neden emrime itaat etmedin?” diye sordu.

Köle: “Vallahi onu göremedim! Bir şey gelip aramıza girerek O’nu görmeme mani oldu” dedi.

Mensur: Vallahi eğer bu olayı birisine söyleyecek olur isen, seni öldürürüm” dedi.[7]

8-İMAM RIZA (A.S)’IN ŞAHADET HABERİ

Hüseyin b. Zübeyr şöyle diyor:

İmam Sadık (a.s)’ın şöyle dediğini duydum:

“Oğlum Musa’nın evlatlarından, Emir’ül-Müminin Ali (a.s) ile aynı ada sahip birisi, Horasan’ın Tus beldesine gidecek ve orada zehirleme yoluyla şehit edilecek ve o gurbet elde toprağa verilecektir.

Kim O'nun hakkını tanıyarak ziyaret ederse, Allah, Mekke'nin fethinden önce İslam için infak eden ve savaşı kimsenin sevabını ona bağışlar.”[8]

9-SILA-İ RAHİMİN ÖNEMİ

Davut b. Kesir-i Rıkkı şöyle diyor:

İmam Sadık (a.s.)'ın hizmetinde oturduğum bir sırada birden şöyle buyurdular:

“Ey Davut! Senin Perşembe günündeki amellerin bana sunuldu. Amellerinin arasında filan amcan oğluna yapmış olduğun sila-i rahim ve ihsanı gördüm. Bu amelin beni sevindirdi. Senin onunla görüşmen, onun ömrünün kısa ve ecelinin yaklaşmasına neden olmuştur!”

Davut diyor: “Benim, Ehlibeyt düşmanı ve habis bir amcam oğlu vardı. Bana, onun ve ailesinin kötü bir durumda olduklarını söylediler. Mekke'ye gitmeden önce Medine'de İmam Sadık (a.s.)'ın huzuruna vardığımda, Hazret bu konuyu bana haber verdi.”[9]

10- İMAM KAZİM (A.S.)'IN ŞAHADET HABERİ

Ebu İzar şöyle diyor:

İmam Cafer Sadık (a.s.) buyurdu:

“Bu velayet ve imamet sahibini (İmam Musa Kazım -a.s-) iki defa Irak'a götürecekler. Birincisinde çabuk serbest bırakılacak ve ona iyi bir ödül verecekler. İkinci defasında uzun müddet zindana atacaklar ve sonra zorla (zehirletilerek öldürülmekle) onların pençesinden kurtulacak.”[10]

11- BENİ ÜMEYYE HÜKÜMETİNİN ÇÖKÜŞÜ

Rahmed b. Sadaka şöyle diyor:

“Beni Ümeyye taraftarlarından olan dinsiz ve münafık biri, İmam (a.s.)'ın yanına gelerek şöyle dedi: Kur'ân'da “Elif-Lâm-Mîm-Sâd” ayetinin anlamı nedir? Onda helal ve haramlar nelerdir ve halk için ne gibi yararı vardır?”

Hazret sinirli bir şekilde şöyle buyurdular: “Yeter! Yazıklar olsun sana. “Elif” (ebcet hesabına göre) birdir; “lam”, otuz; “mim”, kırk; “sad” ise doksandır. Bunların toplamı ne olur?”

Soru soran şahıs: “Yüz altmış bir” dedi.

İmam (a.s.) buyurdu: “Yüz altmış bir yıl geçtiğinde, erbaplarının (Emevilerin) devleti mahvolacaktır.”

Biz dikkat ettik, yüz altmış birinci yılın Aşurasında, siyah elbise giymiş kimseler, Kufe'ye girerek Emevi saltanatına son verdiler.[11]

12-HZ. ALİ (A.S)'İN PUTLARI KIRMAK İÇİN HZ. PEYGAMBER (S.A.A)'İ OMZUNA ALAMAMASININ SEBEBİ

Muhammed b. Harb (Medine hakimi) şöyle diyor:

Hiz. Sadık (a.s)'a arzettim: "Ey Allah Resulünün oğlu! Kalbimde saklı bir konu hakkında sana bir sorum var!"

Buyurdular: "İstersen sen sormadan ben senin ne soracağından haber vereyim? Ama sormak istiyorsan sor."

Dedim ki: "Ben sormadan, kalbimde gizli olanı nereden biliyorsun?"

Buyurdu: "İnce görüşlülük ve ferasetimle. Allah Teala'nın şu kelamını: "Lut kavminin helak olmasında ince düşünenler için alametler vardır"[12] ve Peygamber (s.a.a)'in buyurduğu şu sözü: "Müminin ferasetinden sakının. Zira o Allah'ın nuruyla görüyor" duymadın mı?"

Arzettim ki: "Ey Allah Resulünün oğlu! Siz soracağım sorudan haber verin."

Buyurdular: "Sen, Ka'be putlarını damın üzerinden dökme hususunda Hiz. Ali'nin, öylesine güçlü olmasına rağmen niçin Hiz. Peygamber'i omzuna alamamasının sırrını benden sormak istiyorsun."

Arzettim ki: "Vallahi bunu sormak istiyordum. Şimdi cevabını buyurunuz."

Daha sonra O Hazretten ilginç cevaplar alıyor. Öyle ki kendisi diyor: "Sonra kalkıp mübarek başını öptüm ve dedim ki: "Allah risaletini nerede karar kılacağını daha iyi biliyor."[13] (Hadis uzun olduğundan dolayı İmam (a.s)'ın verdiği cevabı nakletmedik.)

13- İMAM'I ALLAH BİLEN ŞAHİS

Halid b. Necih diyor:

İmam Sadık (a.s)'ın yanına gittim. Başımı sarmış olduğum halde bir kenarda oturarak kendi kendime; "Siz insanlar ne kadar gafilsiniz! Kimin huzurunda konuştuğunuzun farkında mısınız? Alemlerin Rabbi huzurundasınız!" dedim. O anda Hazret bana seslenerek;

"Yazıklar olsun sana ey Halid! Allah'a andolsun ki, ben sadece bir kul ve mahluktan ibaretim" dedi.[14]

14-ANNENE KARŞI SERT OLMA

Mehzem şöyle diyor:

Bir gece İmam Sadık (a.s)'ın hizmetinden ayrılarak Medine'de aldığım evime gittim. Annem de benimle birlikteydi. (Yol esnasında) benimle annem arasında bir tartışma oldu. Ben anneme karşı biraz sert konuştum.

Ertesi gün sabah namazında İmam (a.s)'ın hizmetine vardım. Beni görür görmez şöyle buyurdu: “Ey Mehzem! Dün gece neden annen Halide'ye karşı sert konuştun? Onun karnının, bir müddet senin için menzil olduğunu, kucağının dinlendiğin bir beşik ve göğüslerinin de gıda aldığın bir kap olduğunu bilmiyor musun?”

Arzettim ki: “Evet, öyledir.”

Buyurdular ki: “O halde ona sert davranma.”[15]

15- EBU MUSLİM HORASANI'NİN HÜKÜMETİ

Beşir Nebbal rivayet ediyor:

İmam Sadık (a.s)'ın hizmetindeydim. Bir kişi izin isteyip meclise girdi. Hazret ona buyurdu: “Elbiselerin ne kadar da temizdir!”

Sonra o adam kalkıp dışarı çıktı. Hazret buyurdu: “Eğer vakit yetişmiş ve vasıfları doğru ise, bu şahıs Horasan'dan yücelecek olan siyah sancakların sahibidir.”

O anda yanı başında olan kölesine buyurdu: “Ona yetiş ve ismini sor!”

Köle döndüğünde isminin Abdurrahman olduğunu söyleyince, İmam buyurdu: “Vallahi Abdurrahman'dır ve Ka'be'nin Rabbi'ne andolsun ki, bu o şahıstır.”

Beşir diyor: Ebu Muslim (Horasani) varit olduğunda onun mülakatına gittim. Bir yerde gördüm ki, İmam Sadık (a.s)'ın yanına gelen söz konusu kişinin aynısıdır.[16]

16-KUR'ÂN'LA TEHADDİ (MEYDAN OKUMA)

Hişam b. Hakem şöyle diyor:

İbn-i Ebi'l-Avca, Ebu Şakir Diysani, Abdulmelik Besri ve İbn-i Mukaffa, Kabe'nin yanında bir araya gelerek hacılarla alay ediyor ve Kur'ân'a dil uzatıyorlardı.

İbn-i Ebi'l-Avca dedi ki: “Gelin her birimiz Kur'ân'ın dörtte birini alıp, (onun gibi bir yazı getirerek) onun iddiasını çürütelim ve gelecek yıl aynı gün, aynı yerde buluşalım.”

Hişam'ın sözünün özeti şudur: "Ertesi yıl söz konusu şahıslar aynı yerde toplandılar ve hiçbirisi Kur'ân'dan bir tek ayeti bile nakz edemeyip kendi acizlik ve çaresizliklerini itiraf ve ikrar ettiler."

Hişam sözünün devamında şöyle diyor: "Bu sırada İmam Sadık (a.s) oradan geçiyordu ve onları görünce şu ayet-i kerimeyi okudu:

"De ki, cin ve insanların hepsi bir araya gelseler de bu Kur'ân'ın bir benzerini getiremezler, hepsi birbirinin yardımına koşsalar da."[17]

Onlar birbirine bakarak dediler ki: "Eğer İslam gerçek bir din ise, Muhammed (s.a.a)'ın hilafeti, Cafer b. Muhammed'den başkasına yetişmemiştir. Vallahi biz onu ne zaman gördüysek korkuya kapıldık ve O'nun heybetinden bedenimiz titredi."

Sonra acizliklerini itiraf ederek dağıldılar.[18]

17- VAKİFİYE FIRKASINDAN HABER

İbn-i Ebi Ya'fur diyor:

İmam Sadık (a.s)'ın hizmetindeydim. Oğlu Musa b. Cafer (a.s) içeri girince buyurdu:

"Bu, evlatlarımın en üstünü ve bana en sevgili olanıdır. Allah (c.c) bunun vesilesiyle Şiilerimizden bir kısmını imtihan edecek ve onlar doğru yoldan sapacaklar."

Sonra şöyle buyurdu:

"Şiilerimizden bir grup kimse de O'nun ölümünden dolayı sabırsızlık yaparak sapacaklar, O'nun ölmediğini iddia ederek O'ndan sonra gelecek İmamları inkar edecekler ve diğer Şiiler de bu sapık inançlarına davet edecekler."[19]

18- HZ. MEHDİ (A.S)'DAN HABER

Ebu Besir diyor:

İmam Sadık (a.s)'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Peygamberlerde görülen gaybet olayı aynen bizim Kâim'imizde de görülecektir."

Arzettim ki: "Ey Allah Resulü'nün oğlu! Sizin Kâim'iniz kimdir?"

Buyurdu: "Ebu Besir! O, oğlum Musa'nın beşinci göbekten oğludur. O, cariyeler hatunu bir hanımın çocuğudur. Bir gaybete çekilecek ki, batıl ehli O'nun varlığından şüpheyeye düşecekler.

Daha sonra Allah (c.c) O'nu zahir ederek yeryüzünün doğu ve batısını O'nun eliyle fethedecek, İsa b. Meryem (yeryüzüne) inecek, O'na iktida ederek arkasında namaz kılacak, yeryüzü sahibinin nuruyla aydınlanacak, yeryüzünde Allah'tan gayrisine ibadet edilen bir yer kalmayacak ve din tamamen müşrikler istemese de Allah'a ait olacak.”[20]

[1] - Rical-i Keşşi, s. 189, h. 332

[2] - Keşf'ul-Ğumme, c. 2, s. 190

[3] - Sefinet'ül-Bihar c. 2, s. 376, Fetame maddesi

[4] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 336

[5] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 475, h. 6, Hücet kitabı

[6] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 305. İbn-i Şehraşub da az bir farklılıkla Menakıb'da (c. 4, s. 239) nakletmiştir.

[7] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 334

[8] - Men La Yehzuruh'ul-Fakih, c. 2, s. 364, h. 3183

[9] - Müntehe'l-Amal, c. 2, s. 93

[10] - Ğaybet-i Şeyh Tusi, s. 38

[11] - Meani'l-Ahbar, s. 28, h. 5

[12] - Hicr: 75. ayet

[13] - Meani'l-Ahbar, s. 350

[14] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 380

[15] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 382

[16] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 415

[17] - İsra: 88

[18] - İhticac-ı Tabersi, c. 2, s. 377

[19] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 447

[20] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 345, h. 31

DOKUZUNCU

İMAM MUSA B. CAFER EL-KAZİM (A.S)’İN GAYBİ HABERLERİ

İMAM KAZİM (A.S)’İN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Musa.

Meşhur lakapları: Abd-u Salih, Kazım, Bab’ul-Hevaic.

Künyesi: Ebu’l-Hasan, Ebu İbrahim.

Baba ve anne adı: İmam Sadık (a.s), Hamide.

Doğum yeri ve tarihi: Hicretin 128. yılı Sefer ayının yedisinde, Pazar günü, Mekke ve Medine arasında bulunan “Ebva” köyünde dünyaya geldi.

İmamet süresi: Otuz beş yıl (148-183).

Döneminin gasıp halifeleri: Mensur Devaniki, Mehdi Abbasi, Hadi Abbasi ve Harun Reşid. İmametin 23 yıl iki ay ve 17 günü Harun’un hükümeti döneminde geçmiştir.

Şahadet yeri ve tarihi: Hicretin 183. yılı, Recep ayının 25. günü, 55 yaşında iken Harun Reşid’in emriyle onun Bağdat’taki zindanında şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Bağdat yakınlarındaki Kazimeyn beldesindedir.

İmam Kazım (a.s)’ın yaşam süreci iki döneme ayrılabilir:

1) İmamet öncesi dönem.

2) Nispeten uzun süren imamet dönemi.

İmam Kazım (a.s), zamanın tağutlarıyla sürekli büyük bir mücadele halindeydi. Basra ve Bağdat’ta birçok zindanlarda ömür geçirmiş, asla teslim olmamış ve aziz canını İslâm’a feda etmiştir.

1-ŞAHANE ELBİSE

İbn-i Senan şöyle diyor:

Bir gün Harun Reşit, ikram ve mükafatta bulunmak için, Ali b. Yaktin’e birtakım güzel elbiseler gönderdi. Onların arasında bir tane de çok şahane altın işlemeli bir elbise vardı.

Ali b. Yaktin, o elbiseleri humus olarak ayırdığı mallar ile birlikte Hz. Musa b. Cafer (a.s)'a gönderdi. O hediyeler İmam (a.s)'ın huzuruna takdim edildiğinde Hazret bütün para ve hediyeleri kabul etti.

Daha sonra ayrı bir şahıs ile o şahane elbiseyi, Ali b. Yaktin'e geri göndererek şöyle yazdı: "Bu elbiseyi iyi koru ve elden çıkarma. Zira bir gün ona ihtiyaç duyacaksın."

Ali b. Yaktin, Hazretin o elbiseyi kabul etmemesi konusunda şüphe içinde kaldı ve O'nun geri çevirimle sebebini anlayamamıştı. Ama İmam'ın emrine uyarak o elbiseyi güzel bir şekilde muhafaza etti.

Birkaç günden sonra Ali b. Yaktin, kölelerinden birine kızarak onu hizmetten uzaklaştırdı. O köle de Ali b. Yaktin'in, İmam Musa (a.s)'a olan yakınlığını ve belli zamanlarda ona para ve hediyeler gönderdiğini biliyordu.

Ali b. Yaktin'in bu tavrından çok rahatsız olan köle, fırsattan istifade ederek Harun Reşid'in yanına giderek kovculuk yapıp şöyle dedi: "Ali b. Yaktin, Musa b. Cafer'i İmam biliyor, her yıl malının humusunu ona gönderiyor ve filan gün halifenin kendisine hediye ettiği şahane altın işlemeli elbiseyi de ona göndermiştir."

Harun bu sözden çok sinirlenerek şöyle dedi: "Bu konuda inceleme yapmam gerekir. Durum dediğin gibi olursa, O'nu öldürteceğim. Harun hemen Ali b. Yaktin'i çağırttı ve kendisine hediye ettiği elbiseyi ne yaptığını sordu.

O da şöyle dedi: "Onu güzel koku sürerek özel bir sandığa bırakıp korumuşum; her gün sabah onu açıp teberrük için ona bakıyorum ve öpüp tekrar yerine bırakıyorum. Akşamleyin de aynı ameli yapıyorum."

Harun o elbiseyi hemen getirmesini emretti. Ali b. Yaktin kölelerinden birine, elbisenin yerini tarif ederek onu sandıkla birlikte getirmesini istedi.

Hizmetçi sandığı getirerek Harun'un önüne bıraktı. Harun sandığı açtığı anda, elbisenin güzel kokularla muattar olarak muhafaza edildiğini görünce, sinirleri yatıştı ve Ali b. Yaktin'e şöyle dedi:

"Şimdi sandığı önceki yerine geri çevir ve çabuk yanıma gel. Ben, senin hakkında kovculuk yapanların sözlerini artık kabul etmeyeceğim."

Sonra daha değerli hediyeler de Ali b. Yaktin'e verdi ve kovculuk yapan köleye de bin kırbaç vurulmasını emretti. Köleye beş yüz kırbaç vurduklarında, dayanamayarak öldü.[1]

2- ABDESTTE İHTİLAF

Muhammed b. Fazl şöyle diyor:

Dostlarımız arasında, ayağa mesh edildiğinde parmak uçlarından ka'beyn'e (topuklara) doğru mu, yoksa ka'beyn'den parmak uçlarına doğru mu çekileceği konusunda ihtilaf çıkmıştı. Ali b. Yaktin bu konuda İmam'a bir mektup yazdı ve cevap talebinde bulundu. Hazret cevabında şöyle yazdı:

"Yazmış olduğun ihtilaftan haberdar oldum. Bu konuda şöyle yapmalısın: Üç defa ağzını ve burnunu yıka, üç defa da yüzünü yıka ve suyu yüzündeki kılların arasına ulaştır, ellerini parmak uçlarından dirseklere kadar yıka, başının tümünü meshet, kulağının iç ve dışlarını da meshet, ayaklarını ka'beyn'e kadar üç kez yıka ve bu emirden tecavüz etme!".

Bu emir Ali b. Yaktin'e ulaştınca, Şia'nın abdest şekline tamamen ters düşen bu emre şaşırıldı. Ama kendi kendine; "Mevlamin böyle bir şeye emretmesi, bir şeyi bildiğinden dolayıdır. O halde O'nun emrine göre amel etmem gerekir" dedi. O tarihten itibaren bu emre uygun ve Şia'nın aksine abdest almaya başladı.

Birisi Harun'un yanında kovculuk yaparak şöyle dedi: "O Rafizi'dir ve seninle muhaliftir." Harun yakınlarından birine şöyle dedi: "Ali b. Yaktin hakkında defalarca bana bazı sözler söylemişler. Onun bizim yolumuza aykırı bir yol takındığını ve Rafizi mezhebine yönelik olduğunu demişler, fakat ben onda hiçbir hata görmemişim, onu defalarca sınamışım, ithamı kanıtlanacak bir şey onda görülmemiştir.

Senden isteğim, benim tarafımdan olduğunu fark etmeyecek bir şekilde gizlice onu imtihana tabi tutmandır. Eğer benim imtihan ettiğimi anlarsa, korkar ve biz de hedefimize ulaşamayız."

O şahıs şöyle dedi: "Şiiler abdest almada Sünnîlerle muhalefet ederler; bu konuda tembellik yaparak ayaklarını yıkamazlar. Eğer Ali b. Yaktin'i tanımak istiyorsan, abdest alırken onu izlemen yeterlidir."

Harun bu fikri beğendi. Bu konuşmadan bir müddet geçtikten sonra Harun Ali b. Yaktin'i evinde bir iş ile görevlendirdi. Harun bir gün namaz vakti, duvarın arkasında saklanarak onu gözetim altına aldı. Ali b. Yaktin su isteyip, İmam (a.s)'ın buyurduğu (yukarıda zikredildiği) gibi abdest alıp ayaklarını yıkadı.

Harun onun bu şekilde abdest aldığını görünce, elinde olmaksızın ortaya çıkarak; "Artık senin Rafizi olduğunu söyleyen herkes yalan söylüyor" dedi. Artık ondan sonra Harun ona karşı iyimser oldu.

Kısa bir zaman sonra İmam Musa b. Cafer (a.s)'dan Ali b. Yaktin'e şöyle bir mektup geldi:

"Bundan sonra Allah'ın buyurduğu gibi abdest al. Yani yüzünü, birinci defa farz, ikinci defa sünnet kastiyla yıka ve kollarını dirseklerden parmak uçlarına doğru

sıvazla, baş ve ayaklarını da ellerinin ıslaklığı ile meshet. Zira bundan sonra sana korku yoktur ve rahatsın.”[2]

3-FAHH[3] SAHİBİNİN ŞAHADET HABERİ

Abdullah b. Cafer’in kölesi, Abdullah b. Mufazzal şöyle naklediyor:

Fahh şehidi Hüseyin b. Ali b. Hasan b. Hasan b. Ali (a.s), ayaklanıp Medine’yi ele geçirdiğinde, Musa b. Cafer (a.s)’ı kendisine biat etmeye davet etti. Hazret onun yanına giderek şöyle buyurdu: “Amca oğlu! Amcan oğlunun, İmam Sadık (a.s)’a tahmil ettiğini, sen de bana tahmil etme.

Zira (açıklamasını) sevmediğim bir şey benden zuhur eder. Nitekim İmam Sadık (a.s)’dan da (açıklamasını) sevmediği bir şey zuhur etti...”

İmam (a.s) onunla vedalaşırken şöyle buyurdu: “Sen öldürüleceksin! O halde iyi savaş. Bu halk, imanlarını izhar eden dinsizlerdir; kalplerinde ise müşriktirler. İnna lillah ve inna ileyhi raciun. Siz akrabalarımın musibetinde Allah’tan ecir ve mükafat talep ediyorum.”

Daha sonra Hüseyin ayaklandı, o olaylar baş gösterdi ve O hazretin buyurduğu gibi hepsi öldürüldüler.[4]

4-İYİLİĞİN ÖMRÜ UZATMASI

Ebu Selt-i Herevi, İmam Rıza’dan naklediyor:

Hız. Musa b. Cafer (a.s), Ali b. Ebi Hamza’ya şöyle buyurdu: “Batıdan gelmiş olan biriyle karşılaşacaksın, benim hakkımda sana soru soracak. Sen de ki: “O, Hz. Sadık (a.s)’ın bize tanıttığı İmamdır.” Sana helal ve haramlardan sorduğunda da cevabını ver.”

“O adamın alameti nedir?” diye sorduğunda buyurdu ki: “Bünyesi güçlü, uzun boylu, ismi de Yakup b. Yezid’dir. O kendi kavminin büyüğü ve ileri gelenidir. Eğer beni görmek isterse, onu bana getir.”

Sonra Ali b. Ebi Hazma, o şahsı, İmamın buyurduğu şekilde gördü. Sonra şöyle diyor: “O benden, onu İmamın yanına götürmemi rica etti, ben de onu İmam (a.s)’ın yanına götürdüm. Hazret onu görünce şöyle buyurdu:

“Ey Yakup b. Yezid! Dün geldin ve filan yerde kardeşinle aranızda bir husumet oluştu ve birbirinize küfrettiniz. Bu (hareketler) benim ve babalarımın dininden değildir. Biz kimseye böyle bir şey yapmayı emretmeyiz.

Çok yakında ölüm aranızda ayrılık salacak, kardeşin bu seferde yakınlarına

ulaşmadan ölecek ve sen de yaptıklarından pişman olacaksın... Senin ömrün daha kısa idi, ama filan konakta halana bir iyilik yaptığından dolayı Allah Teala yirmi yıl ömrünü artırdı.”

Ali b. Ebi Hamza diyor: “Bir yıl sonra o adamı Mekke’de gördüm. Kardeşinin akraba ve yakınlarına yetişmeden öldüğünü ve yolda defnettiklerini söyledi.”[5]

5-İSHAK B. AMMAR’IN ÖLÜM HABERİ

İshak b. Ammar’dan şöyle dediğı rivayet edilmiştir:

İmam Kazım (a.s)’ın bir kişiye ölüm haberi verdiğini duydum. Kendi kendime: “Acaba İmam, Şiası olan bu adamın ne zaman öleceğini biliyor mu?!” diye düşünüyordum. Bir an İmam (a.s)’ın gazaplı biri gibi bana baktığını gördüm ve buyurdular:

“Ey İshak! Ruşeyd-i Hicri[6] mustazaflardan olduğı hâlde, ölüm ve belalar ilmine sahipti. İmamın böyle ilimlere sahip olması daha uygundur. Ey İshak! Ne istiyorsan yap. Zira senin ömrün de tamam olmuştur.

Sen iki yıldan fazla yaşamayacaksın, kardeşlerin ve ailen senden sonra dağılacaklar, birbirlerine hıyanet edecekler, düşmanlar ise onlara dokunacaklar.”[7]

6-İMAM (A.S) VE ŞAKİK

Hořnam b. Hatem-i Esem babalarından şöyle nakletti:

Şakik-i Belhi şöyle dedi: Hicretin 149. yılında hacca gidiyordum. Kadisiye’de konakladık. Cemaatın çokluğunu ve onların güzelliğini seyrederken güzel yüzlü, esmer, zayıf, elbiselerinin üzerine yünlü bir giysi giymiş, kendine bir parça bez sarmış, naleyn giymiş ve yalnız oturan bir genç gördüm. Kendi kendime:

“Bu genç sofulardandır, bu yolculukta halka yük olmak istiyor. Andolsun Allah’a gidip onu kınayacağım” dedim.

Ona doğru gittiğimi görünce buyurdu: “Ey Şakik!.” Sonra řu ayeti okudu: “Zandan çokça sakının; çünkü zannın bir kısmı gūnahtır.”[8]

Daha sonra beni bırakıp gitti. Kendi kendime; “Bu ilginç bir olaydır, o benim niyetimden haber verdi, beni adımla çağırđı, o mutlaka salih bir kuldur. O halde ona yetişmem ve rızasını elde etmem gerekir” deyip sūratle peşine düştüm ama ona yetişemedim ve gözümünden kayboldu.

Mekke yolunda “Vakia” denilen yere yetiştiğimizde o gencin namaza durduğunu,

bedeninin titrediğini ve gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. “Bu, o gencin kendisidir, ona doğru gidip rızayetini elde etmeliyim” dedim.

Namazını bitirene kadar bekledim, ona doğru gittiğini görünce buyurdu: “Ey Şakik! Şu ayeti oku: “Ben tövbe eden, inanan, salih amellerde bulunup da sonra doğru yola erişen kimseyi affediciyim.”[9]

Sonra yine beni bırakıp gitti. Dedim ki, bu genç Allah’ın yeryüzündeki velilerindendir. İki defa benim niyetimden haber verdi. “Zubale” denilen yere yettiğimizde, o genci elindeki bir meşkle (su kabıyla) kuyu başında durup su almak istediğini gördüm. Ama meşk elinden kuyuya düştü. Yüzünü göğe doğru kaldırıp şöyle dedi:

“Allah’ım susadığımda ve suya muhtaç olduğumda kanacağımsensin; aç olduğumda azığımsensin. İlahi bu meşkten başka bir şeyim yoktur, onu benden alma.”

Şakik diyor: “Vallahi kuyunun suyu yukarı doğru çıktı ve o elini uzatarak meşki alıp doldurdu, abdest aldı ve dört rekat namaz kıldı. Sonra da bir kum tepesine doğru gitti. O kumlardan biraz götürüp meşke döktü ve onu silkti. Yanına gidip selam verdim. Selamın cevabını verdi. Dedim ki: “Allah’ın size başışının fazlasından bana da ver.”

Buyurdu: “Ey Şakik! Allah’ın zahiri ve batını nimetleri daima bizim için vardır. Allah’a karşı iyimser ol.”

Daha sonra meşkini bana verdi, ben de ondan yedim, kavut ve şeker olduğunu gördüm. Vallahi ondan daha tatlı ve güzel kokulu bir şey yememiştim; hem yemekten, hem de sudan doydum.

Ondan sonra kaç gün yemek ve suya isteğim olmadı. Artık onu Mekke’ye kadar görmedim. Onu Mekke’de tekrar görünce yakınımdaki arkadaşlardan onun kim olduğunu sordum. Cevabımda; “O, Musa b. Cafer’dir” dediler.

Dedim ki: Ben bu acayip şeylerin başkasından görülebileceğinden hayret ediyordum.[10]

7-SAHİBİNİN RAZI OLMADIĞI MALIN GERİ ÇEVİRİLMESİ

Şuayb şöyle rivayet ediyor:

Musa b. Cafer (a.s)’a iki yüz dinar gönderdim. Bunun elli dinarını kızımdan rızası olmadan almıştım. Bu para İmam (a.s)’ın eline geçince, elli dinarını ayırarak geri gönderiyor ve köleme de şöyle buyuruyor: “Bunları geri götür. Zira sahibinin bunlara ihtiyacı vardır.”[11]

8-ALLAH'IN KÖTÜ ADAMIN HAKKINDAN GELMESİ

Ahmed b. Ömer-i Hallal şöyle diyor:

Ahres'in, İmam Musa b. Cafer (a.s)'a hakarete bulunduğunu duydum. Bir bıçak satın alıp kendi kendime; "Vallahi mescitten dışarı çıkar çıkmaz onu öldüreceğim" dedim. Birden İmam (a.s)'ın şu içerikte bir mektubu bana ulaştı:

"Benim hakkım hatırına Ahres'ten el çek. Zira, Allah onun hakkından gelir ve O bana yeter."

Ahres birkaç günden fazla yaşamayarak öldü.[12]

9-ALİ B. MUSA (A.S)'IN ŞAHADET HABERİ

Ali b. Abdullah diyor:

Musa b. Cafer (a.s)'ın evlatları, O'nun etrafında toplanmışlardı. Gençliğinin ilk yıllarında olan İmam Rıza (a.s) oradan geçiyordu. Hazret O'nu görünce buyurdular:

"Bu oğlum gurbet elde ölecek; kim O'nu, imamet ve velayetine inanarak bilinç üzere ziyaret ederse, Bedir şehitleri gibi olur (onların aldıkları mükafatı alır)."[13]

10-MUFAZZAL'IN ÖLÜM HABERİ

İsa b. Süleyman'dan şöyle dediği naklediliyor:

İmam Musa b. Cafer (a.s)'a; "Fedan olayım, dostunuz Mufazzal b. Ömer hasta idi, keşke onun hakkında dua etseydiniz" dedim.

Buyurdu: "Allah Mufazzal'a rahmet etsin, o rahatladı."

Ben arkadaşların yanına giderek; "Vallahi Mufazzal ölmüştür" dedim.

Daha sonra Kufe'ye gittim. O Hazretin haberinden üç gün önce ölmüş olduğunu öğrendim.[14]

11-ŞEYTANI KENDİNDEN UZAKLAŞTIR

Ebu Halid-i Zubali naklediyor:

İmam Musa b. Cafer (a.s)'ı ilk defa Mehdi Abbasi'nin yanına götürdüklerinde Zubale denilen yerde konakladı. Ben İmam (a.s)'la konuşurken benim üzgün olduğumu gördü.

Bunun sebebini sorduğunda, arzettim ki: "Neden üzgün olmayayım, oysa sizi bu

serkeş ve kibirli adamın yanına götürüyorlar ve ne olacağını da bilemiyorum.”

İmam (a.s) şöyle buyurdular: “Benim için korku yoktur. Filan ayın filan günü, ilk milin (mesafenin tayini için bırakılan nişane) yanına gel görüşelim.”

Ondan sonra ben artık gün ve ay saymaktan başka bir düşüncem yoktu. O gün yetişince, buluşma yerine varıp gün batımına kadar bekledim. O Hazretten bir haber olmayınca, şeytan vesvese etmeğe başladı; neredeyse O Hazretin sözünde şüpheyeye düşecektim.

Aniden Irak tarafından bir kafil karartısı göründü. Ona doğru gittim, O hazretin, deve sürüsü önünde bir katıra binmiş olduğunu gördüm. Sonra Hazret buyurdu: “Şüphe etme; şeytanı kendinden uzaklaştır. Sen şüpheyeye kapıldın.”

Arzettim: “Hamdolsun Allah’a ki, sizi onların elinden kurtardı.”

Buyurdular: “Yine onların damına düşeceğim, ondan sonra artık kurtuluş yoktur.”[15]

12-İMAM KAZİM (A.S)’A KARŞI SUİKAST

Abdullah, babasından naklen şöyle diyor:

Harun Reşit, İmam Musa b. Cafer (a.s)’a sinirlendi. Eline bir kılıç alıp, İmam (a.s)’ı cezalandırmak için O’nu çağırtdı. Elçi İmam (a.s)’a şöyle dedi: “Ey Eba Muhammed! Allah sana rahmet etsin, cezalanmaya hazırlan.”

İmam (a.s) cevabında şöyle buyurdu: “Dünya ve ahiretin sahibi benimle değil midir?! Allah’ın izniyle bugün bana asla bir zarar veremeyecek.”

Sonra şöyle diyor: İmam Kazım’ı Harun Raşid’in yanına götürdüler. Harun, İmamın ihtiramı için yerinden kalkarak O’nunla görüştü ve “Merhaba ey amca oğlu, ey kardeş ve nimetimin varisi!” dedi.

Sonra İmam (a.s)’ı kendi yerine oturttarak; “Esans kutusunu getirin” dedi. Sonra onu açıp kendi eliyle İmam (a.s)’a sürdü. Daha sonra iki kese dinar ve hediyeler getirmelerini emretti ve onları İmam (a.s)’ın evine gönderdi.

Fazl dedi ki: “Ey müminlerin emiri! O’nu cezalandırmak istiyordun, ikramda mı bulundun?!..”

Harun şöyle dedi: “Sen onu getirmeye gittiğinde, bir takım savaş aletleriyle sarayı çevreleyen bir grup gördüm. Onlar şöyle diyorlardı: “Eğer Allah Resulünün oğluna zarar verecek olursan, sarayını yere geçiririz, ama ona iyi davranırsan, seni kendi haline bırakıp geri döneriz.”

Sonra şöyle diyor: Hazretten; “Ne dedin de, Harun’un şerrinden uzak kaldın?” diye sordum.

Buyurdular ki: “Ceddim Ali b. Ebi Talib (a.s)’ın duasını okudum.”

Sonra duayı zikretti.[16]

13-ŞAHADETİNDEN HABER VERMESİ

Amr b. Vakıd şöyle diyor:

Harun, Musa b. Cafer (a.s)’ dan görülen faziletleri, Şiilerin O’nu İmam olarak kabul etmelerini ve gece gündüz gizlice O’nun yanına gidip gelmelerini duyunca gönlü daraldı, kendisini ve saltanatını tehlikede gördü.

Bundan dolayı O Hazreti zehirlemeği düşündü. Sonuçta bir miktar hurma istedi ve ondan birkaç tane yedi. Yirmi tane de bir tabağa koyarak onlardan zehirli bir ip geçirip hepsini zehirledi. Sonra hizmetçisine şöyle dedi:

“Bu tabağı Musa b. Cafer’e götür ve de ki: Müminlerin emiri bu hurmalardan yedi, çok sevmesine rağmen sizi kendisine tercih edip bunları kendi eliyle seçerek size gönderdi ve sizi kendi hakkına yemin verdirip bunların hepsini meyletmenizi istedi.”

Harun şunu da sözüne ekledi: “Ondan bir şeyi bırakmasına veya bir başkasına ikram etmesine izin verme.”

Hizmetçi hurmaları İmam (a.s)’ın yanına götürerek Harun’un mesajını ilettili. İmam (a.s) bir kürdan istedi ve sonra hurmaları alıp yemeğe başladı. Bu sırada Harun’un, altın ve mücevherlerle süslü ve çok sevdiği köpeği gelerek Hazretin karşısında durdu.

Hazret zehirli bir hurmayı kürdanla götürüp köpeğin önüne attı. Köpek de hurmayı yer yemez yere düşüp havlamağa başladı. Zehrin şiddetiyle içi parçalandı. İmam (a.s) sonra hurmaların geri kalanını yedi ve hizmetçi tabağı Harun’a geri götürdü.

Harun “Hepsini yedi mi?” diye sorunca, hizmetçi; “Evet” dedi.

Harun: “O’nu ne halde gördün?” dedi.

Hizmetçi: “Onda anormal bir durum görmedim” dedi.

Harun, köpeğin bedeninin parçalandığı haberini alınca, çok mustarip oldu ve bu olayı çok büyük telakki ederek hizmetçiyi izhar etti. Sonra bir kılıçla deri bir sofranın da getirilmesini emretti. Hizmetçiye: “Ya zehirli hurma olayını söyle veya ölüme hazır ol” dedi.

Hizmetçi cevaben şöyle dedi: “Ey müminlerin emiri! Hurmayı Musa b. Cafer’in yanına götürdüm, selamınızı ilettim ve karşısında durdum. O bir kürdan istedi, ben de O’na verdim.

O kürdanı hurmalara tek tek saplayarak yiyordu. O sırada köpek içeri girdi ve Musa b. Cafer (a.s) de kürdanı bir hurmaya saplayarak köpeğin önüne attı ve geri kalan hurmaları da kendisi yedi. İşte olay bundan ibarettir.”

Harun dedi: “Musa b. Cafer’den bir yarar görmediğimiz gibi, hurmaları, zehiri ve köpeğimizi de elden verdik. Ona hiçbir hile kar etmiyor.”

Bu olaydan sonra İmam Kazım (a.s), vefatına üç gün kala vekili Musayyib’i istedi ve buyurdu:

“Bu gece atam Resulullah (s.a.a)’in şehrine gideceğim. Babamdan bana geçen imametlik ahdini oğlum Ali Rıza’ya teslim etmeğe ve onu yerime geçirmeye ve gerekli şeyleri ona söylemeğe gidiyorum.”

Musayyib arzetti: “Kapıları nasıl açıp kapatmamı emrediyorsunuz, oysa zindanın kapılarını benimle birlikte bekçiler koruyor?”

İmam (a.s) buyurdu: “Ey Musayyib! Senin, Allah ve bizim hakkımızdaki inancın zayıflamış mı?”

“Hayır serverim!” diye cevap verince buyurdu: “Öyleyse sakın ol.”

Allah’ın beni güçlü kılması için duasını istedim; o da dua etti. Sonra buyurdu:

“Ben Asif’in okuduğu “İsm-i A’zam” duasını okuyacağım. O, nasıl o dua ile Belkis’in tahtını bir anda Hz. Süleyman’ın yanında hazır ettiyse, Allah da beni Medine’de oğlum Ali (Rıza) ile bir araya getirecektir.”

Musayyib diyor: O Hazret kalkarak bir dua okudu, derken namaz yerinde olmadığını gördüm. Bir müddet sonra döndü ve zinciri kendi eliyle ayağına geçirdi. Ben de yakinimi artıran bu nimete karşı şükretmek için secdeye kapandım.

İmam (a.s) buyurdu: “Ey Musayyib! Kalk ve bil ki, ben üçüncü gün dünyadan ayrılacağım.”

Ben ağlayınca buyurdular: “Ağlama, benden sonra oğlum Ali (a.s) sizin İmamınızdır. Onun velayetine sarıl; onunla olduğun müddetçe asla sapmazsın.”

Ben de “Allah’a şükürler olsun” dedim. Üçüncü günün gecesi beni tekrar istedi ve buyurdu:

“Söylediğim gibi ben dünyadan ayrılacağım, bir şerbet isteyip içtiğimde,

bedenimin şiştiğini, karnımın büyüdüğünü ve rengimin değiştiğini görür görmez, o tağuta (Harun'a) haber ver. Bende bu haleti gördüğünde, sakın kimseye bir şey söyleme, ama vefat ettikten sonra söyleyebilirsin."

Musayyib diyor: Ben beklemeğe başladım. İmam şerbet istedi, sonra da beni çağırdı ve buyurdu:

"Ey Musayyib! Bu aşağılık adam (Sindi b. Şahik) bana gusül verip, kefenleyeceğini zannediyor, ama bu kesinlikle ameli olmayacak. Beni, Kureyş mezarlığına götürecekler.

Beni toprağa verin; kabrin üzeri dört açık parmakdan yüksek olmasın ve kabrimin toprağından teberrük için almayın. Zira bizden her hangi birimizin kabrinin toprağını yemek, ceddin Hüseyin (a.s) hariç haramdır. Ama O'nun türbeti Şia ve dostlarımız için şifa kılınmıştır."

Daha sonra İmam (a.s)'a çok benzer bir şahısın O hazretin yanında durduğunu gördüm. Ben İmam Rıza'yı çocukluğunda görmüştüm, O'ndan sormak istediğimde İmam: "Musayyib! Ben seni nehy etmedim mi?" diye seslendi.

O Hazret dünyadan göçünceye kadar sabrettim ve yanımdaki şahıs da kayboldu. O zaman Harun'a haber verdim. Sindi b. Şahik ile geldiler. Vallahi kendi gözlerimle gördüm ki onlar İmam'a gusül verdiklerini zannediyorlardı. Oysa elleri O Hazretin bedenine yetişmiyordu; O'na kafur sürdüklerini ve O'nu kefenlediklerini zannediyorlardı.

Halbuki O'na bir iş yapmadıklarını görüyordum. O şahsı (İmam Rıza'yı) gördüm ki, O'na gusül veriyor, hanut (kafur dökme) ve kefenleme işlerini yerine getiriyor ve onlara yardım ediyor gibi görünüyordu, ama onlar onu tanımıyorlardı. Bu işten kurtulduktan sonra bana şöyle buyurdu:

"Ey Musayyib! Eğer O'nun hakkında şüphe ettiysen benim hakkımda şüphe etme. Ben babamdan sonra senin İmamın ve Allah'ın yeryüzündeki halifesi ve hüccetiyim. Ey Musayyib! Benim durumum Hz. Yusuf'un durumu gibidir ve bunlar da O hazretin kardeşleri gibidirler ki, onun karşısına geldiklerinde o hazret onları tanıdı ama onlar onu tanıyamadılar."

Daha sonra İmam'ın cenazesini götürüp Kureyş kabristanlığında defnettiler ve kabri, buyurduğundan fazla yükseltmediler. Ama sonradan kabri yükseltip üzerinde kubbe yaptılar.[17]

14- HZ. MEHDİ (A.S)'DAN HABER

Yunis b. Abdurrahman şöyle diyor:

H. Musa b. Cafer (a.s)’dan; “Kâim siz misiniz?” diye sorduğumda şöyle buyurdular:

“Ben de hak üzere kıyam edenim, fakat yeryüzünü zulümle dolduktan sonra adalet ile dolduracak olan Kâim benim beşinci göbekten olan oğlumdur. Onun, canından korktuğundan dolayı uzun bir gaybeti olacak, bu dönemde bazı gruplar dinden çıkacaklar, bazıları da payidar kalacaklar.”

Daha sonra buyurdu:

“Ne mutlu bizim Şiilerimize. Onlar Kâim’in gaybeti döneminde bizim velayetimize sarılırlar, dostlukta ve düşmanlarımızdan yüz çevirmekte sabit kalırlar. Onlar bizdendirler ve biz de onlardanız.

Onlar bizim imametimize razıdırlar ve biz de onların şiiğine. O halde ne mutlu onlara. Allah’a andolsun ki, onlar kıyamet günü bizimle birlikte aynı derecede olacaklar.”[18]

[1] - İrşad-ı Müfid, s. 569; Keşf’ul-Ğumme, Erbili, c. 2, s. 224; Fusul’ul-Mühimme, Sebbağ, s. 136

[2] - İrşad-ı Müfid, c. 571; Keşf’ul-Ğumme, Erbili, c. 2 s. 225

[3] - Fahh; Mekke’nin bir fersah uzaklığında ve batı kesiminde olan bir vadi ve mahallenin ismidir. İşte orada Hüseyin b. Ali (Fahh sahibi) Abbasi hükümeti aleyhine ayaklanıp yarenleriyle şahadete erişmişlerdir.

O, Kerbela vakiasından bir asır geçtikten sonra kendi kanıyla Şia aleminde derin bir etki bırakan İslam alimlerinin seyitlerinden biridir. (M.)

[4] - İsbat’ul-Hudat, c. 5, s. 540

[5] - İsbat’ul-Hudat, c. 5, s. 540

[6] - Ruşeyd-i Hicri, İmam Ali (a.s)’ın yarenlerinden biri idi. Ruşeyd, herkesin ölümü ve başına gelecek musibetleri biliyordu. Bu rivayet, Mes’udi’nin “İsbat’ul-Vasiyyet”inde, s. 367’de nakledilmiştir.

[7] - İsbat’ul-Vasiyye, Mes’udi, s. 367

[8] - Hucurat: 12

[9] - Tâhâ: 82

[10] - Keşf’ul-Ğumme, Erbili, c. 2, s. 213

[11] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 569

[12] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 546

[13] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 550

[14] - Rical-i Keşşî, s. 329, h. 579

[15] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 502

[16] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 510

[17] - İsbat'ul-Hudat, c. 5, s. 514

[18] - Kemal'ud-Din ve Temam'un-Nimet, c. 1, s. 361, h. 5

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler
HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

ONUNCU BÖLÜM

HZ. ALİ B. MUSA ER-RIZA (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM RIZA (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Ali (a.s).

Meşhur lakabı: Rıza.

Künyesi: Ebu'l-Hasan.

Baba ve anne adı: Hz. Musa (a.s) – Nemce.

Doğum yeri ve tarihi: Hicretin 148. yılı, Zilkade ayının 11'de Medine'de dünyaya geldi.

İmamet dönemi: Yirmi yıl (183 – 203).

Döneminin gasıp halifeleri: Harun Reşit, Emin, Memun-i Abbasi.

Şahadet tarihi: Hicretin 203. yılı, Sefer ayının sonunda, 55 yaşında şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: İran'ın Meşhed şehrinde.

İmam Rıza (a.s)'ın hayat süresini ikiye taksim etmek mümkündür:

1) İmametten önceki dönem (148 - 183)

2) İmamet dönemi. Üç yıl Horasan'da geçen bu dönem, Hazretin siyasi yaşamında en hassas dönemdir.

1-DİNLERİN EN ÜSTÜNÜNE HİDAYET

Abdullah b. Muğayre şöyle diyor:

Ben Vâkıf[1] idim, hacca gittim, Mekke'ye vardığımda bir şey kafama takıldı. Kabe ile Hacer'ül-Esved arasında Mültezim denilen yere yapışıp Allah'a sığınarak arzettim ki: "Allah'ım! Sen benim murat ve maksadımı biliyorsun. Beni mezhepler ve dinlerden en üstün olanına hidayet et."

Bu arada kalbime Hz. Rıza (a.s)'ın hizmetine gitmek fikri ilham oldu. Medine'ye giderek O hazretin kapısını çaldım. Hizmetçiye dedim ki: "Efendine, Irak ehlinden bir kişinin kapıda beklediğini söyle."

Bu esnada İmam (a.s)'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Ey Abdullah b. Muğayre! İçeri gel."

İçeri girdiğimde beni görünce buyurdular:

"Allah-u Teala duanı kabul buyurdu ve seni kendi dinine hidayet etti."

Arzettim ki: "Şehadet ediyorum ki, sen Allah'ın yaratıklarına olan hüccet ve emisisin."[2]

2-FAZL-I ZÜ'R-RİYASETEYN'İN KATLEDİLME HABERİ

Ali b. İbrahim, Yasir'den şöyle naklediyor:

"Bir gece İmam Rıza (a.s) bize şöyle buyurdu: "Bu gece nazil olacak şeyin şerrinden Allah'a sığınıyoruz, deyin."

Biz de sabaha kadar bu sözü tekrar ettik. O hazret sabah namazını kıldıktan sonra buyurdular: "Damın üzerine çık, bak gör bir ses duyuyor musun?"

Dama çıktığımda ağlama ve feryat sesleri duydum. Bu arada Me'mun, kendi evi ile İmam (a.s)'ın evi arasında bulunan kapıdan İmam (a.s)'ın yanına gelerek şöyle dedi: "Benim serverim! Allah Fazl'ın musibetinde size mükafat versin.

O dünyadan göçtü. Hamama girdiği sırada bir grup kılıçlarla üzerine saldırarak onu öldürdüler. Onlardan üç kişi yakalandı; onlardan biri de halasının oğlu Fazl-ı Zül-Kalemeyn idi."

Ordu, komutanlar ve Fazl'ın akrabaları Me'mun'un kapısında toplanarak; "O (Me'mun) Fazl'ı gafil avlayarak öldürdü ve biz onun kanını talep ediyoruz"

diyorlardı.

Ateş getirip kapıyı yakmak istediklerinde Me'mun İmam'a şöyle dedi: "Serverim! Uygun görüyorsanız, dışarı çıkarak halkı dağıtın."

İmam (a.s) ata bindi, bana da aynısını emrettiler. Birlikte dışarı çıktığımızda halkın toplandığını gördük. İmam (a.s) eliyle dağılın, dağılın, diye işaret etti. Allah'a andolsun ki, halk öğle dağıldı ki, birbirlerini çiğniyorlardı.

İmam (a.s) kime işaret ediyorduyorsa, koşa koşa orayı terk ediyordu.[3]

3-İMAM RIZA (A.S)'İ ZİYARET ETMENİN SEVABI

Hasan b. Ali b. Fezail şöyle diyor:

Horasan ehlinden bir kişi İmam Rıza (a.s)'a, Peygamber-i Erkem (s.a.a)'i rüyada gördüğünü ve Hazretin şöyle buyurduğunu söyledi:

"Benim bedenimin bir parçasını sizin toprağınızda defnedip, onu size emanet ettiklerinde ve yıldızım sizin toprağınızda gurup ettiğinde ne halde olacaksınız?"

İmam Rıza (a.s) buyurdu:

"Sizin toprağınızda gömülecek, Peygamber'in bedeninin bir parçası ve O'nun emanet ve yıldızı olan benim. Bilin ki, kim beni ziyaret eder ve Allah'ın farz kıldığı üzere benim hak ve itaatimi tanırorsa, kıyamet günü ben ve atalarım onun şefaâtçisi oluruz."[4]

4-TUS, CENNET BAHÇELERİNDEN BİR BAHÇEDİR

Fezail şöyle diyor:

Hiz. Rıza (a.s) şöyle buyurdular:

"Horasan'da bir parça yer var. Bir gün gelecek ki, meleklerin gidiş ve geliş yeri olacak. Kıyamete kadar onlardan bir grup gökten inecek, diğer bir grup ise göğe yükselecekler."

Arzetteler ki: "Ey Allah Resulünün oğlu! Burası yerin hangi parçasıdır?"

Buyurdular: "Tus (Meşhed) yeridir. Allah'a andolsun ki, burası cennet bahçelerinden bir bahçedir. Kim beni bu yerde ziyaret ederse, Peygamber (s.a.a)'i ziyaret eden kimse gibi olur.

Allah-u Tebarek ve Teala, ona bin tane kabul görmüş hac ve umre sevabı yazar; ben ve atalarım kıyamet günü onun şefaâtçisi oluruz."[5]

5- ÖLENİN DİRİLMESİ, AĞLAYANIN İSE ÖLMESİ

Muhammed b. Davud şöyle naklediyor:

Kardeşimle birlikte İmam Rıza (a.s)'ın hizmetindeydik. Biri gelip Muhammed b. Cafer'in çenesini bağladıklarını (artık ölmek üzere olduğunu) söyledi. Biz İmam (a.s) ile onun yanına gittik.

İshak ve diğer oğullarının ve bütün Ebu Talip Oğullarının ağladıklarını gördük. Hazret onun baş ucunda oturarak yüzüne bakıp tebessüm etti. Meclistekiler bu tavrı İmam'a yakıştırmadılar. Bazıları "İmam kendi amcasına alaycasına gülüyordu" dediler.

Hazret kalkıp namaz için mescide gittiğinde, arzettim ki: "Kurbanın olayım! Siz tebessüm ettiğinizde, meclistekilerden, sizin hakkınızda hoş olmayan sözler duydum."

İmam (a.s) buyurdu ki: "Ben İshak'ın ağlamasına şaşırdım; çünkü o, Muhammed'den daha önce ölecek ve o ona ağlayacaktır."

Bir müddet geçtikten sonra Muhammed'in iyileştiğini İshak'ın ise öldüğünü gördüm.[6]

6-REYYAN B. SALT

Muammer b. Hallad diyor:

Reyyan b. Salt -ki Fazl b. Sehl onu Horasan'ın bazı ilçelerine göndermişti- bana şöyle dedi:

"İmam Rıza (a.s)'dan, hizmetine varıp selam vermem için bana izin almanızı istiyorum ve elbiselerinden birini bana giydirmesini ve kendi adına bastırılan paralardan da bana bağışta bulunmasını arzu ediyorum."

Ben İmam (a.s)'ın yanına vardığımda, ben bir şey söylemeden Hazret şöyle buyurdular: "Reyyan b. Salt, yanımıza gelerek bizden elbise ve para almak istiyor, ona izin ver gelsin."

Ben de izin verdim. Reyyan içeri girip selam verdi. İmam (a.s) da iki elbise ile kendi paralarından otuz dirhem ona bağışta bulundular.[7]

7-ME'MUN'UN NETİCESİZ KOMPLOSU

Hersemet b. A'yan şöyle diyor:

Me'mun'un evinde, İmam Rıza (a.s)'ın öldüğüne dair gerçek dışı bir şayia çıkarıldı.

Ben, Me'mun'un kapısını çalıp, O hazretin hizmetine varmak için izin istedim. - İmam'ın yanına varmak için Me'mun'un evinden geçmek gerekiyordu.

- Me'mun'un Subeyh isimli hizmetçisi (aynı zamanda İmam'ın dostlarındandı) dışarı çıkarak dedi ki: "Ey Herseme! Me'mun dün akşam, gecenin ilk yarısında hizmetçilerinden otuz kişiyi topladı. Girdiğimizde mumların çokluğundan ortalık gündüz gibi olmuştu. Zehirle bilenmiş keskin kılıçlar önündeydi ve bizden başka kimse de orada yoktu.

Sonra bizleri tek tek çağırıp her birimizden ahit ve söz alarak dedi ki: "Bu ahdinize vefalı kalmalısınız; bu ahit gereği verdiğim emri uygulamalısınız ve onda kusur yapmamalısınız."

Biz de onun emrinden çıkmayacağımıza dair yemin ettik. Daha sonra şöyle dedi: "Her biriniz şu kılıçlardan birini alın, İmam Rıza'nın odasına girin, hangi halde olursa olsun (ister ayakta, ister oturmuş, ister yatmış olsun) O'nunla konuşmadan kılıçları üzerine indirin ve onu parça parça edin.

Yerdeki sergi ile bedenini sarıp kılıçlarınızı da onunla temizleyin ve gelin. Yaptığınız bu amel ve koruyacağınız bu sır karşılığında, her birinize o bin dirhemlik olan on kese ve verimi iyi olan on tarla vereceğim ve yaşadığım sürece benden yararlanacaksınız."

Biz de kılıçları alıp odaya girdik. O hazret uzanmıştı, el ve gözünü hareket ettirerek bir şeyler söylüyordu, ama biz anlayamıyorduk. Köleler kılıçlarla ona hamle ettiler, ben de kılıcı bırakıp O hazrete bakıyordum.

Sanki onların hamle edeceğini bildiğinden elbisesinin altından kılıcın işlemeyeceği bir şey giymişti. O Hazretin bedenini bir sergiye bırakıp onu dürdükten sonra Me'mun'un yanına gittiler.

Me'mun; "Ne yaptınız?" diye sordu.

Cevabında; "Emrettiğini uyguladık" dediler.

Me'mun; "Artık (bu olay hakkında) bir şey söylemeyin" dedi.

Sabah ortalık aydınlanınca Me'mun, güya İmam'ın vefatından haberdar olup üzülmüş bir görüntü içerisinde başı ve yakası açık bir şekilde evden dışarı çıktı. Daha sonra kalkıp, olayın nasıl olduğunu görmek için ayak yalın gitti.

Ben de onun önünde gidiyordum. Odasının önüne yetiştğinde ağır bir ses duydu. Korkarak şöyle dedi: "Odada kim var?"

"Ey müminlerin emiri, bilmiyoruz" dedik.

Me'mun: "Zikir sesi geliyor" dedi.

Ben; "Bir kişi Hz. Rıza'nın mihrabında oturup namaz kılıyor, zikir ediyor" dedim.

Me'mun titreyerek şöyle dedi: "Beni aldattınız! Allah size lanet etsin."

Daha sonra bana dönerek dedi ki: "Subeyh! Sen O'nu tanıyorsun, bak gör namaz kılan kimdir?"

Ben odaya doğru giderken Me'mun geri döndü. Kapıya vardığımda İmam (a.s) "Subeyh!" diye seslendi. Ben de "Lebbeyk ey mevlam!" dedim ve yere kapandım.

Buyurdular: "Kalk! Allah sana merhamet etsin. Bu zalimler Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar; ama Allah, kafirler istemese de nurunu tamamlayacaktır."

Sonra Me'mun'un yanına döndüğümde, yüzünün simsiyah olduğunu gördüm.

Me'mun; "Subeyh! Ne haber?" diye sordu.

Cevabında; "Ey müminlerin emiri! Allah'a andolsun ki, (İmam Rıza) kendi odasında oturmuştu; beni çağırdı ve şöyle böyle dedi" dedim.

Me'mun elbisesinin düğmelerini bağladı, kapıları kapatmalarını emretti ve şöyle dedi: "Deyin ki, O bayılmıştı, ama şimdi kendine geldi."

Herseme diyor: "Allah'a çok şükrettim, sonra İmam (a.s)'ın huzuruna vardım. Beni görünce şöyle buyurdular: "Ey Herseme! Subeyh'in sana söylediklerini, Allah'ın, kalplerini bizim velayetimiz ve dostluğumuzla imtihan ettiği kimseler hariç başkalarına söyleme."

Ben de; "Gözüm üstüne" dedim.

Sonra şöyle buyurdular: "Ey Herseme! Allah'a andolsun ki, bunların hileleri, Allah'ın emrinin zamanı gelmedikçe bize bir zarar vermez.[8]

8-KUM ŞİALARI VE İMAM RIZA (A.S)'IN ZİYARETİ

Ebu Selt-i Herevî şöyle diyor:

İmam Rıza (a.s)'ın hizmetinde olduğum bir sırada, Kum ehlinde bir grup gelerek O Hazrete selam verdiler. İmam (a.s) cevap verdikten sonra onları yanında oturttu ve hal hatır sorduktan sonra şöyle buyurdu:

"Sizler gerçekten bizim şiilerimizsiniz. Bir zaman gelecek ki, Tus (Meşhed) şehrinde benim kabrimi ziyaret edeceksiniz. Kim gusledip de beni ziyaret ederse,

annesinden doğduğu gün gibi günahlardan arınmış olur.”[9]

9-ŞAHADET HABERİ

Ebu Selt-i Herevî şöyle diyor:

İmam Rıza (a.s)’ın hizmetinde bulunduğum bir sırada şöyle buyurdular: “Ey Eba Salt! Git, Harun’un kabrinin bulunduğu kubbenin dört tarafından toprak getir.”

Gidip o toprakları getirdiğimde kapı tarafından aldığım toprağı istedi. Onu verdiğimde alıp koklayarak attı ve buyurdu: “Bu toprağı aldığın tarafta benim için bir mezar kazacaklar; kazarken bir taş bulunacak, eğer Horasan’ın bütün kazmalarını getirselersene yine de kazılmaz.”

Daha sonra ayak ve baş tarafının toprağı hakkında da aynı şeyleri söyledi. Sonra buyurdu:

“Benim kabrimden getirdiğin toprağı ver.Orada benim için mezar kazdıklarında onlara de ki: Kabri yedi karış aşağı doğru kazsınlar ve ortasını çukurlaştırsınlar.

Eğer lahd kazmak istiyorlarsa, de ki, Lahdı iki zıra bir karış yapsınlar. Zira Allah istediğı kadar genişletir. Böyle yaptıklarında kabrin baş tarafında bir rutubet göreceksin.

O zaman sana öğreteceğim sözü söyle. Onu söyleyince su taşıp lahdı dolduracak ve küçük balıklar göreceksin. Sana verdiğim bu parça ekmeğı ufalayıp onlara ver yesinler. Bittiğinde büyük bir balık ortaya çıkıp onları yutacak; ögle ki onlardan bir şey kalmayacak ve sonra o da yok olacak.

İşte o zaman elini ona bırak ve sana söyleyeceğim sözü söyle. O sözü söyler söylemez su tamamen çekilecek. Bu işi, Me’mun’dan başkasının yanında yapma.”

Daha sonra buyurdu:

“Ey Eba Salt! Yarın bu facirin (Me’mun’un) yanına gideceğim. Eğer başı açık dışarı çıkarsam, istediğin her şeyi sor, cevabını veririm. Ama eğer başım örtülü olarak çıkarsam benimle konuşma...”

Ebu Salt sözünün devamında şöyle diyor:

Her şey İmam (a.s)’ın dediğı şekilde gerçekleşti. Me’mun kabrin baş tarafındaki rutubeti, balıkları vs. şeyleri görünce şöyle dedi: “İmam Rıza (a.s) hayatı döneminde daima bir takım şeyleri bize gösteriyordu, vefatından sonra da bir takım ilginç şeyleri gösterdi.”[10]

10-VEŞŞA’NIN VAKİFİLİK İNANCINDAN DÖNMESİ

Hasan b. Ali el-Veşşâ şöyle diyor:

İmam Rıza (a.s)'ın imametine inanmadan önce, babalarından ve diğerlerinden rivayet edilen birçok meseleleri yazarak bir kitapta topladım. O kitabı elbisemin içine koyarak O hazretin evine doğru hareket ettim.

O hazretin işinde tahkik yapmak ve O'nu denemek istiyordum. Onunla yalnız görüşmek ve kitabı kendisine sunmak niyetindeydim. Bir grup adam O'nun kapısında oturmuşlardı.

Ben de "İçeri girmek için nasıl izin alabilirim?" diye düşünüyordum. Bu esnada bir hizmetçi elinde bir kağıt olduğu halde dışarı çıkarak şöyle dedi: "Hanginiz Hasan b. Ali el-Veşşâ b. Nebet-i İlyas-i Bağdadi'siniz?"

Ben kalkarak: "Hasan b. Ali el-Veşşâ benim; ne işiniz var?" diye sordum.

Dedi ki: "Efendim bu kağıdı size vermemi emretti."

Kağıdı alıp bir kenara giderek onu okudum. Allah'a andolsun ki, aklımdan geçen bütün soruların cevabını yazmıştı. O zaman O'nun imametine iman edip, Vakıfîlik inancından döndüm.[11]

11-KABRİNİN HARUN'UN KABRİ YANINDA OLMASINDAN HABER VERMESİ

Hamza b. Cafer el-Ercani şöyle diyor:

Harun, Mescid'ul-Haram'ın bir kapısından, İmam Rıza (a.s) ise diğer kapısından dışarı çıktılar. Bu esnada İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Vatan ne kadar uzak, mülakat ise ne kadar yakın! Tus! Tus! Tus! Ey Tus! Çok yakında bizim ikimizi bir araya getireceksin."[12]

12-EY İBN-İ CEHM ALDANMA!

Ali b. Muhammed b. Cehm diyor:

Me'mun, zahirde enbiyanın masumiyetiyle çelişkili olan ayetlerle ilgili bir takım sorular sordu. İmam Rıza (a.s) da en iyi şekilde cevap verdi.

Ali b. Muhammed şöyle diyor:

Me'mun, namaz için kalktığında, Muhammed b. Cafer'in elinden tutarak: "Kardeşin oğlunu nasıl gördün?" diye sordu.

O cevabında şöyle dedi: "O bilgin birisidir; herhangi bir kişinin yanına ilim öğrenmek için gidip geldiğini görmedim."

Me'mun da şöyle dedi: "Kardeşin oğlu, Peygamber (s.a.a)'ın Ehlibeyti'ndendir. Peygamber (s.a.a) onların hakkında şöyle buyurmuştur: "İtretimin iyileri ve neslimin temizleri, çocuklukta halkın en akıllıları, büyüklük çağlarında ise onların en bilginleridirler."

Ali b. Muhammed ekliyor:

Ertesi gün Hazretin yanına vararak Me'mun'la Muhammed b. Cafer'in sözlerini O'na anlattım. İmam (a.s) gülerek buyurdular: "Ey İbn-i Cehm! Me'mun'un bu sözlerine aldanma. Zira o, çok yakında beni hileyle öldürecek ve Allah da benim intikamımı ondan alacaktır."[13]

13-Dİ'BİL-İ HUZAI'NİN ŞİİRİNİ TAMAMLAMASI

Ebu Selt-i Herevi diyor:

Di'bil-i Huzaî, Merv'de İmam Rıza (a.s)'ın hizmetine yetişerek şöyle dedi: "Ey Allah Resulünün oğlu! Sizin hakkınızda bir kaside yazdım, sizden önce kimseye okumamaya karar aldım." İmam (a.s) okumasını istedi ve o da okumaya başladı:

"O evler, Kur'ân ayetlerinin tedris edildiği yerlerdi,

(Ama şimdi) Kur'ân tilaveti ve sesinden bir haber yok.

İlahi vahyin iniş yerleri idi,

Ama şimdi ibadet ve hidayetten boş kalıp viraneye dönüşmüşler."

Di'bil şiirinin devamında şu mısrayı okuyor:

"(Zehra'nın evladından) Temiz nefisliye ait bir kabir Bağdat'tadır,

Allah onu, cennetin odalarında sakın kılmayı üstlenmiştir."

Di'bil bu mısrayı okuyunca İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Kasideni kamil etmek için iki beyit de ben ekleyeyim mi?"

Di'bil arzetti: "Evet, ey Resulullah'ın oğlu!"

İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Tus'da bir mezar vardır, musibeti ne de büyüktür!

Kâimimiz kıyam ettiğinde, gam ve kederi bizlerden giderecektir."

Di'bil arzetti: "Ey Allah Resulünün oğlu! Tus'daki bu kabir kimindir?"

İmam (a.s) cevabında şöyle buyurdu:

"Benim kabrimdir. Çok geçmeden Tus şehri Şiilerimin git gel yeri ve ziyaret mekanı olacaktır. Kim beni Tus'da ziyaret ederse, kıyamet günü bağışlanır ve makamımda benimle birlikte olur."[14]

14-İMAMIN BÜTÜN DİLLERİ BİLMESİ, GEÇMİŞ VE GELECEKTEN HABERDAR OMASI

Kutb-u Ravendi şöyle naklediyor:

Bir adam İmam Rıza (a.s)'a arzetti ki: Muhammed b. Fazl, sizin, Allah'ın nazil ettiği her şeyi ve her dili bildiğinizi söylüyor?"

İmam (a.s; "Doğru söylemiştir" buyurdu.

Arzetti: "O halde emin olmak için sizi diller hususunda imtihan etmek istiyorum."

Ravi diyor ki, İmam (a.s) Rumca, Hintçe, Türkçe ve Farsça konuştular ve her birine kendi diliyle cevap verdi. Hepsİ İmamın, kendilerinden daha fasih konuştuklarını itiraf ettiler.

Ravi şöyle diyor: Sonra İmam (a.s), İbn-i Hizab'a bakarak buyurdu: "Eğer sana; şu yakınlarda akrabalarından birinin kanına bulaşacaksın dersem, kabul eder misin?"

İbn-i Hizab; "Hayır! Zira Allah'tan başka kimse gaybı bilemez" dedi.

İmam (a.s) buyurdu: "Allah buyurmuyor mu ki: "Gaybı bilir ve kimseye gaybını bildirmez ancak elçileri (peygamberleri) içinde razı olduğu kimseler hariç."[15] Peygamber Allah'ın razı olduğu kimsedir ve biz de O'nun varisleriyiz.

Allah O'nu gaipten istediğine muttali kıldı. Bizler geçmişin ve kıyamete kadar geleceğın ilmine sahibiz. Sana haber verdiğim şey, beş güne kadar gerçekleşecektir. Eğer gerçekleşmezse, ben yalancıyım.

Eğer gerçekleşirse, o zaman bil ki, sen Allah ve Resulünü reddetmişsin. Diğer bir nişane de şu ki, sen kör olacaksın; bu da birkaç gün sonra vaki olacaktır. Diğer bir alamet de şu ki, yalan yere yemin ettiğinden dolayı abraş hastalığına yakalanacaksın."

Muhammed b. Fazl diyor ki: "Allah'a andolsun ki, bu belaların hepsi o adamın başına geldi."

Daha sonra şöyle diyor: "İmam (a.s), Hristiyan ve Yahudi alimlerinden bir grup toplayıp Tevrat, İncil ve Zebur'dan onlara deliller getirdi.

Öğle vakti olduğunda onlara buyurdu: “Şimdi namaz kılacağım, daha sonra da Medine valisi ile -verdiğim söz üzere- mektubun cevabını yazmak için Medine’ye gideceğim. Yarın sabah İnşallah buradayım.”

İmam (a.s) namaz kıldıktan sonra gitti ve ertesi gün meclisine döndü. Meclise hizmetçi bir Rum kızı getirdiler. Hazret onunla kendi diliyle konuştu. Hristiyan alimi ise onları dinliyordu...

Ravi sonra şöyle diyor: İmam (a.s) sonra bir Sindiyle (Çinliyle) Çince konuştu ve o da İslam dinini kabul etti...

Ravi daha sonra şöyle diyor: Konuşma sona erdikten sonra, mecliste bulunanlardan biri şöyle dedi: Muhammed b. Fazl, “Sizi Horasan’a götürecektir!” diyor.

İmam (a.s); “Evet, ihtiram ve tazim ile götürecektir” buyurdu.

Muhammed b. Fazl diyor: O grup, Hazretin imametine şahadette bulundular. Hazret geceyi bizim yanımızda geçirdi, sabahleyin ise onlarla vedalaştı. Bana bir takım siparişlerden sonra gitti, biz de onunla gittik.

Köyün ortalarına yettiğinde yolun kenarına çıkıp dört rekat namaz kıldı ve bana buyurdu: “Ey Muhammed! Seni Allah’a ismarlıyorum artık dön.”

Sonra gözümü kapatıp açmamı emretti. Gözlerimi açtığımda, Basra’da evimin kapısının önünde olduğumu gördüm.[16]

15-HZ. PEYGAMBER (S.A.A)’İN KILICI

Muhammed b. Fazl şöyle diyor:

İmam Rıza (a.s)’ın yanına vararak bir şeyler sordum. Peygamber-i Ekrem (s.a.a)’ın kılıcı hakkında da soru sormak istiyordum, ama unuttum. Daha sonra dışarı çıkıp Hüseyin b. Beşşar’ın evine gittim. O sırada Hazretin hizmetçisi şu içerikte bir mektup getirdi:

“Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla. Ben babamın mesabesinde ve O’nun varisiyim. Peygamber (s.a.a)’ın yanında olan kılıç şimdi benim yanımdadır.”[17]

16- HAVARİÇTEN BİR KİŞİ

Muhammed b. Zübeyd-i Razi şöyle diyor:

İmam Rıza (a.s)’ın veliahtlığından sonra, yanında olduğum bir sırada, Haricilerden biri, gömleğinin kolunda zehirli bir bıçak saklamış olduğu halde içeri girdi.

Gelirken dostlarına demiş ki: “Vallahi şimdi, kendisini Peygamber’in oğlu ve varisi diye tanıtan, sonra da şu zalimin (Memun’un) veliahtlığını kabul eden bu adamın (İmam Rıza (a.s)) yanına gidiyorum, eğer ikna edici bir delili olursa hiç, aksi takdirde halkı ondan rahatlatacağım.”

O adam gelerek izin alıp içeri girdi. Hazret buyurdu: “Bir şartla soruna cevap veririm, acaba bu şarta vefa edecek misin?”

“Nedir?” diye sordu.

Buyurdular: “Cevabım ikna edici olursa, gömleğinin kolunda sakladığını kırıp atacaksın.”

Harici adam, İmam (a.s)’ın bu sözünden şaşkınlığa uğradı ve sonra bıçağı çıkarıp kırdı.[18]

17-İMAM MEHDİ (A.S)’DAN HABER

Reyyan b. Salt diyor:

İmam (a.s)’a; “Sahib’ul-Emr (Mehdi) siz misiniz?” diye sordum.

Buyurdular ki:

“Ben, emir (imamet) sahibiyim, ama ahir zamanda gelecek olan ve zulümden sonra cihanı adaletle dolduracak olan Sahib’ul-emr ben değilim; bedenimdeki olan bu zaaf ve güçsüzlükle ben nasıl O (Mehdi) olabilirim?

Halbuki Kâim (Mehdi), zuhur ettiğinde, yaş açısından ihtiyar, ama genç yüzlüdür. Öylesine güçlüdür ki, yeryüzündeki en güçlü ağaca el atacak olursa, onu kökünden sökebilir. Eğer iki dağ arasında seslenirse, dağların taşları parçalanır. Musa (a.s)’ın asası, Süleyman (a.s)’ın yüzüğü O’nun yanında olacaktır.

O benim dördüncü göbekten oğlumdur. Allah O’nu, istediği zamana kadar gayıp perdesi arkasında saklı tutacak, daha sonra açığa çıkaracak ve yeryüzünü zulüm ve fesatla dolduğu gibi adaletle dolduracaktır.”[19]

[1] - Vakıfî: Yedi imama inanıp, İmam Musa b. Cafer’de kalan ve imametin O’nda bittiğini ve O’nun Kâim (Mehdi) olduğunu kabul eden fırkaya denir.

[2] - İsbat’ul-Hudat c. 6, s. 34

[3] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 490

[4] - Men la Yehzuruh’ul-Fakih, c. 2, s. 365, h. 3191

[5] - Men L Yehzuruh'ul-Fakih, c. 2, s. 366, h. 2193

[6] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 62

[7] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 64

[8] - Uyun-u Ahbar'ir-Rıza, c. 2, s. 224

[9] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 98

[10] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 93

[11] - Uyun-u Ahbar'ir-Rıza, c. 2, s. 228

[12] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 76

[13] - Uyun-u Ahbar'ir-Rıza, c. 2, s. 195, b. 15

[14] - Kemal'ud-Din, c. 2, s. 373

[15] - Cin: 26-27

[16] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 129

[17] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 135

[18] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 136

[19] - Kemal'ud-Din, c. 1, s. 376, h. 7

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İMAM MUHAMMED B. ALİ EL-CEVAD (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM MUHAMMED TAKİ (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Muhammed.

Meşhur lakapları: Cevad, Taki.

Künyesi: Ebu Cafer.

Baba ve ana adı: Ali Rıza (a.s) - Hayzeran.

Doğum yeri ve tarihi: Hicretin 195. yılı, Recep ayının onunda Medine'de doğmuştur.

İmamet dönemi: On yedi yıl (203-220).

Dönemindeki gasıp halifeler: Me'mun, Mu'tasım (Abbasî halifelerinin 7. ve 8'cisi).

Şahadet tarihi ve yeri: Hicretin 220. yılı, Zilkade ayının sonunda, Mu'tasım'ın komplosu ve kendi hanımı (Memun'un kızı) Ümmü Fazl'ın eliyle 25 yaşında Bağdat'ta şahadete erişti.

Merkat-i şerifi: Irak'ın Kazimeyn şehrinde.

İmam Cevad (a.s)'ın hayat dönemi, iki bölümde özetlenebilir:

1) İmamet öncesi yedi yıllık dönem.

2) On yedi yıllık imamet dönemi.

1-İMAM KİMDİR?

Yahya b. Eksem şöyle diyor:

İmam Cevad (a.s)'a dedim: "Vallahi senden bazı sorular sormak istiyorum ama utanıyorum." İmam (a.s) buyurdu: "Sen sormadan sana haber vereyim. Sen, İmam kimdir? diye sormak istiyorsun."

Arzettim: "Allah'a andolsun ki, evet."

Hazret buyurdu: "İmam benim."

Ben bir alamet ve nişane göstermesini istedim. O, elindeki asasına işaret etti ve asa konuşarak; "Benim sahibim bu zamanın İmamıdır ve O, Allah'ın yeryüzündeki hüccetidir" dedi.[1]

2-MEMUN'LA İMAM CEVAD (A.S) ARASINDA GEÇEN SORU VE CEVAP

Şeyh Bahai, Şia ve Ehl-i Sünnet'en naklen şöyle diyor:

Bir gün Me'mun hilafet merkebine binmiş ava gidiyordu. Bağdat sokaklarına haber ulaşınca sokaklarda oynayan çocuklar yolun kenarlarına kaçtılar. İmam Cevad (a.s) bir tarafa kaçmadı.

Me'mun O Hazrete yetiştiğinde; "Neden diğer çocuklarla bir kenara kaçmadın?" diye sordu. Hazret cevabında şöyle buyurdu:

"Yol dar değil ki sana yol vermek için kenara çekileyim. Hilafet hizmetinde bir suçumda yok ki, ondan dolayı korkup kaçayım. Senin de suçsuz kimseyi cezalandıracağını sanmıyorum."

Me'mun, O Hazretin suret ve siretine, sözdeki fesahatine akıl erdiremeyip, oradan ayrıldı. Şehrin dışına çıktıklarında şahinini bir kuşu yakalamak üzere bıraktı ve şahin bir müddet gözlerden kaybolduktan sonra, ağzında küçük bir balıkla döndü.

Me'mun bu olaya çok şaşırdı, sonra o balığı eline alarak şehre döndüğünde, aynı sokakta aynı manzara ile karşılaştı. İmam Cevad (a.s), yine kendi yerinde duruyordu.

Me'mun, imamın karşısına dikilip, balığı elinde saklayarak; "Elimde ne var?" diye sordu.

İmam (a.s) buyurdular: "Bulut (veya rüzgar) deryadan su aldığında, küçük bir balığı da kendisiyle götürdü, balık düştüğünde, saltanat şahini onu havada avlamış ve sultan da şimdi o balıkla nübüvvet ve risalet ailesini imtihan ediyor."

Me'mun bu sözü duyunca, şaşırarak; "Sen kimsin?" diye sordu.

Hazret buyurdu: "Ben Muhammed b. Ali b. Musa'yım."

Me'mun, O'nun İmam Cevad (a.s) olduğunu anlayınca, atından inip onu bir kenara çekti, başından öptü ve ona karşı tevazu gösterdi. Bir müddet sonra da kızı Ümmü Fazl'ı ona nikahladı.

İmam Cevad (a.s) o zaman on veya on bir yaşlarında idi. Bu soru-cevap Hz. İmam Rıza (a.s)'ın vefatından sonra gerçekleşmiştir.[2]

3-ÜMM'ÜL-HASAN'IN ÖLÜM HABERİ

Hamran b. Muhammed Eş'ari rivayet ediyor:

İmam Cevad (a.s)'ın huzuruna müşerref oldum. Hacetlerim yerine gelince arzettim ki, Hasan'ın annesinin size selamı vardı ve kendisine kefen yapması için elbiselerinizden kendisine merhamet buyurmanızı rica etti.

İmam (a.s) buyurdular: "Artık ihtiyacı yok."

Ben İmam (a.s)'ın sözünden bir şey anlamadım. Fakat döndüğümde o hanımın on üç gün önce vefat ettiğini öğrendim.[3]

4-İSİMSİZ MEKTUPLAR

Davud b. Kasım Caferi şöyle diyor:

Üç tane isimsiz mektup ile İmam Cevad (a.s)'ın huzuruna vardım. Mektuplar birbirine karıştığı için ben üzgündüm. İmam (a.s) (benim üzgün olduğumu görünce) şöyle buyurdu: "Bu, Ziyad b. Şebib'in mektubudur."

Sonra diğerk birini götürerek; “Bu da filanın mektubudur” buyurdu.

Ben şaşkınlığa uğradım, İmam (a.s) bana bakarak güldüler.[4]

5-BİZİM KÂİM’İMİZ MEHDİ (A.F)’DİR

Abdulazim Hasanî şöyle rivayet ediyor:

Kâim’in, Mehdi’nin kendisi olup olmadığını sormak için İmam Cevad (a.s)’ın yanına vardım. Hazret, soru sormadan buyurdular:

“Ey Ebu’l-Kasım! Bizim Kâimimiz Mehdi’nin kendisidir. O öyle biridir ki, gaybeti döneminde intizarını çekmek ve zuhuru zamanında da itaatinde bulunmak farzdır. O benim üçüncü göbekten oğlumdur.

Hz. Muhammed (s.a.a)’i peygamberliğe meb’us eden ve bizi de imamete seçen Allah’a andolsun ki, Allah Teala, dünyanın ömründen bir gün kalmış olsa bile, Kâim (a.f)’in zuhuru için o günü uzatır.

O yeryüzünü zulümle dolduğu gibi adaletle dolduracaktır. Allah (c.c) bir gecede O’nun işini ıslah edecek ve kıyamının ön hazırlığını sağlayacaktır. Nitekim Kelimullah Musa (a.s)’ın işini ıslah etti.

Zira Musa (a.s) (ailesiyle Beyt’ul-Mukaddes’e doğru gittiğinde uzaktan bir ateş gördü, ailesine ateş getirmesi için ona doğru gitti, ama döndüğünde peygamber olarak döndü.”

Sonra buyurdular: “Şiilerimizin en üstün ameli, intizar-ı fereç (kurtuluşu beklemek) tir.”[5]

6-ŞAHADET HABERİ

İsmail b. Mehran şöyle diyor:

İmam Cevad (a.s), iki defa Medine’den Bağdat’a gitti. Birinci seferinde Hazrete arzettim ki: “Bu seferinizde sizin için endişeliyim, sizden sonra imamet emri kimledir?”

Hazret tebessüm ederek buyurdular: “Düşündüğün gaybet dönemi bu yıl değil.”

İkinci defa O’nu Mu’tasım’ın yanına götürdüklerinde, yanına giderek arzettim ki: “Kurbanınız olayım! Siz gidiyorsunuz, sizden sonra imamet emri kimledir?”

Hazret o kadar ağladı ki, mübarek sakalı ıslandı. Sonra bana bakarak buyurdular: “Bu seferde benim için endişelenmelisiniz. İmamet emri, benden sonra oğlum Ali ile dir.”[6]

7- ÖMRÜNÜN SON YILI

Muhammed b. Ferec naklediyor:

İmam Cevad (a.s) bana şöyle yazdı:

“Humuslarınızı bana gönderin ki, ben bu yıl hariç artık sizden humus almayacağım.”

İmam Cevad (a.s) aynı yıl şahadete erişerek dünyadan göçtüler. [7]

8-ALLAH’IN HÜCCETİ

Zeydî mezhebinden olan Kasım b. Abdurrahman şöyle diyor:

Bağdat’a gitmiştim, bir gün halkın koşuştuklarını, yüksek yer ve damların üzerine çıktıklarını gördüm. Ne haber? diye sordum. “İbn’ur-Rıza (İmam Cevad)’dır” dediler.

Vallahi onu göreceğim dedim. Bir katıra bindiği halde geldiğini görünce dedim ki; “Allah Şiileri kendi rahmetinden uzak etsin! Allah’ın bu çocuğa itaati farz kıldığını söylüyorlar.”

Hazret bana teveccüh ederek buyurdular:

“Ey Kasım b. Abdurrahman! “Dediler ki: Bizden biri olan bir beşere mi uyacağız? Bu durumda gerçekten bir sapıklık ve çılgınlık içinde kalmış oluruz.”[8]

Kendi kendime; “Vallahi O bir sihirbazdır” dedim. Yine İmam bana dönüp buyurdular: “Zikir (vahy) içimizden ona mı bırakıldı? Hayır, o, çok yalan söyleyen ve kendini beğenmiş bir şımarıktır.”[9]

Bu icaz karşısında inancımдан döndüm, O’nun, Allah’ın kullarına hücceti olduğuna şahadet ettim ve imametine inandım.[10]

9-EBU YEZİD-İ BESTAMİ İLE MULAKAT

Hafız Ebu Naim “Hilyet’ul-Evliya” kitabında şöyle yazıyor:

Ebu Yezid-i Bestami şöyle dedi: Mekke ziyareti için Bestam’dan hareket edip Şam’dan geçtim. Dimeşk’in “Ğavta” ilçesinin köylerinden bir köye vardığımda, dört yaşlarındaki bir çocuğun bir tepede oturup toprakla oynadığını gördüm.

Kendi kendime; “Bu çocuktur, selam versem cevap vermeyecek, selam vermesem de bir vacibi terk etmiş olacağım” dedim.

Sonunda selam vermeye karar verip selam verdim. Başını kaldırarak şöyle dedi:

“Gökleri yükseltip yeri yayan Allah’a andolsun ki, selamın cevabı vacip olmasaydı cevabını vermeyecektim. Zira beni, yaşımdan küçük olduğundan dolayı tahkir edip şanıma küçümsedin. Aleykes-selam ve rahmetullahi ve berekatuh.”

Sonra; “Allah doğru buyurmuştur: “Size selam verildiği zaman daha güzel bir şekilde cevap verin” deyip sustu.

Ben ayetin devamını okuyarak; “Veya aynıyla karşılık verin”[11] dedim.

Dedi ki: “Bu (şekil cevap vermek) senin gibi kusurlu kişilerin işidir.”

Onun bu cevabından anladım ki, O, Allah tarafından te’yid olunan kutuplardan biridir.

Dedi: “Ey Ebu Yezid! Niçin Bestam’dan Şam’a geldin?”

Allah’ın evinin ziyaretine gitmek istiyorum, dedim...

Sonra kalkarak; “Abdestin var mı?” diye sordu.

Cevabında; “Hayır” dedim.

O; “Benimle gel” dedi.

Onunla on adım kadar gidip birden Fırat’tan daha büyük bir nehir gördüm. Oturup güzelce abdest aldı, ben de aynısını yaptım. Oradan geçen bir kafil görüne, onlardan birinin yanına giderek nehrin adını sordum. Cevaben; “Ceyhan nehridir” dedi.

Daha sonra; “Kalk!” dedi. Ben de kalkıp yirmi adım kadar onunla yürüdüm. Fırat ve Ceyhan’dan daha büyük bir nehre vardık. Bana; “Otur” dedi ve kendisi gitti.

Merkeplerle oradan geçen bir gruba; “Burası neredir?” diye sordum.

Cevabımda; “Nil nehridir. Buradan Mısır’a bir fersah veya daha az bir mesafe kalmıştır” dediler.

Az sonra gelerek; “Kalk, gitmeliyiz” dedi.

Kalkıp yirmi adım kadar daha onunla gittim. Gurup vakti büyük hurmalıkların olduğu bir yere varıp oturduk. Sonra kalkarak; “Gidelim” dedi.

Biraz peşi sıra gittim, birden Kâ’be’de olduğumuzu gördüm... Kâ’be’nin kapısını açan adamdan; “Bu adam kimdir?” diye sordum.

Cevaben; “Bu benim mevlam İmam Cevad (a.s)’dır” dedi.

Dedim: “Allah risaletini nerede karar kılacağını daha iyi biliyor.”[12]

10- İMAM HADİ (A.S)’IN İMAMET HABERİ

Hayranî, babasından şöyle naklediyor:

İmam Cevad (a.s) zindanda iken bir kimseyi bana gönderdi. O, Ahmed b. Muhammed b. İsa’nın yanında şöyle dedi: “Mevla’nın selamı var, buyurdular ki:

“Ben (yakında) dünyadan gideceğim, benden sonra imamet işi oğlum Ali (Hadi)’ye intikal edecektir. Benden sonra, O’nun sizin üzerinizdeki hakkı, babamdan sonra benim sizin üzerinizdeki hakkım gibidir.”[13]

11-HÜSEYİN MEKKARİ’NİN KALBİNDEN HABER VERMESİ

Hüseyin Mekkari şöyle diyor:

İmam Cevad (a.s) Bağdat’ta, Me’mun’un yanında o celal ve azamet içerisinde bulunduğu sırada O’nun yanına vardım ve kendi kendime; “Bu adam, buradaki durumunu bırakıp artık vatanına dönmez” dedim.

Hazret önce başını yere dikti, sonra başını kaldırarak yüzü sararmış olduğu bir halde şöyle buyurdular:

“Ey Hüseyin! Ceddin Peygamber (s.a.a)’in haremindedir olup da kuru arpa ekmeği ile ezilmiş tuz yemem, benim için senin gördüğün durumdan daha sevimlidir.”[14]

12-İSHAK’IN OĞLUNDAN HABER

Şelmeğani diyor:

Hac mevsiminde İshak b. İsmail, hac amelleriyle meşgul iken, halkın imtihan ve soru sormak için İmam Cevad (a.s)’a doğru gittiklerini görüyor. İshak’ın kendisi şöyle diyor:

“Ben bir kağıda on soru yazmıştım, o zaman hanımım da hamile idi. Kendi kendime; “Eğer O Hazret sorularıma cevap verirse, Allah’ın bana bir oğlan çocuğu vermesi için dua etmesini isteyeceğim” dedim.

Halk sorularını sorduktan sonra kalkıp o kağıttaki soruları sormak istediğimde, Hazret bana bakarak buyurdular:

“Ey Ebu Yakup! (İshak’ın künyesi) Oğlunun adını Ahmed koy.”

Bir müddet sonra oğlum oldu, ben de adını Ahmed koydum.[15]

[1] - Münteh'el-Amal, c. 2, s. 225

[2] - Miftah'ul-Felah, s. 274

[3] - İsbat'ul-Vasiyye, Mes'udi, s. 424

[4] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 173

[5] - Kemal'ud-Din, c. 2, s. 377

[6] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 323

[7] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 183

[8] - Kamer: 24

[9] - Kamer: 25

[10] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 191

[11] - Nisa: 86

[12] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 205

[13] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 324

[14] - İsbat'ul-Hudat, c. 6 s. 184

[15] - Müntehe'l-Amal, c. 2, s. 122

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

ON İKİNCİ BÖLÜM

HZ. ALİ B. MUHAMMED EL-HADİ (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM ALİ NAKİ (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Ali (a.s).

Meşhur lakapları: Hadi, Nakî.

Künyesi: Ebu'l-Hasan.

Baba ve anne adı: İmam Muhammed Takî, Semane Hatun.

Doğum yeri ve tarihi: Hicretin 212. yılı Zilhicce ayının 15. günü Medine’de doğdu.

İmamet dönemi: Otuz üç yıl (220-254)

Zamanının gasıp halifeleri: Mutasım, Vasık, Mütevekkil, Muntasır, Mustain, Mu’tez.

Şahadet yeri ve tarihi: Hicretin 254. yılı, Recep ayının 3. günü 42 yaşında, Abbasî halifesi Mu’tez’in emri ve Mutemed-i Abbasi’nin eliyle şahadete erişti.

Mezar-i şerifi: Irak’ın Samerra kentindedir.

İmam Cevad (a.s)’ın hayat dönemini üçe taksim etmek mümkündür:

1) İmamet öncesi dönem (212 - 220).

2) Mütevekkil’den önceki halifeler zamanındaki imamet dönemi.

3) Mütevekkil ve ondan sonraki halifelerin on dört yıllık hilafetleri zamanındaki imamet dönemi.

1-VASIK’IN ÖLÜM HABERİ

Hayran Esbati şöyle diyor:

Medine’de Hz. Hadi (a.s)’ın hizmetine yetiştiğimde buyurdu: “Vasık’tan (zamanın halifesi) ne haber?”

Arzettim: “En son gördüğümde salim idi, on gün önce onu gördüm.”

Buyurdular: “Medineliler onun öldüğünü söylüyorlar.”

Umum adına söylemesinden, sözün kendisine ait olduğunu anladım. Sonra buyurdular: “Cafer (Mütevekkil) ne yapıyordu?”

Onun zindanda çok kötü bir durumda olduğunu söyledim.

Buyurdular: “Vasık’tan sonra saltanata gelecek olan odur.”

Sonra; “Zeyyat (Vasık’ın veziri) ne yapıyordu?” diye sordu.

Arzettim: “Kurbanın olayım, halk onunladır, emir onun emridir.”

Buyurdular: “Bu makam onun için uğursuzdur.”

Sonra sustu ve az sonra buyurdu:

“Allah’ın takdir ve hükmü mutlaka cari olacaktır. Ey Hayran! Vasık öldü, Mütevekkil onun yerine geçti, İbn-i Zeyyat öldürüldü.”

“Ne zaman?” dedim.

Buyurdular ki: “Sen ayrıldıktan altı gün sonra.”[1]

2-MUHAMMED B. FEREC’İN ESARETİ VE ÖZGÜRLÜĞÜ

Muhammed b. Ferec şöyle diyor:

İmam Hadi (a.s) bana şöyle yazdı: “İşlerini toparla ve ihtiyatlı davran.”

Ben emre uygun hareket ediyordum, ama bu emrin sebebini bilemiyordum. Bir gün bir memur gelerek beni zincirle bağlayıp Mısır’dan dışarı çıkardı ve mallarımın hepsine el koyuldu.

Sekiz yıl zindanda kaldıktan sonra, Hazretten şu içerikte bir mektup bana geldi: “Bağdat’ın batı tarafında mesken edinme.”

Ben kendi kendime; “Hayret! Zindanda olan birine bu sözü yazması şaşırtıcıdır!”

Çok geçmeden elhamdülillah özgürlüğe kavuştum.[2]

3-İMAM HADİ (A.S)’IN KARDEŞİ MUSA

Yakup b. Yesar şöyle rivayet ediyor:

Mütevekkil şöyle diyordu: “Yazıklar olsun size! İbn’ur-Rıza (İmam Hadi -a.s-) beni aciz etti. Ne benimle şarap içmeye hazır oluyor, ne şarap meclisimde oturuyor, ne de onu bu işe mecbur etmeye fırsat bulabiliyorum.”

Dediler: “Eğer onu bu işe mecbur etmeye fırsat bulamıyorsan, O’nun yerine kardeşi Musa’yı getir; o hem şarap içiyor, hem çalışıyor, hem de yeyip içip eğleniyor. Onu getirmeleri için peşi sıra adam gönder.

Durumu halka farklı göster ve bu İbn’ur-Rıza’dır söyle.”

Bir mektup yazarak onu ihtiram ve tazim ile getirdiler; Beni Haşim, ordu komutanları ve halk onu karşıladılar. Maksatları, o yetiştiğinde ona mülk bağışlamaları, ona güzel bir kız vermeleri, çalgıcı cariye ve şarap sunanları onun yanına göndermeleri, ona ihsan ve bağışta bulunmaları ve bizzat kendisi ziyaretine gitmesi için ona çok güzel bir ev tahsis etmeleri idi.

Musa şehre girerken, İmam Hadi (a.s), (misafirlerin karşılandığı) Vasıf köprüsünde onunla görüştü, ona selam verdi, hakkını eda etti. Sonra buyurdu: “Bu şahıs

(Mütevekkil) senin ihtiramını yok etmek, makamını düşürmek ve seni rüsva etmek için davet etmiştir. Sakın şarap içmeği kabul etme!..”

Musa dedi: “Eğer beni bu iş için istemişse, o zaman ne yapabilirim?”

İmam (a.s) buyurdu: “Kendi makamını düşürme, böyle bir şeyi yapma. Zira o senin saygınlığını yok etmek istiyor.”

Musa, İmam (a.s)’ın sözlerini kabul etmeyince, Hazret şöyle buyurdu: “Şunu iyi bil ki, onun göz önünde bulundurduğu, senin onunla asla bir araya gelmeyeceğiniz bir meclistir.”

Durum İmam (a.s)’ın buyurduğu gibi oldu. Zira Musa üç yıl orada kaldı ve her gün sabah onun sarayının kapısına gidiyordu. Bir gün; “Sarhoştur yarın gel” diyorlardı. Diğer gün gittiğinde;

“İlaç içmiştir” yarın gel; başka bir gün gittiğinde; “İşi vardır” başka bir zaman gel” diyorlardı. Böylece üç yıl geçti, sonunda Mütevekkil öldü ve o ikisi öyle bir mecliste bir araya gelemediler.[3]

4-CAFER-İ KEZZAB’DAN HABER

İbn-i Şebane diyor:

Cafer-i Kezzab (İmam Hasan Askeri’nin kardeşi) doğduğunda, Hz. Hadi (a.s)’ın evindeydim. Herkes onun dünyaya gelmesinden sevinçliydim. Babası İmam Hadi’nin yanına gittiğimde onu sevinçli görmedim.

Arzettim ki: “Serverim! Neden sizi sevinçli görmüyorum?”

Buyurdular: “Onun doğumunu önemseme. Zira, yakında büyük bir topluluğu saptıracaktır.”[4]

5-HZ. KÂİM (A.F)’İN ANNESİ

Bişr b. Süleyman (köle taciri), Hz. Mehdi (a.s)’ın annesinin alınma olayını şöyle anlatır:

Hz. Hadi (a.s) bana buyurdular: “Sizler biz Ehlibeytin itimat ettiği kimselersiniz. Ben, seni seçiyorum, bir faziletle şerefendiriyorum, onun vesilesiyle sevgide diğer Şiilerden öne geçeceksin, seni bir sırdan haberdar edeceğim ve seni bir cariyeye satın almak için göndereceğim.”

Daha sonra Rumca güzel bir mektup yazdı, mühürledi ve içinde iki yüz yirmi dinar bulunan bir kese vererek buyurdu:

“Bunu al, Bağdat’a git. Filan gün Fırat nehrinin kenarında bulun. Esirleri taşıyan gemi geldiğinde cariyeler dışarı çıkacaklar. Beni Abbas büyüklerinin vekilleri ve bir grup Irak gençleri onların etrafını saracaklar.

Bu durumu gördüğünde, “Ömr b. Yezit” adlı köle tacirini uzaktan gözaltında bulundur. O, kaba ipek elbiseli bir cariyeyi satışa çıkardığında, onun, yabancıların ona bakmasına ve köle satıcısının ona dokunmasına mani olduğunu göreceksin.

Köle taciri onu vuracak, o ise Rum kadınlarının şivesiyle; “Örtünün kalkmasından Allah’a sığınırım” diye feryat edecek.

Alıcılardan biri; “Ben onu üç yüz dinara satın alıyorum, onun iffeti benim rağbetimi arttırdı” diyecek. Ama cariyeye Arapça şöyle diyecek: “Eğer Süleyman b. Davud’un şekline girip onun tahtına otursan da sana rağbetim yoktur, malını boşuna elden çıkarma.”

Köle taciri; “O halde çare nedir? Sen satılmalısın” diyecek. O cevabında diyecek ki: “Neden acele ediyorsun? Öyle bir alıcı bul ki, kalbim onun emanet ve diyanetinden emin olsun.”

Bu sırada sen yaklaşarak de ki: “Benim bazı eşraftan Rumca yazılan ve kendisini tarif eden bir mektubum var, bu mektubu ona ver okusun, sahibinin onda yazılan özelliklerini gözden geçirsin, gönlüne göre olup beğenirse, benim ondan taraf onu almaya vekaletim var.”

Bişr diyor: İmam (a.s)’ın bu konudaki bütün emirlerine amel ettim. Cariye mektubu okuduktan sonra Ömer b. Yezid’e; “Beni bu mektubun sahibine satabilirsin” dedi.

Bişr diyor: “Hazretin bana verdiği para ile onu satın aldım ve onunla Bağdat’a döndüm. Cariye rahat edemiyordu, O Hazretin mektubunu çıkararak öpüp gözleri üzerine koyuyordu. Onun bu hareketini görünce; “Sahibini tanımadığın bir mektubu mu öpüyorsun?” dedim.

Cevaben şöyle dedi: “Ey Peygamber evladının makamını tanımakta aciz ve güçsüz olan...”

Sonra gördüğü acayip rüyayı anlattı. Daha sonra onu Samerra’ya götürdüm. Hz. Hadi (a.s)’ın hizmetine yetiştik.

Buyurdular: “İslam’ı aziz ve Hristiyanlığı zelil eden Allah, Ehlibeytin şerefini sana nasıl gösterdi?”

Arzetti: “Ey Allah Resulünün oğlu! Benden daha iyi bildiğin bir şeyi sana nasıl tarif edebilirim?”

İmam (a.s): “Sana ikramda bulunmak istiyorum; ya on bin dirhem veya ebedi bir şeref olan bir müjdeyle; hangisini istersin?”

Arzetti: “Elbette şerefi.”

Buyurdu: “Seni doğu ve batıya malik olacak, yeryüzünü zulümle dolduktan sonra adaletle dolduracak olan bir evlatla müjdeliyorum.”

Arzetti: “Bu çocuk kimdir?”

Buyurdular: “Peygamber-i Ekrem (s.a.a), filan gece ve filan yıl, seni kimden istedi?”

Arzetti: “Mesih İsa (a.s) ve onun vasisinden.”

Buyurdular: “Mesih ve vasisi seni kimle evlendirdiler?”

Arzetti: “Oğlun Ebu Muhammed[5] ile.”

Buyurdular: “Onu tanıyor musun?”

Arzetti: “Annesi Fatıma (s.a)’nın eliyle İslam’ı kabul ettiğim gecedan itibaren yanıma gelmediği bir gece olmuş mu?!”[6]

6-KIRIK MÜCEVHER

Hizmetçi Kafur şöyle diyor:

“Samerra’da, Hz. Hadi (a.s)’ın kenarında bir takım sanatçılar vardı. Orası adeta bir şehir olmuştu. Nakkaş Yunus, bir gün korku içinde O hazretin yanına gelerek arzetti: “Benim aileme iyilik ve ihsanda bulunmanızı vasiyet ediyorum. Zira firar etmek niyetindeyim.”

Hazret nedenini sorunca, arzetti: “İbn-i Buğa, üzerinde nakış yapmam için bana çok değerli bir yüzük kaşı göndermişti. Nakış yaparken ikiye ayrıldı, yarın onu teslim etmem gerekir. Onu tanıyorsunuz, ya bin kırba vuracak veya öldürecek.”

Hazret buyurdu: “Evine git, yarına kadar bir kurtuluş yolu açılır. İyi haberden başka diğer bir şey yok.”

Ertesi gün yine korkulu bir halde gelerek şöyle dedi: Onun elçisi gelmiş, yüzük kaşını istiyor.”

İmam (a.s) “Git, hayır dışında bir şey görmeyeceksin” buyurdular.

Adam gitti ve bir müddet sonra gülerek dönüp şöyle arzetti: “İbn-i Buğa’nın

gönderdiği şahıs dedi ki: “Cariyeler bu yüzük kaşı üzerinde tartışıyorlar, mümkünse onu ikiye böl, gereken ücreti verelim.”

İmam (a.s) Allah’a şükretti, sonra buyurdu: “Ona ne dedin?”

Arzetti: “Dedim ki, bunu nasıl yapabileceğimi düşünmem için bana mühlet verin.”

İmam (a.s); “İyi demişsin” buyurdular.[7]

7-ŞİŞE ÜZERİNE SECDE

Hasan b. Mus’ab Medaini şöyle diyor

Şişe üzerine secdenin hükmünü, bir mektupla İmam Ali Naki (a.s)’a sordum. Mektubu gönderdiğimde kendi kendime; “Şişe de yerden biten şeylerdendir, dolayısıyla yerden biten şeylere secde olur demişlerdir” dedim.

O Hazretten şöyle bir cevap geldi: “Şişeye (cama) secde etme; onun yerin bitirdiği şeylerden olduğunu düşünmen doğrudur ama istihale olmuştur (tamamıyla değişmiştir). Zira şişe kum ve tuzdandır; tuz da tuzlaktır (Bunun için onun üzerine secde etmek câiz değildir).”[8]

8-BABASININ ŞAHADET HABERİ

Harun b. Fazl diyor:

“İmam Cevad (a.s)’ın dünyadan gittiği gün, İmam Hadi (a.s)’ın “İnna lillah ve inna ileyhi raciun”[9] ayetini okuduğunu duydum. Ayeti okuduktan sonra buyurdu: “Babam İmam Cevad (a.s) vefat ettiler.”

O Hazrete; “Bunu nereden biliyorsunuz” diye sorduklarında buyurdular: “Bende, geçmişte görmediğim bir zaaf ve halsizlik meydana geldi.”[10]

9-İMAMIN HAKKI

Muhammed b. Ahmed Mansuri naklediyor:

“Bir gün Mütevekkil’in yanına gittiğimde şarap içmekle meşgul olduğunu gördüm. Beni de şarap içmeye davet etti. Asla içmediğimi söyledim.

O; “Ama sen Ali (İmam Hadi) b. Muhammed ile içiyorsun” deyince, dedim ki: “Sen elindekinin ne olduğunu bilmiyorsun ve bu konuşmaların sadece sana zararı olur, O’na değil.”

Mütevekkil’in bu küstahlığını İmam Hadi’ye söylemedim.

Bir gün Mütevekkil'in veziri Fetih b. Hakan bana şöyle dedi: "Mütevekkil'e, Kum şehrinden bir miktar malın İmam Hadi (a.s)'a geldiğini söylemişler, o da onların pususunda olma ve haberi ona iletme görevini bana verdi. Onların hangi yoldan geleceklerini söyle de o tarafa gideyim."

Olayı İmam (a.s)'a anlatmak için O Hazretin yanına vardım. İmamın yanında birisi olduğundan bu konu hakkında bir şey söylemiyordum. Hazret tebessüm ederek buyurdu: "Ey Ebu Musa! Hayırdır! Neden önceki haberi (Mütevekkil'in sözünü) söylemedin?"

Arzettim ki: "Efendim, sizin celal ve azametinizi mülahaza ettiğimden dolayı."

Buyurdular: "Mallar bu akşam gelecek ve onların eli o mallara yetişmeyecek. Bu gece burada kal."

Ebu Musa diyor: "O gece orada kaldım. İmam (a.s) gece namazına kalkmıştı, rükuda selam verip namazı yarıda kesti ve buyurdu:

"Beklediğimiz kişi mallarla geldi, hizmetçi içeri girmesine mani oluyor, git o malları ondan teslim al."

Gidip malları alarak O Hazretin yanına götürdüm. İmam (a.s) buyurdular ki: "Git ona de ki: Kum'lu kadın'ın; "Bu ninemin zahiresidir" diye söyleyerek verdiği cüppeyi versin."

Gidip o adama söyledim. O da; "Evet, onu kız kardeşim beğenip aldı ve yerine şunu verdi, gidip onu getireceğim" dedi.

Hazret buyurdular: "De ki, Allah bizim mallarımızı korur ve cüppeyi omzundan çıkar."

İmam (a.s)'ın bu mesajını ilettiğimde cüppeyi omzundan çıkardı ve bayılıp kendinden geçti."

İmam (a.s) dışarı çıkıp onun bayılma sebebini sorunca şöyle dedi: "Ben sizin imametiniz hakkında şüphem vardı, ama şimdi yakın ettim."[11]

10-HİRİSTİYAN BABA VE MÜSLÜMAN OĞUL

Hibetullah Musili şöyle diyor:

"Rabia" diyarında, "Kefertuta" (Filistin köylerinden) halkından Yusuf b. Yakup adında Hıristiyan bir katip vardı. Babamla dost ve arkadaşları. Uygun olmayan bir vakitte yolculuktan gelerek babamın evine gitti. Ben ona; "Neden bu vakitte geldiğiniz?" diye sordum.

Dedi ki: “Mütevekkil beni çağırmiş, ne iş için çağırdığını da bilemiyorum. Ama ben yüz dinarla kendimi sigorta ettim. Bundan dolayı onu Ali b. Muhammed’e (İmam Hadi’ye) getirmişim.”

Babam: “Bu işte muvaffaksın” dedi.

Adam Mütevekkil’in yanına gitti ve birkaç gün sonra sevinçli bir halde geri döndü. Babam neler olup bittiğini anlatmasını istedi.

Dedi ki: “Şimdiye kadar gitmediğim Samerra kentine gittim, bir ev kiraladım ve kendi kendime; “Mütevekkil’e gitmeden önce ve burada olduğumdan kimsenin haberi yokken Ali b. Muhammed (a.s)’ı bulup, yüz dinarı O’na teslim etmeliyim” diye düşünüyordum.

Sonra Mütevekkil’in, Hazreti evinden çıkmaktan men ettiğini öğrendim. Sormaktan çekindiğim için bir merkebe binerek, belki tesadüfen O Hazretin evini bulabilirim diye, sokakta rasgele gezinmek kalbimden geçti.

Dinarları bir kağıda koyup gömleğin kolunda sakladım ve merkebe bindim. Merkep istediği şekilde sokaklarda dolaşıyordu. Nihayet bir kapıya gelip durdu, ne yaptysam ileri gitmedi. Hizmetçime; “Bu evin kime ait olduğunu sor” dedim.

Dediler ki: “Ali b. Muhammed (a.s)’ın evidir.”

“Allah-u Ekber! Bu yeterli bir alamettir” dedim.

Sonra zenci bir köle evden çıkarak; “Yusuf b. Yakup sen misin?” dedi.

“Evet, benim” dedim.

İnmemi istedi, beni evin avlusuna aldı ve kendisi içeri girdi. “Bu ikinci alamet” dedim.

Kendi kendime; “Bu köle benim ve babamın adını nereden biliyor? Halbuki bu şehirde hiç kimse beni tanımıyor ve şimdiye kadar buralara gelmiş de değilim” dedim

Hizmetçi tekrar gelerek; “Kağıda sarıp gömleğinin kolunda sakladığın yüz dinar nerededir? Onu ver” dedi.

Verdim ve; “Bu üçüncü alamettir” dedim.

Yine dönerek; “İçeri gir” dedi.

İçeri girdiğimde, İmam Hadi’nin kendi yerinde tek başına oturduğunu gördüm. Buyurdular ki:

“Ey Yusuf! Bazıları, bizim velayet ve sevgimizin, senin gibi (gayr-i müslime) faydası olmadığını sanıyorlar. Onlar yalan söylüyorlar. Allah’a andolsun ki, velayetimizin senin gibi kimselere de yararı vardır.

Şimdi buraya kendisi için geldiğin işin peşine git. Sevindirici şeylerle karşılaşacaksın ve çok yakında sana mübarek bir evlat nasip olacak.”

Ben Mütevekkil’in yanına gittim, istediğim şeyleri söyleyip döndüm.

Hibetullah diyor: “Onun ölümünden sonra oğlunu gördüm, Müslüman ve Şia inancına sahip idi. Babasının Hristiyan olarak öldüğünü ve onun ölümünden sonra kendisinin Müslüman olduğunu söyledi. O şöyle diyordu: “Mevlam, benim dünyaya geleceğimden haber vermiştir!”[12]

11-MÜTEVEKKİL’İN ÖLÜM HABERİ

Muhammed b. Sinan şöyle diyor:

Birisi bir mektupta İmam Hadi (a.s)’dan; “Mütevekkil’in hilafetinden ne kadar kalmış?” diye sordu. Hazret cevap olarak (Yusuf suresindeki) şu ayeti yazdı: “Yedi yıl ekip biçeceksiniz, yedi yıl ondan sonra kurak geçecek bu yıllardan sonraki yıl içinde halka yardım edilecek”

Mütevekkil, hilafetinin on beşinci yılının evvelinde (yani 14 yıl sonra) öldü.”[13]

12-ORDU KOMUTANININ ÖLÜM HABERİ

Ahmed b. Yahya rivayet ediyor:

“Biz Samerra’da Hz. Hadi (a.s) ile komşu idik. Geceleri birlikte oturup sohbet ediyorduk. Komutanlardan biri, diğer komutan ve hizmetçilerle birlikte saltanat konağından çıkıp geliyorlardı.

Bize yetiştiklerinde Hazret kalkıp onları selam verdi, geçtiklerinde ise şöyle buyurdu: “Bu komutan kendi durumundan hoşnuttur, ama sabah namazından önce toprağa gidecek.”

Biz O’nun bu sözüne çok şaşırdık. Daha sonra Hazretin huzurundan kalkıp gittiğimizde biz üç kişi; “Bu gaybi ilimdir, eğer bu haber yalan çıkarsa O’nu öldürelim ve böylece elinden rahat olalım” diyerek birbirimizle sözleştik.

Sabah namazından sonra evde idim. Bu sırada halkın feryat seslerini duydum. Evin kapısına çıktığımda ordu ve halktan birçok kimseler gördüm.

Filan komutan dün gece sarhoş iken bir yerden diğer bir yere giderken düşüp boynu kırıldı ve öldü diyorlardı. Eşhedu en la ilahe illellah dedim. Sonra gidip

yakından baktığımda Hazretin tarif ettiği şekilde ölmüş olduğunu gördüm.

Yanımda onu toprağa verdiler ve hepimiz hayretler içinde döndük.”[14]

13-YİRMİBEŞ HURMA TANESİ

Ahmed b. İsa şöyle diyor:

Peygamber (s.a.a)’i rüyada gördüm, bana bir avuç hurma verdi, saydığımda yirmi beş tane olduğunu gördüm. Hz. Hadi (a.s) geldiklerinde hizmetine vardım. O da bir avuç hurma verdi ve buyurdu: “Eğer Peygamber (s.a.a) daha fazla vermiş olsaydı ben de o kadar verirdim!”

Saydığımda bunların da yirmi beş tane olduğunu gördüm.”[15]

14-MÜTEVEKKİL’İN KATLEDİLME HABERİ

Şeyh Bahai bazı üstatlarından naklediyor:

Mütevekkil Hz. Hadi (a.s)’a ihanet etmek niyetindeydi. Havanın çok sıcak olduğu bir günde münadi, Mütevekkil’in filan yere gitmek istediğini, Beni Haşim’in de kendisiyle gelmesini ve kendisinden başka hiç kimsenin süvari olmamasını beyan etti.

Yol uzak ve hava çok sıcak olduğundan Hazret ter içinde kalmış ve yorgun düşmüştü.

Yol esnasında münafıklardan biri, İmam (a.s)’ı öyle meşakkat ve eziyet içerisinde görünce, Mütevekkil’in İmam’a karşı saygısızlığını yorumlamak istediğinden şöyle dedi: “Ey Hazret! Bu meşakkat ve zorluklar yalnızca size ait değildir ve halifenin size eziyet ve ihanet etme kastı da yoktur. Herkes sizinle aynı durumdadır.”

İmam (a.s) o şahısa şöyle buyurdu: “Vallahi, Allah katında, Salih (a.s)’ın devesi benden daha aziz ve değerli değildir.”

Sonra şu ayeti okudular: “Yurdunuzda üç gün daha yararlanın. Bu yalanlanmayacak bir vaattir.”[16]

O Hazretin buyurduğu gibi o günden üç gün sonra Mütevekkil mecliste oturduğu bir sırada, hizmetçileri onun üzerine çullanarak kılıçlarla onu param parça ettiler.

Mütevekkil tarafından o sözleri söyleyen şahıs, İmam’ın huzuruna gelerek af dileyip günahlarından tövbe etti ve O Hazretin Şiilerinin safına geçti.[17]

15- HZ. MEHDİ (A.F)’DEN HABER

Abdülazim Haseni, kendi itikatlarını Hz. Hadi (a.s)’a arzettiğinde, İmamların isimlerini sayarken İmam Rıza’nın ismini zikrettikten sonra şöyle dedi: “Sonra İmam sizsiniz ey benim mevlam!”

İmam (a.s) da şöyle buyurdu: “Benden sonra da oğlum Hasan İmamdır. Halkın, onun yerine geçecek olan İmama karşı görüşleri nasıldır?”

Arzetti: “Ne için ey mevlam?”

Hazret buyurdu: “Çünkü O’nun şahsı görülmeyecek (ve gözlerden kaybolacak). Onu ismiyle yad etmek de haramdır. Nihayet huruç edip yeryüzünü, zulüm ve fesatla olduğu gibi adaletle dolduracaktır.”[18]

[1] - Keşf’ul-Ğumme, c. 2, s. 378

[2] - İrşad-ı Müfid, s. 642

[3] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 502, h. 8

[4] - İsbat’ul-Hudat, c. 6, s. 220

[5] - İmam Hasan Askeri

[6] - Kemal’ud-Din, s. 417

[7] - İsbat’ul-Hudat, c. 6, s. 228

[8] - İsbat’ul-Vasiyye, s. 433

[9] - “Biz Allah içiniz ve biz O’na dönücüleriz.”

[10] - İsbat’ul-Vasiyye, s. 430

[11] - İsbat’ul-Hudat, c. 6, s. 225

[12] - Keşf’ul-Ğumme, c. 2, s. 392

[13] - İsbat’ul-Hudat, c. 6, s. 260

[14] - İsbat’ul-Hudat, c. 6, s. 260

[15] - İsbat’ul-Hudat, c. 6, s. 269

[16] - Hud: 65

[17] - Miftah’ul-Felah, s. 278

[18] - Kemal'ud-Din, c. 2, s. 379, h. 1

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HZ. HASAN B. ALİ EL-ASKERİ (A.S)'IN GAYBİ HABERLERİ

İMAM HASAN ASKERİ (A.S)'IN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: Hasan (a.s).

Meşhur lakabı: Zekiyy'ul-Askeri.

Künyesi: Ebu Muhammed.

Baba ve ana adı: İmam Ali Naki (a.s), Selil Hatun.

Doğum yeri ve tarihi: Hicretin 223. yılı Rebi'us-Sani'nin 8'inde veya Rebi'ul-Evvel'in 24'ünde Medine'de doğdu.

İmamet dönemi: Altı yıl (254-260).

Zamanının gasıp halifeleri: Mu'taz billah, Muhtemed billah, Mutemed alallah.

Şahadet yeri ve tarihi: Hicretin 260. yılı Rebi'ul-Evvel ayının 8'inde Mu'temed'in hilesiyle 28 yaşında Samerra'da şahadete erişti.

Mezar-ı şerifi: Irak'ın Samerra kentinde.

İmam Hasan Askeri (a.s)'ın hayat süresini ikiye taksim etmek mümkündür:

1) İmamet öncesi dönem (22 yıl).

2) İmamet dönemi (6 yıl).

Ömrünün büyük bir kısmını zindanda ve gözaltında geçirmiş ve bundan dolayı da Askeri lakabını almıştır.

1-ALLAH'IN YARATIKLARI YARATMADAN ÖNCE ONLARIN HAKKINDA BİLGİSİ

Muhammed b. Salih Ermeni, Hz. İmam Askeri (a.s)'dan şu ayetin anlamını sordu: "Allah istediğini mahveder ve istediğini sabit kılar ve kitabın aslı onun yanındadır." [1]

Hazret buyurdu: "Acaba var olandan başkasını mı mahvediyor veya olmayandan başkasını mı sabit kılıyor?"

Ben kendi kendime şöyle dedim: “Bu, Hişam b. Hakem’in söylediği sözle çelişiyor. Çünkü o şöyle diyordu: “Allah’ın, bir şeyin varlığından önce onun hakkında bilgisi yoktur, var olduktan sonra onun hakkında bilgi sahibi oluyor.”

Hazret bana bakarak buyurdu: “Varlıkların varlığından önce onlara ilmi olan yüce Allah, bu vehimlerden daha yücedir.”[2]

2- ŞİRK’İN GİZLİLİĞİ

Ebu Haşim Caferi şöyle diyor:

İmam Askeri (a.s)’ın şöyle buyurduğunu duydum: “Affedilmeyecek günahlardan biri de, adam günah işledikten sonra, o günahını küçük görerek “keşke beni yalnızca bu günahımdan dolayı sorgulasalar” dediği günahdır.”

Ben kendi kendime; “Bu ince ve dakik anlamlı bir sözdür. Herkes her şeyde ve her haletinde dikkatli olması gerekir” dedim.

Hazret bana bakarak buyurdu:

“Evet, doğru düşünüyorsun ey Ebu Haşim. Kalbinden geçenleri muhafaza et; çünkü halk arasında şirk, gece karanlığında kayanın veya siyah bir serginin üzerinde yürüyen bir karıncanın hareketinden daha gizlidir.”[3]

3-İMAM (A.S)’IN BÜTÜN DİLLERİ BİLMESİ

Hizmetçi Nasır şöyle diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s)’ın, defalarca kendi hizmetçilerinin dilleriyle, örneğin; Türkçe, Rumca, Saklebice onlarla konuştuklarını duydum.

Kendi kendime; “Hazret Medine’de doğmuş, babasının vefatına kadar da kimseyle temasta bulunmamış ve bir kimse O’nu görmemiş, o halde bu ilim ve dilleri kimden öğrenmiştir?” diye düşünüyordum. Bu esnada Hazret bana dönerek buyurdular:

“Allah Teala, kendi hüccetini, her açıdan diğer kimselerden üstün kılmaktadır. Dil ve nesepler ilmini, ömürlerin süresini, zamanın olaylarını ona öğretmektedir. Böyle olmasaydı, o zaman ilahi hüccet ile diğer insanlar arasında bir fark olmazdı.”[4]

4- HZ. MEHDİ (A.F)’İN DOĞUM HABERİ

Allame Meclisi Cila’ul-Uyun adlı eserinde şöyle yazıyor:

İmam Cevad (a.s)’ın kızı Hekime Hatun şöyle diyor: “Kardeşim oğlunun (İmam Hasan Askeri -a.s-) yanında oturmuştum. Gün batımında hizmetçime; “Elbiselerimi getir gidelim” dedim.

Hazret buyurdu: “Hala, bu gece gitme! Bu gece değerli bir çocuk dünyaya gelecek, Allah Teala yeryüzünü, küfür ve dalaletin yaygınlaşmasıyla öldükten sonra, O’nun vesilesiyle ilim, iman ve hidayetle diriltecektir.”

Arzettim: “Efendim! Bu çocuk kimden doğacak?”

İmam (a.s); “Nercis’ten” dedi.

Ben hemen kalkıp Nercis’i kontrol ettim, ama onda hamilelikten bir alamet görmedim. Bu durumu Hazrete arzettiğimde, gülümseyerek şöyle buyurdu:

“Sabaha karşı hamilelik alametleri görülecektir. Onun örneği, Hz. Musa’nın annesinin örneği gibidir; doğum zamanına kadar kendisinde hiçbir değişiklik görülmedi ve hiç kimse ondan muttali olmadı.

Zira Firavun, Hz. Musa’yı ele geçirmek için hamile kadınların karınlarını yardıyordu. Bu çocuğun durumu da aynen onun durumu gibidir.”

Hekime Hatun şöyle diyor: Nercis’in yanına giderek bu durumu ona anlattım, o da kendisinde böyle bir şey hissetmediğini söyledi. Velhasıl, gece orada kaldım, iftar ettim ve Nercis’in yanında yattım. Her saat kalkıp ona bakıyordum, o ise çok rahat yatmıştı. Her saat geçtikçe şaşkınlığım artıyordu.

Bu gece diğer gecelere oranla daha erken dua ve ibadet etmeye kalktım. Ben gece namazını kıldım. Vetr namazına yetiştiğimde Nergis de uykudan kalkarak gidip abdest aldı ve gece namazını kıldı. Bu esnada Hazret odasından şöyle seslendi: “Şüphe etme, vaktine az kalmış.”

Az sonra Nercis’te ıstırap gördüm. Onu tutarak Allah’ın adını zikrettim. İmam (a.s) bana hitaben; “İnna enzelna suresini ona oku” buyurdu.

O sureyi okumaya başlayınca, anne karnındaki çocuğun da benimle bu sureyi okuduğunu duydum. Sonra bana selam verdi. Ben çok korktum. İmam (a.s) seslenerek: “Allah’ın kudretine şaşırma. Hak Teala bizim çocuklarımızı hikmetle konuşturur, büyüklük çağında ise bizi yeryüzünde kendinin hücceti kılar.”

İmam (a.s)’ın sözü tamamlanınca, Nercis gözümde kayboldu. Sanki aramıza bir perde çekildi. Bu durumu görünce, İmama doğru koştum.

İmam (a.s); “Ey hala, geri dön, onu kendi yerinde bulacaksın” diye buyurdu.

Döndüğümde artık perde kalktı, Nercis’te gözümü kamaştıran bir nur gördüm. Hz. Sahib’uz-Zaman da, kibleye doğru secdeye kapanıp işaret parmağını göğe kaldırarak şöyle diyordu:

“Eşhedü en lâ ilâhe illellah, vahdehu lâ şerike leh ve enne ceddî Resulullah ve enne ebî Emir’el-Müminine vasiyy-i Resulillah.”[5]

Sonra İmamların isimlerini teker teker saydı; kendisine yetiştğinde ise şöyle dedi: “Allahumme enciz lâ va’dî ve etmim lâ, emrî ve sebbit vat’etî ve emle’il-arza bâ, adlen ve kısta.”[6]

O günün ümidiyle.[7]

5- HZ. MEHDİ (A.F) HAKKINDA SORU

Hasan b. Tureyf şöyle diyor:

“Kafama iki soru takıldı. Onları bir mektupla İmam Hasan (a.s)’dan sormak istedim. Sorulardan biri şuydu: “Hz. Mehdi (a.s) kıyam ettiğinde halk içerisinde nasıl hükmedecek ve O’nun hüküm meclisi nerededir?”

Diğer sorum da şuydu: “Rib’ ateşi (bir gün olup iki gün olmayan humma) hastalığının çaresi nedir?” Ama bu soruyu unuttuğumdan yazmamıştım.

Hazretten şöyle bir cevap geldi:

“Kâim (a.f) kıyam ettiğinde Hz. Davut (a.s) gibi kendi ilmiyle halk arasında hükmedecek, şahit de istemeyecek. Ama yazmak isteyip unuttuğun Rib’ ateşi hastalığının çaresi ise, şu ayeti bir kağıda yazıp hastanın üzerine as, inşaallah iyileşir: “Ya naru kuni berden ve selamen.”[8]

Bu ayeti yazıp hastanın üzerine astık, hasta da iyileşti.[9]

6-İMAM HASAN ASKERİ (A.S)’IN ELBİSESİ

Kamil Medeni diyor:

İmam Hasan Askeri’nin hizmetine vardığımda, O’nun beyaz ve yumuşak elbiseler giydiğini gördüm. Kendi kendime; “Allah’ın hücceti ve velisi yumuşak elbiseler giyir, ama bize kardeşlerle eşitliği sağlamayı ve bizleri bu tür elbiseler giymekten sakınmayı emrediyor” dedim.

Hazret tebessüm ederek elbisesinin kolunu sıvadı, böylece O’nun alttan siyah ve kaba elbise giymiş olduğunu gördüm.

Sonra buyurdu: “Ey Kamil! Bu Allah içindir, ötekisi ise sizin için.”[10]

7-İMAM (A.S) KENDİ ŞAHADETİNDEN HABER VERİYOR

Ebu’l-Edyan şöyle diyor:

Ben İmam Hasan Askeri (a.s.)'ın hizmetçisi idim. O Hazretin mektuplarını diğer şehirlere götürüyordum. Şahadetine yol açan hastalığı sırasında hizmetine gitmişim. Hazret bazı mektuplar yazarak bana verdi ve buyurdu:

“Bunları ilçelere ve köylere götür. Yolculuğun on beş gün sürecek, on beşinci gün Samerra'ya döndüğünde evimden ağlama sesleri işitecek ve beni gusül tahtası üzerinde göreceksin.”

Ebu'l-Edyan diyor ki: Mektupları (belirtilen yerlere) götürüp cevaplarını alarak döndüm. On beşinci gün Samerra'ya vardım, şehre girdiğimde O Hazretin evinden ağlama sesleri duydum, yaklaşınca O Hazretin cenazesinin bir tahta üzerinde olduğunu gördüm.”[11]

8-ŞAHADETİNDEN SONRAKİ OLAYLARDAN HABER VERMESİ

Ebu Ganim diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s.)'ın şöyle buyurduğunu duydum: “Şiilerim hicretin 260. yılında dağılacaklar.”

İşte o yıl Hazret dünyadan göçtü ve Şiiler dağılıp perakende oldular. Bazıları Cafer-i Kezzab'a tabi oldular, bazıları şüpheyne kapıldılar, bazıları şaşkınlık içerisinde ve bazıları ise Allah'ın tevfiği ile dinlerinde baki kaldılar.[12]

9-İMAMLARI TANIMAK, ALLAH'I TANIMAKTIR

Ebu Haşim Caferi'den şöyle rivayet edilmiştir:

Ben İmam Hasan Askeri (a.s.)'ın huzurunda olduğum bir sırada, Muhammed b. Salih Ermeni şu ayetle ilgili soru sordu: “Rabbin bir zaman insan sulbünden soyunu almış ve “Ben sizin Rabbiniz değil miyim” demiş ve buna kendilerini şahit tutmuştu. Onlar da “Evet şahitleriz” demişlerdi.”[13]

Hazret cevabında şöyle buyurdular: “Marifet sabit oldu, ama durağı unuttular. Bu yüzden bir gün onu hatırlayacaklar. Böyle olmasaydı, insan kendini yaratan ve rızkını verenin kim olduğunu bilmezdi.”

Ravi diyor ki: Ben kalbimde, Allah'ın kendi velilerine böylesine büyük bir makam verdiğinden dolayı şaşırdım. O sırada Hazret bana bakarak şöyle buyurdu:

“Ebu Haşim! Bunun şaşırilacak bir yönü yoktur. Bu konuda ne düşünüyorsun? Bir grup kimseler var ki, kim onları tanırsa, Allah'ı tanımış olurlar ve kim onları inkar ederse, Allah'ı inkar etmiş olurlar. Her mümin, onları tasdik eder ve onları tanımakla yakine varır.”[14]

10-MU'TAZ'IN HİLAFETTEN AZLEDİLME HABERİ

Muhammed b. İsmail b. İbrahim diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s), Mu'taz'ın azledilme olayından yirmi gün önce, İshak b. Cafer-i Zübeyri'ye şöyle yazdı: "Olay vuku bulana kadar evinde otur."

(Birkaç gün sonra) Bureyhe öldürüldüğünde İshak (İmam'a) şöyle yazdı: "Olay vuku buldu, şimdi ne emrediyorsunuz?"

Hazret buyurdu: "O olay başka bir olaydır."

Mu'taz'ın azledilme olayı vuku bulana kadar İshak evinde oturdu."[15]

11-MUHTEDİ ABASI'NİN ÖLÜM HABERİ

Muhammed b. Hasan şöyle rivayet ediyor:

Muhted-i billah tutuklandığında, ben İmam Hasan Askeri'ye şöyle yazdım: "El-hamdü lillah, Allah, Muhtedi'nin şerrini bizden uzaklaştırdı. Zira o, Şiilerinizi tehdit ediyor ve onları bu topraklardan çıkaracağını söylüyordu."

İmam (a.s) mübarek hattıyla şöyle yazdı:

"Muhted-i billah'ın ömrü, bunu yapmaya yetmeyecek. Sen bugünden itibaren beş gün say, altıncı gün, onun zillet ve aşağılanmayla öldürüleceğini göreceksin."

Olay, O Hazretin buyurduğu gibi oldu."[16]

12-VELİCE'NİN ANLAMİ

Süfyan b. Muhammed Zab'î şöyle diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s)'a bir mektup yazarak; "Velem yettehizu min dunillahi vela resulihi velel müminine velîceten"[17] ayetindeki "velice"den maksat nedir? diye sordum.

Mektubu gönderdikten sonra kendi kendime; "Keşke ayetteki, müminlerden maksadın da kimler olduğunu sorsaydım" dedim.

İmam (a.s)'dan şöyle bir cevap geldi:

"Velice; veliyy-i emrin yerine nasp ve tayin edilmiş (gerçek dost ve sırdaş olmayan) kimsedir. Kendi kendine de; "Bu ayette geçen müminlerden maksat kimlerdir?" dedin. Bunlar, insanlara Allah'ın azabından aman (güvence) veren İmamlardır ve Allah onların amanını (güvencelerini) imza etmektedir."[18]

13-CENNET KAPILARINDAN BİR KAPI

Ebu Haşim'den şöyle dediği rivayet edilmiştir:

İmam Hasan Askeri (a.s)'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Cennette "Maruf" (iyilik) adında bir kapı vardır. İyilik ehlerinden başkası o kapıdan girmeyecektir."

Ben kalbimde Allah'a şükrettim ve halkın ihtiyaçlarını yerine getirdiğimden dolayı da hoşnut oldum. Hazret bana bakıp buyurdu:

"Evet, senin halini bildim; dünyada hayır ehli olanlar, ahrette de hayır ehlidirler. Ey Ebu Haşim! Allah seni onlardan kılsın ve sana merhamet etsin."[19]

14-AYETİN AYETLE TEFSİRİ

Ebu Haşim şöyle rivayet ediyor:

Muhammed b. Salih, "İlk ve son emir Allah'a aittir" ayetinin anlamını İmam Hasan Askeri (a.s)'dan sorunca, Hazret şöyle buyurdular: "Emirden önce ve sonra ferman O'nun elindedir."

Ben kendi kendime; "Bu ayet, şu ayetin tefsiridir: "Bilin ki, yaratma ve emir O'na aittir" dedim.

Ben böyle düşününce İmam (a.s) bana baktı ve gülümseyerek şöyle buyurdular: "Evet, kalbinden geçenin kendisidir. Bilin ki, yaratılış ve ferman Allah'a hastır. Alemlerin Rabbi olan Allah büyüktür."[20]

15-RAHİBİN YAĞMUR TALEBİ İÇİN YAPTIĞI HİLE

Mu'temed-i Abbasi'nin hilafet makamında oturmasından bir müddet geçtikten sonra, Ehlibeyt düşmanları ve münafıklar, bir takım iftira ve yalanlar ile, Mu'temed'i, -ki onun kendisi de batında Ehlibeyt düşmanı idi- Hasan Askeri b. Ali (a.s)'ı hapse attırma emrini vermeye tahrik ettiler, o da Hazreti zindana attırdı.

Bu sırada Samerra'da kuraklık ve kıtlık baş gösterdi. Mu'temed, halkın yağmur namazı için dışarı çıkmalarını emretti. Halk üç gün peş peşe yağmur namazı için şehirden dışarı çıktılar, ama bulut ve yağmurdan bir eser görülmedi. Daha sonra Hristiyan rahip ve ruhbanları yağmur talep etmek için dışarı çıktılar.

Onların arasında, elini dua için göğsüne kaldırdığında havada bulut oluşup yağmur yağın bir rahip vardı. O elini göğsüne kaldırıncaya yağmur yağıyordu. Bundan sonra Müslümanlar arasında büyük bir sarsıntı yaşanmaya başladı. Halife hemen zindanda bulunan İmam Hasan Askeri'ye bir adam gönderdi. O Hazreti getirterek; "Ceddinin ümmeti helak oluyor, onları kurtar" dedi.

İmam (a.s) şöyle buyurdu: “Ben Allah’ın izniyle yarın şehirden dışarı çıkıp halkın şüphelerini gidereceğim.”

Ertesi gün Hazret dua yerine gidip rahip ve ruhbanların dua etmelerini istedi. Onlar ellerini duaya kaldırdıklarında her taraftan bulutlar görölmeye başladı. İmam (a.s) yanındakilerden birine şöyle buyurdular: “Git, en öndeki rahibin parmakları arasında ne varsa çıkar getir.”

O şahıs da gidip rahibin parmakları arasında bulunan bir kemik parçasını çıkarıp getirdi. İmam (a.s)’ın emriyle onu bir bez parçasına bırakıp sardılar. Böyle yapınca toplanan bulutlar birbirinden uzaklaştılar. Daha sonra tekrar dua etmelerini emretti. Hristiyanlar her ne kadar dua ettilerse de artık bulut görölmedi ve hayret içerisinde kaldılar.

Mu’temed; “Bu ne sır idi?” diye sordu.

İmam (a.s) buyurdu: “Bu rahip, bir peygamber kabrinden geçerken, oradan bu kemiği çıkardı. Peygamberlerin kemiği ne zaman zahir olursa, yağmur yağar.”

Daha sonra o kemik parçasını sakladı, kendi tarikiyle namaz kılıp dua etti ve O Hazretin bereketiyle yağmur yağdı, kıtlık kalktı, halkın içindeki vesvese ve şüpheler giderilmiş oldu. Mu’temed de O Hazretten özür dileyip O’na ihtiram ve saygı göstermeye başladı.”[21]

16- İSA B. SUBEYH’İN YAŞINDAN HABER VERMESİ

İsa b. Subeyh şöyle rivayet etmiştir:

İmam Hasan Askeri (a.s) zindanda benim yanıma gelerek -ki ben de O’nun imametini inanıyordum- şöyle buyurdu: “Senin ömrün, altmış beş yıl, bir ay ve iki gündür.”

Tesadüfen yanımdaki dua kitabının arka sayfasında doğum tarihim yazılıydı. Baktığımda O Hazretin buyurduğunun aynısını gördüm. Sonra; “Sizin oğlunuz var mı?” diye sordum.

İmam (a.s); “Evet” dedi ve ekledi: “Vallahi öyle bir oğlum olacak ki, yeryüzünü adaletle dolduracak, ama şimdi değil.”[22]

17- YALANCI SAİL (DİLENCİ)

İsmail b. Muhammed b. Ali şöyle diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s)’ın yolu üzerinde oturdum, gelip geçerken muhtaç olduğumu ve yemin ederek hiçbir şeyim; ne bir dirhem, ne bir sabahlık ve ne de

akşamlik bir lokma yiyeceğim olmadığımı söyledim.

Buyurdular: “İki yüz dinar toprağın altında sakladığın halde Allah adına yalan yere yemin mi ediyorsun? Sana bir şey vermemek için de bunu söylemedim.”

Hazret hizmetçisini çağırarak; “Ne varsa ona ver” dedi.

Hizmetçi yüz dinar bana verdi. Daha sonra Hazret bana dönerek şöyle buyurdu: “Sen çok şiddetli muhtaç olduğun bir günde, toprakta sakladığın paralarından mahrum olacaksın.”

İmam (a.s) doğru buyurmuştu. Zira iki yüz dinar toprakta saklamıştım ve kendi kendime; “Bu para bize bir destek olsun, ona muhtaç olduğum zaman harcarım” demiştim. Bir gün şiddetli bir şekilde ihtiyacım oldu, rızk kapıları yüzüme kapandı, parayı koyduğum yere gidip toprağı bir kenara ittiğimde, bir de baktım ki, para çalınmış.

Oğlum onun yerini öğrenip alıp kaçmıştı. O paradan hiçbir şey elime geçmedi.”[23]

18- NEDEN KADINLAR ERKEKLERİN YARISI KADAR MİRAS ALIYORLAR?

Ebu Haşim şöyle rivayet ediyor:

Bir gün İmam Hasan Askeri (a.s)’ın meclisindeydim. Ebu Muhammed Cuhfeki, O Hazretten; “Kadınların güçsüz ve miskin olmalarına rağmen onların mirastan bir pay, erkeklerin ise iki pay almalarının sebebi nedir?” diye sordu.

Hazret buyurdular: “Çünkü kadınlara cihat farz kılınmamış, nafaka da onların üzerine değildir; hatta onların katığı da erkeklerin üzerinedir. Ama erkeklere cihat farzdır, ailelerinin nafakasını vermek zorundadırlar.”

Ebu Haşim diyor: O anda İbn-i Ebi’l-Evca’nın İmam Sadık (a.s)’a aynı soruyu sorduğu ve aynı cevabı aldığı aklıma geldi.

Hazret buyurdular: “Evet, İbn-i Ebi’l-Evca, Hz. Sadık (a.s)’dan aynı soruyu sormuştu, bizim cevabımız aynıdır. Bizim herhangi birimize soru sorulsa, mesele aynı olursa hepimizin cevabı aynı olur, bizim öncekimizle sonrakimizin arasında fark yoktur.

Bizim hepimizin ilim ve hükmü aynı seviyededir. Ancak Allah Resulü ve Hz. Ali’nin fazilet ve makamları daha çok ve daha yücedir.”[24]

19- “ZALİM’UN Lİ NEFSİHİ” AYETİNDEKİ ZALİMDEN MAKSAT KİMDİR?

Ebu Haşim şöyle diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s)’dan şu ayetin; “Sonra bu kitabı kullarımızdan seçtiğimiz kimselere miras bırakmışızdır. Onlardan kimi kendi nefesine zulmeder, kimi orta davranır, kimi de Allah’ın izniyle iyiliklere koşar. İşte büyük lütuf budur”[25] anlamını sordum.

Buyurdular: “Âl-i (veya ümmet-i) Muhammed (s.a.a)’den olan halkın tüm tabakası, zamanın İmamını tanımadıkları kimseye karşı zalimdirler.”

Ebu Haşim diyor:

Bu sözleri duyduktan sonra, “Allah, Muhammed Ehlibeytine, ne kadar yüce bir makam ve azamet bahşetmiştir” diye düşündüm. Kendimi tutamayıp ağladım.

Sonra Hazret şöyle buyurdular:

“Onların Allah yanındaki azamet ve şanları, senin aklından geçenden daha yüce ve daha büyüktür. O halde Allah’a hamd et. Allah seni, bu habl’ul-metin (sağlam ip) olan Ehlibeyt’in ipine sarılanlardan etsin.

Kıyamet günü herkes kendi imamlarıyla çağrıldıklarında sen onlarla haşır olup onlara tabi olanların zümresinden sayılacaksın. Ey Ebu Haşim, seni hayır üzerinde olmakla müjdeliyorum.”[26]

DIPNOTLAR

[1] - Ra’d: 39

[2] - Keşf’ul-Ğumme, c. 2, s. 419; Gaybet-i Şeyh Tusi, s. 124

[3] - Keşf’ul-Ğumme, c. 2, s. 420

[4] - Usul-u Kafi (Kitab’ul-Hüccet), c. 1, s. 509, h. 11

[5] - “Şehadet ederim ki, Allah’tan başka bir ilah yoktur; O tektir, ortağı yoktur ve ceddim Allah’ın elçisidir ve babam Emir’ul-Müminin Resulullah’ın vasisidir.”

[6] - “Alah’ım, vademi gerçekleştir; emrimi (işimi) tamamla; ayaklarımı sabit kıl; yeryüzünü benim vesilemle adaletle doldur.”

[7] - Cila’ul-Uyun, s. 523

[8] - “Ey ateş, İbrahim için soğu ve selametlik ol.” (Enbiya: 69)

[9] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 509, h. 13

[10] - İsbat'ul-Hudat, c. 6, s. 310; İsbat'ul-Vasiyye, Mes'udi, s. 489

[11] - Kemal'ud-Din, c. 2, s. 475

[12] - Kemal'ud-Din, c. 2, s. 408, h. 6

[13] - A'raf: 172

[14] - İsbat'ul-Vasiyye, Mesudi, s. 467

[15] - Usul-u Kafi, c. 7, s. 506; İrşad-ı Müfid, s. 660

[16] - İsbat'ul-Vasiyye, s. 469

[17] - “Allah, Peygamber ve müminlerden başkasını kendilerine sırdaş edinmeyenleri ortaya çıkarmadan bırakılacağınızı mı sandınız.” (Tevbe: 16)

[18] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 502, h. 9

[19] - Keşf'ul-Ğumme, c. 2, s. 420

[20] - Keşf'ul-Ğumme, c. 2, s. 420

[21] - Hadikat'uş-Şia, s. 701

[22] - Fusul'ul-Mühimme, s. 288

[23] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 509, h. 14

[24] - Keşf'ul-Ğumme, c. 2, s. 420

[25] - Fatır: 32

[26] - Keşf'ul-Ğumme, c. 2, s. 418

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

HZ.PEYGAMBER(S.A.A)VE EHL'i Beyt(A.S)DAN Ğaybî Haberler

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HZ. HÜCCET EL-KÂİM EL-MEHDİ (A.F)'İN GAYBİ HABERLERİ

İMAM MEHDİ (A.F)'İN KISACA BİYOGRAFİSİ

Adı: (M.u.h.a.m.m.e.d.)

Meşhur lakapları: Mehdi-yi Mev'ud, İmam-ı Asr, Sahib'uz-Zeman, Bakıyyetullah,

Kâim, Halef-i Salih, Eba Salih ve...

Künyesi: Ebu'l-Kasım.

Doğum yeri ve yılı: Hicretin 255. veya 256. yılı, Şaban ayının 15. günü Samerra'da doğdu ve beş yıl gizli bir şekilde babasının kefaleti altında yaşadı. .

Gaybet-i Suğra süresi: Yaklaşık 70 yıl (260-329). Bu süre içerisinde kendisiyle halk arasında dört özel naibi vardı.

Gaybet-i Kübra dönemi: Bu dönem hicretin 329. yılından başladı. İmam (a.s) bu dönemde kendisi için özel naip seçmedi, genel naipiler tayin etti.

Bu gaybet, Allah'ın iradesine bağlı olup O'nun isteğiyle gerçekleşmiş, O'nun isteğiyle de son bulacaktır. Allah istediğinde zuhur edip yeryüzünü adaletle dolduracaktır.

1-İMAM HASAN ASKERİ (A.S)'IN VASİSİ KİMDİR?

Ebu'l-Edyan şöyle diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s) vefat ettiğinde bir çocuk dışarı çıktı ve O Hazretin cenaze namazını kıldırdı ve O'nu toprağa verdiler. Biz oturmuştuk, bir grup adam Kum'dan gelerek İmam Hasan Askeri'yi sordular.

Cevaplarında; "O, dünyadan göçtü" dediler. "Vasisi kimdir, kime baş sağlığı verelim?" dediklerinde halk, İmamın kardeşi Cafer-i Kezzabı gösterdiler. Halk gelerek selam verip onun imamet makamını tebrik ediyorlardı.

Kum'dan gelenler Cafer-i Kezzab'a; "Bizim yanımızda bir miktar emanet mal ve mektuplar var; mektupların kime ait olduklarını ve malların miktarını söyler misiniz?" dediklerinde, Cafer ayağa kalkıp eteğini silkerek; "Bizden gaybı bilmemizi mi bekliyorsunuz?" dedi.

Bu esnada hizmetçi dışarı çıkarak; "Mektuplar filan adamlardandır ve yanınızda on dinarı sahte olmak üzere bin dinar para vardır" dedi.

Mektupları ve malları ona vererek; "Bu haberi senin vasitanla ileten her kim ise İmam da odur" dediler.[1]

2-HEDİYELERİN KİMLER TARAFINDAN GÖNDERİLDİĞİNDEN HABER VERMESİ

Sa'd b. Abdullah şöyle diyor:

Hz. Sahib'ul-Emr (a.f) için bir takım hediyeler getirmişlerdi. Hediyeleri getiren şahıs bir kese çıkardı. Hazret ona bakarak şöyle buyurdular: "Bu keseyi filan oğlu falan

göndermiştir.”

Daha sonra o kesede ne olduğunu beyan etti. Yine diğer keseler çıkardı, İmam (a.s) da onların özelliklerini açıkladı ve bu tür diğer şeylerden de haber verdi. Yine bir takım soruların da onlar sormadan cevaplarını verdi.[2]

3-İMAM HAKKI

Muhammed b. Ali b. Şazan şöyle diyor:

Benim yanımda dört yüz seksen dirhem İmam hakkı toplanmıştı, beş yüz dirhemden az olmasını istemediğimden yirmi dirhem de kendim üzerine koyup İmam'ın vekili Esedi'ye gönderdim ve kendimden eklediğim miktarı da yazmadım.

İmam (a.s) tarafından; “Yirmi dirhemi kendine ait olan beş yüz dirhem yetiştirdi”[3] diye cevap geldi.

4-İMAM (A.S) İÇİN İSTİCARİ HACC

Mukaddes-i Erdebili (r.a) şöyle naklediyor:

Hız. Hehdi (a.f.)'i gören kişilerden biri de, Ebu Muhammed İclî'dir. Bir gün Şiilerden biri ona bir altın vererek, Sahib'ul-Emr (a.s) için hacca gitmesini istedi. Böyle bir amel, Şiilerin adetlerindendi.

Ebu Muhammed, salih bir insandı. Onun iki oğlu vardı; biri abid ve salih, diğeri ise fasıktı. Ebu Muhammed o altından fasık oğluna da bir miktar vermişti.

Kendisi şöyle naklediyor: Arafat'a yetiştüğimde güzel yüzlü, temiz elbiseli ve herkesten daha çok dua ve niyazı ile dikkatimi çeken bir genç gördüm. Halkın hareket etme zamanı bana teveccüh ederek; “Ey şeyh, Allah'tan utanmıyor musun?” dedi.

“Efendim! Ne yaptım ki?” dedim.

Buyurdu: “Sana hac için para veriyorlar, sen ise onu şarap içen ve kötü yola giden birine veriyorsun. Gözünün kör olmasından korkmuyor musun?”

Benim bir gözüme işaret etti. Ben utandığımdan çekip gittim. Kendime geldiğimde her tarafa baktım ama onu göremedim. O günden itibaren o gözümden korkuyordum.

Şeyh'ut-Taife Muhammed b. Numan el-Müfid şöyle rivayet ediyor: Kırk gün geçmeden onun gözünde bir yara çıktı ve o gözü kör oldu ve böylece o gencin İmam Mehdi (a.s) olduğunu anlamış oldu.[4]

5-MUHAMMED B. MEHZİYAR

Muhammed b. İbrahim b. Mehziyar diyor:

İmam Hasan Askeri (a.s)'ın vefatından sonra kimin İmam olduğu konusunda şüphe ettim. Babamın yanında da çok miktarda para ve mal birikmişti. Onları alıp gemiye bindi, ben de onunla birlikte gittim.

Gemide ateşi yükseldi, kendisini geri çevirmemi ve bunun ölüm alameti olduğunu söyledi ve ekledi: "Bu mallar konusunda Allah'tan kork." Sonra vasiyetini etti ve dünyadan göçtü.

Ben kendi kendime; "Babam bana yersiz vasiyet edecek biri değildi, bu malları Bağdat'a götüreceğim, Fırat kenarında bir ev kiralayacağım ve hiç kimseye haber vermeyeceğim.

Eğer İmam Hasan Askeri (a.s) zamanında olduğu gibi konu açıklık kazanır da İmam'ı tanırsam, malları ona gönderirim, aksi takdirde o malları gereken yerlerde harcarım" dedim.

Bağdat'a gidip bir ev kiraladım ve birkaç gün orada kaldım. Sonra birisi gelerek şu içerikte bir mektup getirdi: "Muhammed! Şu miktarda olan bir malı, falan torbaya koyarak getirmişsin..."

Kendimle birlikte getirdiğim bütün malları, O Hazretin gönderdiği adama verdim. Birkaç gün daha orada kaldım, ama gam ve kederden başım aşağı düşmüştü. Yine şu içerikte bir mektup daha geldi: "Biz seni babanın yerine tayin ettik, Allah'a şükret."[5]

6-EBU SAİD GANİM-İ HİNDİ

Amiri, uzun bir hadiste Ganim-i Hindi'den şöyle naklediyor:

Hız. Mehdi (a.s)'ı aramak üzere yola koyuldum. Abbasiye'ye yetiştiğimde namaza hazırlandım, bu esnada biri gelerek; "Sen filanca mısın?" diye sordu. Benim Hint dilindeki ismimi söyledi.

Cevabında; "Evet" dedim.

"Mevlana icabet et" dedi.

Ben de onunla gittim. Bazı sokaklardan geçerek bir bağa yetiştik. O Hazretin oturmuş olduğunu gördüm. Hindu'ca buyurdular: "Aferin ey Ganim!"

Sonra benim ve dostlarımdan kırk kişinin halini sordu ve işlerimizin ne halde olduğunu tek tek beyan etti. Bütün bu konuşmalar Hindu'ca idi. Sonra buyurdu:

“Kumlularla hacca gitmek mi istiyordun?”

Cevaben; “Evet, efendim” dedim.

Buyurdu: “Onlarla gitme, bu yıl geri dön gelecek yıl git.”

Sonra yanında bulunan bir kese parayı benim önüme bırakarak şöyle buyurdu: “Bunları kendin için harca, Bağdat’ta filan adamın evine gitme, onu bu olaydan haberdar da etme.”

Amiri şöyle diyor: Ganim, Kum’a dönerek bizim yanımıza geldi. Onunla tekrar görüştük. Ganim Horasan’a gitti ve diğer yıl da hacca müşerref oldu. Horasan’dan bize hediyeler gönderdi ve bir müddet orada kaldıktan sonra vefat etti. Allah rahmet etsin.”[6]

7-AMCA OĞULLARI’NIN HAKKINI EDA ET

Ali b. Muhammed şöyle rivayet ediyor:

Irak ehlinden bir kişi, Irak’tan İmam Zaman (a.s)’a bir miktar mal gönderdi. Hazret malları geri çevirerek şöyle buyurdu: “Dört yüz dirhem olan amca oğullarının hakkını bu mallardan çıkar.”

Onun elinde amca oğullarının ortak oldukları bir tarlası vardı, ama onların hakkını vermiyordu. Hesap edince onların taleplerinin tam dört yüz dirhem olduğunu gördü. Onların haklarını ödedikten sonra, kalan miktarı İmam (a.s)’a gönderdi ve kabul gördü.[7]

8-KOPLODAN HABER VERMESİ

Hüseyin b. Hasan-i Alevi şöyle rivayet ediyor:

Samerra hakimi Ruz Hasenî’nin hizmetçilerinden biri, arkadaşıyla birlikte hakimın yanına giderek şöyle dediler: “Sahib’uz- Zaman (İmam Mehdi -a.s-) için mal topluyorlar, O’nun bu iş için bir takım vekilleri vardır.”

Daha sonra Hazretin çeşitli yörelerde bulunan vekillerinin adlarını zikrettiler. Sonra bu olayı, Ubeydullah b. Süleyman’a -zamanın veziri- haber verdiler. Vezir onları tutuklatmak isteyince, halife şöyle dedi: “İlk önce o şahsın (Mehdi -a.s-) kendisini bulun. Zira asıl önemli olan O’dur.”

Ubeydullah: “Önce vekilleri yakalayalım?”

Halife: “Hayır! Bir grup tanınmayan kişileri, onlara bir miktar mal götürmeleri için gönderin. Hangisi kabul ederse, onu tutuklayın.”

Derken İmam Zaman (a.s)’dan şöyle bir mektup yetişti:

“Vekillere haber verin ki, kimseden bir şey kabul etmesinler ve bu konuda bir şey bilmediklerini izhar etsinler.”

Alınan karar üzere tanınmayan bir kişi, Muhammed b. Ahmed’in (Hazretin vekillerinden biri) yanına gitti, onunla baş başa kalınca; “Benim bir miktar malım var, Hz. Sahib’uz-Zaman (a.s)’a vermek istiyorum” dedi.

Muhammed cevabında; “Benim, sizin bahsettiğiniz konuda bir bilgim yok” dedi.

O her ne kadar ısrar ettiyse de Muhammed bu konuda bir bilgisi olmadığını söyleyince çekip gitti. Casuslar diğer vekillerin yanlarına gittiklerinde, aynı şeyle karşılaştılar. Çünkü hepsine aynı talimat verilmişti.[8]

9-MUHAMMED B. İSMAİL’İN ÖLÜM HABERİ

Hasan b. Yahya Alevî şöyle diyor:

Ali b. Ahmed Akikî, tarlası ile ilgili bir konu hakkında Bağdat’a gelerek vezir Ali b. Cerrah’a müracaat etti. Cerrah şöyle dedi: “Bu şehirde senin akrabaları çoktur. Eğer birinize bir şey verecek olursak arkası kesilmez.”

Akiki diyor: “Ben eli boş geri döndüm. Sonra Hüseyin b. Ruh’un (İmamın vekili) elçisi yanıma geldi. Olayı ona anlattım, o da giderek benim sözümü Hüseyin b. Ruh’a beyan etti.

Elçi, bana yüz dirhem, bir miktar kafur ve birkaç parça da kefen getirdi ve dedi ki: Mevlan (İmam Mehdi -a.s-)’ın selamı var. Buyurdular ki:

“Bir şeyden rahatsız olduğunda mevlanın şu mendilini yüzüne sür ve şu dirhem, kafur ve kefeni al, bu gece isteğin de yerine gelecek. Mısır’a yetiştiğinde, Muhammed b. İsmail’in senden on gün önce ölmüş olduğunu göreceksin ve sen de (çok geçmeksizin) ondan sonra öleceksin.

Bunlar, senin defin-kefen malzemendir.”[9] Akikî ekliyor: Ben onları alıp sakladım, elçi ise geri döndü.

10- EBU KULEVEYH’İN ÖLÜM HABERİ

İbn-i Kuleveh şöyle diyor:

Hicri 337’de (Havariçten olan) Karamite fırkası, Hacer’ül-Esved’i kendi yerine götürdüklerinde ben Bağdat’a yetiştim. Bütün çabam, bir an önce Mekke’ye yetişip Hacer’ül-Esved’i kendi yerine koyan şahsın kim olduğunu gözlerimle görmektir.

Zira rivayette görmüştüm ki, Hacer'ül-Esved'i, yerine ancak masum ve zamanın İmamı koyabilir. Nitekim Haccac'ın zamanında da İmam Zeyn'ul-Abidin (a.s) Hacer'ül-Esved'i yerine yerleştirmişti. Tesadüfen bu arada şiddetli bir şekilde hastalandım. Artık ümidim kesildi ve anladım ki, artık ben oraya yetişemeyeceğim.

İbn-i Hişam adında bir adamı kendime vekil ettim ve bir tane de arzuhal yazdım. Mektupta ömrümün ne kadar kaldığını ve bu hastalıkla dünyadan gidip gitmeyeceğimi sormuştum...”

İbn-i Hişam şöyle diyor: Mekke'ye yetiştiğimde, Beytullah'il-Haram'ın hizmetçilerinin Hacer'ül-Esved'i yerine bırakmak için hareket ettiklerini gördüm. Orada görevli birkaç memura, o saatte orada bana da bir yer vermeleri için büyük miktarda para verdim.

Memurlar, halkın izdihamını benden uzaklaştırmak ve beni korumak için bir kişi görevlendirdiler. Oraya gittiğimizde gördüm ki, her grup ve tabakadan gelen insanlar, Hacer'ül-Esved'i yerine bırakmak istiyor, fakat Hacer'ül-Esved sarsarak yerinde durmuyordu. Her ne yapıyorlardıysa yerine oturmuyordu.

Bu esnada güler yüzlü ve esmer bir genç gelerek Hacer'ül-Esved'i tek başına kaldırdı ve yerine bıraktı. Hacer'ül-Esved asla sarsmadı. Yerine iyice yerleştirdikten sonra halkın arasından çıktı.

Ben yerimden fırlayarak gözümü ona diktim ve onu takip etmeye başladım. Halkın kalabalık ve izdihamından ve onları kendimden uzaklaştırdığımdan ve bir taraftan da ona gözümü diktiğimden neredeyse aklımı yitirecektim. Halkın izdihamı biraz azalınca, bir de gördüm ki, durup bana baktı ve; “Mektubu ver!” diye buyurdu.

Onu verdiğimde, mektuba bakmadan buyurdular: “Bu hastalıktan dolayı ona korku yoktur. Çaresi olmayan ölüm, üç yüz altmış yedi yılında onun üzerine inecektir.” Daha sonra beni bırakıp gittiler.[10] Rivayete göre İbn-i Kuleveh, aynı yıl içerisinde dünyadan göçtü.

11-AMR B. AVF'IN ÖLÜM HABERİ

Fazl b. Şazan, İbrahim b. Muhammed Nişaburi'den şöyle dediğini naklediyor:

Vali Amr b. Avf, benim ölüm fermanımı verdiğinde büyük bir korku beni sarmıştı. Akrabalarım ile vedalaştım ve İmam Hasan Askeri (a.s)'la da vedalaşmak için O'nun evine doğru hareket ettim. Aynı zamanda firar etmeyi de kafama koymuştum.

İçeri girdiğimde İmamın yanında dolunay gibi nurlu bir çocuğun oturmuş olduğunu gördüm. Onun yüzünün nurundan şaşkınlığa uğradım, neredeyse işimi unutacaktım. Bana bakarak şöyle dedi: “Ey İbrahim, firar etme. Allah onun şerrini senden uzaklaştıracaktır.”

İmam Hasan Askeri (a.s)'a arzettim ki: "Ey Allah Resulünün oğlu, benim niyetimden haber veren bu çocuk kimdir?"

Buyurdular ki: "Bu, benim oğlum ve halefim (vasim)'dir."

Hadisin sonunda şöyle geçiyor: "Evden çıktığında amcası, Mutemed kardeşini, Amr b. Avf'ı öldürmek için göndermiştir, dedi." [11]

12-ŞİFA BULDUKTAN SONRA ÖLÜM

Kaşanlı biri Necef'e geldi ve orada şiddetli bir şekilde hastalandı. Öyle ki ayakları tutuldu ve arkadaşları onu, haremın içerisindeki medreselerden birinde salih bir adamın yanına bırakarak Mekke'ye gittiler.

Kaşanlı şahıs, bir gün ev sahibine, sıkıldığını ve kendisini götürüp bir yere atmasını istedi. O da onu götürüp Necef'in dışında bulunan Hz. Kâim'in makamına bıraktı.

Orada yalnız ve üzüntü içerisinde kaldığında, aniden güzel yüzlü bir genç gelerek selam verip mihraba geçti ve birkaç rekat namaz kıldıktan sonra hasta adamın halini sordu. O da şöyle dedi: "Öyle bir belaya duçar olmuşum ki, kalbim sıkılmış; Allah ne şifa veriyor ve ne de rahat olmam için öldürüyor."

Hazret buyurdu: "Üzülme, Allah her iki isteğini de yerine getirecek."

Bu sözü söyledikten sonra dışarı çıkıp gitti. O dışarı çıkınca adam tamamen iyileştiğini gördü. Yerinden kalkarak sahraya göz gezdirdi, lâkin kimseyi göremedi. Hacılar dönünceye kadar sağ salim idi, onlarla da oturup konuştu. Ama daha sonra hastalandı ve dünyadan göçtü. İşte böylece O Hazretin sözü gerçekleşmiş oldu. [12]

[1] - Kemal'ud-Din, c. 2, s. 475

[2] - İsbat'ul- Hudat, c. 7, s. 347

[3] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 347

[4] - Hadikat'uş-Şia, s. 746

[5] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 518, h. 5

[6] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 518, h. 3

[7] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 519, h. 8

[8] - Usul-u Kafi, c. 1, s. 525, h. 30

[9] - İsbat'ul-Hudat, c. 7, s. 315

[10] - Hadikat-uş-Şia, s. 735

[11] - İsbat'ul-Hudat, c. 7, s. 356

[12] - İsbat'ul-Hudat, c. 7, s. 374

Kaynakça

1- Kurân-ı Kerim.

2- İsbat'ul-Vasiyye, Mes'udî.

3- İsbat'ul-Hudat, Hürr-i Amilî.

4- İrşad-i Müfid.

5- İhticac-i Tabersi.

6- Besair'ud-Derecat, Saffar.

7- Tefsir-i Numune.

8- Hadikat'uş-Şia, Mukaddes Erdebilî.

9- Hisal-i Saduk.

10- Hasais-u Emir'il-Müminin.

11- Rical-i Keşşî.

12- Şerh-i İbn-i Ebi'l-Hadid.

13- Uyun-u Ahbar'ir-Rıza (a.s).

14- Ğurer'ul-Hikem, Amidî.

15- Ğaybet-i Şeyh Tusî.

16- Fusul'ul-Muhimme, İbn-i Sabbağ.

17- Ferhat'ul-Ğary, Seyyid b. Tavus.

18- Kafî, Kuleynî.

- 19- Keşf'ul-Ğumme, Erbilî.
- 20- Kemal'ud-Din ve Temam'un-Nime, Saduk.
- 21- El-Mizan, Allame Tabatabaî.
- 22- Mefatih'ul-Ğayb, Molla Sadra.
- 23- Meani'l-Ahbar, Saduk.
- 24- Müntehe'l-Amal, Muhaddis Kummi.
- 25- Menakıb-i İbn-i Şehraşub.
- 26- Miftah'ul-Felah, Şeyh Behaî.
- 27- Mekatil'ut-Talibin.
- 28- Maktel-i Ebu Mihnef.
- 29-Müntahab-i Kamil'iz-Ziyarat, İbn-i Kuleveh.
- 30- Nehc'ul-Belağa, Feyz'ul-İslam.
- 31- Lühuf, Seyyid b. Tavus.
- 32- Vesail'uş-Şia, Şeyh Hürr-i Amilî.
- 33- Vak'at-u Sıffin, Nasr b. Mezahim.
- 34- El-Vekay'i ve'l-Havadis
- 35- Yenabi'ul-Mevedde, Kunduzî.